thierry carmes

TRILOGIA ARCANELOR

PLÂNGEREA ARCANELOR

AL DOILEA CÂNT: CUNOAȘTEREA

N

SUSPANS

S|U|S|P|A|N|S

thriller ezoteric

De același autor,
în TRILOGIA ARCANELOR a apărut
Cântul arcanelor

În curând,
Tăcerea arcanelor

THIERRY CARMES s-a născut în 1962. Fost consultant pe probleme strategice și călător neobosit, a făcut de mai multe ori înconjurul lumii. Pasionat de culturile exotice, a descoperit pe parcursul călătoriilor sale magia antileză, voodoo-ul haitian și spiritualitatea tibetană. În prezent trăiește la Paris.

thierry carmes

TRILOGIA ARCANELOR

PLÂNGEREA ARCANELOR

AL DOILEA CÂNT: CUNOAȘTEREA

Traducere din limba franceză
DIANA MORĂRAȘU

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARMES, THIERRY
Plângerea arcanelor / Thierry Carmes ; trad.: Diana Morărașu. - București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-96-3

I. Morărașu, Diana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Thierry Carmes
LA COMPLAINTE DES ARCANES

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

ISBN 978-606-8134-96-3

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Murmurând, morții au umplut locul
și au prins a glăsui: „Mai spune-ne despre
zei și diavoli, om blestemat!“

CARL G. JUNG,
Cele șapte predici pentru morți

Acest roman este o operă de ficțiune. Cu toate acestea, numele, personajele, locurile și evenimentele nu pot fi rezultatul strict al muncii imaginarului, astfel încât, dacă se va dovedi existența unor asemănări cu persoane existente sau care au existat odinioară, cu medii și evenimente, ele nu pot fi decât rod al inconștientului autorului.

ARTA PRIMULUI PAS

1

Iulie 2003

De bine, de rău, cei doi paznici înaintau prin ierburile înalte. Se raportase că țăranii arseseră o porțiune din zona forestieră protejată pentru a-și lărgi cu câțiva ari orezăriile, iar șeful îi trimisese la fața locului să vadă cum stă treaba. Mergeau agale, îngrijorați ca nu cumva să descopere, pe firul anchetei, implicarea vreunei rude îndepărtate: se și vedeau obligați să se împrumute ca să cumpere tăcerea ofițerului.

Căldura era sufocantă. Bărbații pășeau unul lângă altul, privindu-se din când în când cu coada ochiului: fiecare se străduia să îl prindă în mreje pe celălalt, să îl convingă în tăcere că poate ar fi mai bine să evite redactarea unui raport administrativ și a întregului cortegiu de neplăceri care îi vor urma. Instrucțiunile primite de la Dacca nu aveau mai mult sens pentru cei doi pădurari decât pentru sătenii din zonă: dacă ar fi fost să aleagă între câțiva saci de orez în plus și

salariul amărât, plătit după bunul plac al șefului și al funcționarilor din capitală...

Ajunși la marginea zonei incendiate, s-au oprit în același timp, de parcă s-ar fi vorbit. Fără să fi scos un cuvânt, cei doi s-au pus de acord: era mai bine să discute acum, înainte de a constata amploarea pagubelor și de a-i identifica pe vinovați. Unul dintre ei a scos din traistă un termos cu ceai și l-a întins partenerului, zâmbind.

Cei doi bărbați nu au apucat să vorbească: dintr-o poieniță din vecinătate s-au înălțat spre cer urlete stridente, guturale, ce exprimau o suferință cumplită. Au încremenit, li s-a făcut părul măciucă. Nu auziseră niciodată până atunci asemenea bocete: țipetele le-au sfârtecat inimile și timpanele. Dinspre frunziș s-au auzit zgomote, se zăreau ierburile mișcându-se, se apropiau niște indivizi, ieșeau din pădure. S-a înălțat un cor, alte și alte voci, ca și cum diavolii și-ar fi unit glasurile într-o melopee de durere pură.

Speriați, cei doi paznici și-au scos cuțitele, căci ofițerul revindea armele cu care se presupunea că trebuiau să fie echipați. S-au ascuns în grabă după niște crengi. În poieniță, câteva maimuțe se agitau într-un nor de praf. Unele scurmau furioase pământul, smulgând ierburi uscate și rădăcini, aruncându-le în sus, lovind solul negru cu ramuri uscate. În centrul grupului se zărea ceva pe jos, dar cei doi oameni nu își puteau da seama despre ce era vorba. Au hotărât să rămână ascunși, ghemuiți pe vine.

După mai bine de douăzeci de minute, maimuțele au încremenit într-o tăcere deplină, atât de apăsătoare, că pădurarii și-au ținut răsuflarea, de teamă ca nu cumva să își trădeze prezența. O femelă a rostogolit în praf un pui care i se tot agăța de piept și încerca să sugă, apoi s-a ridicat, scrutând intens pădurea, cu laba pavăză la ochi. Prin vegetația deasă își croiau drum doi masculi, care târau după ei cadavrul unei maimuțe mai micuțe. În urma lor, praful se așternea pe sol. Au traversat poienița și și-au târât povara până în mijlocul grupului. Au aliniat-o lângă cele trei cadavre care se aflau deja acolo. Maimuțele mânuiau cu delicatețe trupul mărunțel, până când au reușit să îl așeze perfect paralel cu celelalte. Atunci au reînceput țipetele și plânsetele, într-un nor de praf, de cenușă și resturi vegetale.

Ceremonia a durat două zile, pe parcursul cărora niciun adult nu a mâncat nimic.

Analizele efectuate ulterior au arătat că maimuțele moarte au fost otrăvite cu pesticide. Imaginile surprinse de paznici cu un aparat vechi de fotografiat au făcut înconjurul lumii – un asemenea ritual funerar era observat pentru prima dată.

Unii oameni de știință – majoritatea adepți ai creaționismului – au contestat imediat mărturia celor doi pădurari. Oricum, aceștia din urmă nu vor afla niciodată despre polemica pe care au stârnit-o, dar nici despre banii frumoși pe care i-au adus fotografiile (Kodak-ul era al ofițerului). Asociațiile ecologiste au făcut mai multă zarvă decât de obicei vreme de două săptămâni invocând moartea planetei, extincția

speciilor de maimuțe uriașe, apoi ziarele au abordat alte subiecte.

Clădirea P. & L. de pe Champs-Élysées este izolată de lume. Panourile de pe fațadă, de un verde în ape, formează o frontieră cu reflexe veninoase, transparente și dure, lipită pe un pat de cositor sudat în infernurile alambicurilor industriale. Crom, nichel, plumb, amalgamări de metale grele turnate în plăci duble de un centimetru și jumătate, prinse într-un foietaj de plastic invizibil: tehnologia a făcut cu putință digerarea vechilor otrăvuri ale alchimiei, înlănțuirea lor în materie sintetică și apoi etalarea pe toți pereții clădirii. Suprafața vitrată, derizorie piatră filozofală, respinge căldura ambientală și reflectă pe trotuar bălțoace fosforescente. În spatele porților grele de la intrare, holul clădirii este scăldat în nuanțe de acvariu.

Atmosfera este închisă, uscată. Mirosurile curățeniei: compuși chimici care imită o natură dispărută, urme fugitive ale trecerii femeilor de serviciu cu fețe tatuate sau scarificate, care își împing cărucioarele și apasă vaporizatoarele cu un deget ostenit. Sunt, acestea, repede șterse de îndată ce începe ziua de muncă, de alte mirosuri, prea prezente, prea *stridente*, parfumuri, aftershave-uri și ape de toaletă care se amestecă într-o abundență ostentativă, deodorante prea agresive, creme hidratante cu aromă de bebeluș, geluri de păr, amidonul cămășilor scrobite și efluviile de plastic topit care se degajă din taioarele scoase de la spălătorie. De duhoarea de piele udă a pantofilor purtați

din ajun, a servietelor gemând sub greutatea dosarelor și a calculatoarelor portabile.

Apoi, pe măsură ce ziua trece, apar mirosurile de sudoare și de acru ale trupurilor deformate de muncă, mirosurile migrenelor și ale picioarelor grele, ale pântecelor balonate de stres, ale cărnurilor strivite de jabouri și cravate, mirosurile de cerneală caldă ale imprimantelor și copiatoarelor, ale cafelei reci și ale sandviciurilor înfulecate la botul calului, și care se descompun încet în gurile de plastic negru ale pubelelor.

Iluminarea interioară a clădirii a fost concepută de o firmă de arhitectură. Acolo s-au pus la cale amestecuri savante de ampule invizibile și gaze rare, pentru ca lumina să fie cât mai naturală cu putință. Dar pentru că atâtea surse de lumină își încrucișau fasciculele, lămpile au sfârșit prin a devora umbrele, au suprimat reliefurile și au furat ceva din substanța indivizilor. Nu au mai rămas decât spectre condiționate, care se deplasează în tăcere pe fibrele mochetelor sau își pocnesc tocurile de parchetul dur al suprafețelor de tranziție, care erau sortite să fie doar anticamere în care se intră cu stânjeneală și se pleacă repede, cât mai pe neobservate.

Canicula se oprește dinaintea porților înalte, vitrate, de la intrare, se epuizează în valuri zadarnice pe răcoarea pavezei de marmură, se închină în fața sculpturilor contemporane din hol. În centru tronează placa enormă „P. & L. International“, care celebrează întru eternitate, asemenea unui monument funerar ciudat de disproporționat, memoria celor doi întemeietori

ai firmei. În fața imensului acvariu în care plutesc pești anemici, recepționera în uniformă, cu căștile și ecranele ei fără fir, pare o sirenă ieșită din oceanele futuriste ale unui desen animat japonez.

Martine, asistenta lui Clint Baskerville, lucrează la al doilea etaj al acestei bule din sticlă verde, izolată de lume, populată cu morți-vii, în care până și peștii au uitat freamătul mării. Mai corect spus, Martine se preface că lucrează. Nu reușește să se mai concentreze, are prea multe griji, prea multe probleme. Martine e pe punctul de a înnebuni. Totuși, nu are nimic de-a face cu ceea ce se petrece afară, canicula, bătrâneii, hecatombele. De-ar fi numai atât.

În exteriorul clădirii, titlurile care tapetează chioșcurile de ziare par a repeta *ad libitum* același mesaj. Polemica s-a umflat de la o zi la alta, sunt o sută, trei sute, mii... Pe paginile pătate de creme solare ale ziarelor frunzărite pe plajele litoralului se lățesc fotografii cu chipurile lor ridate, scofâlcite, năruite mai curând de singurătate și durere decât de absența climatizării. Cadavrele se îngrămădesc în morgi, se vorbește despre gropi comune, iar Franța estivală se îndoapă cu sandviciuri cu ton, înghețate și sucuri la malul mării.

În acest iulie nu e loc pentru mulțimea asta de mămici și tătici ținuți în viață de progresele științei, închiși în stabilimente în care igiena lipsește cu aceeași desăvârșire ca și afecțiunea și compasiunea. Până acum, au fost ținuți departe de privirile indiscrete, asemenea mahalalelor supărătoare care se ivesc pe

traseul papamobilului, și care sunt disimulate în spatele unor palisade încropite la repezeală. Dar iată că fețele lor incerte, aproape uitate, se ițesc acum din paginile ziarelor și ale revistelor, de pe ecranele televizoarelor, insuportabile, insultătoare, acuzând societatea care vrea să-i uite, să se gândească la cu totul altceva. „La naiba, e vacanță, dăm telefon mâine-seară, doar e bine îngrijită acolo unde e, și apoi, la vârsta ei, e oricum o fatalitate. Da' ce, o vezi aici, încurcându-se printre picioarele noastre? Doar nu ai vrea să îi dai camera noastră, nu?"

Scandalul s-a transformat într-o criză națională, responsabilitatea s-a organizat insidios, a devenit colectivă, iată, așa e mult mai confortabil, contribuim cu toții la găsirea unei soluții, poate niște suprataxe sau un impozit specific, ori o zi de muncă în plus; culpabilitatea e împărțită, la fel și pedeapsa, nu e vinovat nimeni în mod special, nu, nici tu, nici eu, nu se va mai întâmpla așa ceva, ne-am învățat lecția, trei minute de tăcere la Adunare și viața continuă, putem arăta liniștiți cu degetul aceste cadavre în putrefacție prizoniere în apartamentele lor minuscule, devorate de animalele lor de companie. „Cadavre nerevendicate pentru că familiile nu vor să plătească pentru înhumare, e oribil, scandalos, e o crimă, îți dai seama în ce lume trăim!?"

– Dumnezeule, și ce pot eu să fac? Nu mai pot, nu mai pot... Vreau să se termine odată povestea asta...

– Ascultă, calmează-te și, rogu-te, nu mă mai bate la cap cu telefoanele, sunt la birou, nu pot vorbi și

oricum nu prea mai e nimic de spus, că s-a terminat. Ai priceput? Terminat, încheiat.

– Știu, știu, nu voiam decât să mă ajuți să... (niște pârâituri, conversația a fost întreruptă, nu se mai aude nimic, doar un bip electronic, ca o encefalogramă liniară).

Martine se străduiește să își înghită lacrimile, apoi iese din sala de ședințe în care se refugiase și regăsește zumzetul activității cotidiene care o învăluie ca o matrice invizibilă. S-a așezat la biroul ei, a început să își imite colegii din reflex, cu degetele pe tastatură, cu ochii ațintiți asupra unui tabel Excel incomprehensibil. Simte cum o copleșește apăsarea, o senzație ascuțită de rău care îi dă crampe, îi întoarce stomacul pe dos. Sunt semnele prevestitoare: *ei* vor veni, *ei* au anunțat-o. Ritmul contactelor s-a accelerat. Înainte, aveau loc doar dimineața sau seara târziu, când era singură, când acele fete erau deja plecate, dar de acum, iată, o contactează și în timpul zilei, sub ochii indiferenți ai colegelor cu care împarte spațiul de muncă, cei câțiva metri pătrați înconjurați de despărțituri mobile, înțesați de ecrane, de imprimante laser, sfâșiați de țârâitul neîncetat al telefoanelor.

Din centrul acestei găuri albe și goale în care se afla, a ajuns până la ea soneria telefonului. A înlemnit. Contempla ecranul luminos cu mâna în aer, primele picături de sudoare îi perlau deja fruntea. Soneria răsuna din ce în ce mai tare, trecea de la o melodie la alta – cuvântul i se părea jalnic până la lacrimi –, era din ce în ce mai stresantă, parcă îi spunea „Ridică,

ridică odată, ce naiba, doar pentru asta ești plătită, ești o incapabilă, da, o incapabilă“; acum sunetele se fragmentează într-un vacarm de note disonante, inima îi bate din ce în ce mai repede, între impulsuri se deschid alte și alte spații tăcute, extensiuni temporale care devin abisuri sumbre, negre, tăcute, vârtejuri instantanee de angoasă pură, ochi în spirală. Da, e sigură, i-a simțit venind, *ei* sunt. O cheamă.

– Martine, da' ce naiba faci? Am destul de lucru cu alți tâmpiți, doar n-o să mă ocup tot eu și de Baskerville! Răspunde!

Nu are vreme să vorbească în receptor, torentul verbal se revarsă. Martine absoarbe totul, ca o pubelă, o pubelă aproape plină care stă să dea pe dinafară. Greșeli de neiertat, păcate, întârzieri:

– Dacă nu te simți în stare să *performezi*, sunt mulți alții care caută o slujbă, așa că mișcă-te odată, vreau dosarul ăla pe biroul meu dimineață, la prima oră, chiar de-ar fi să stai toată noaptea să lucrezi. Și presează-l pe șeful de proiect, e treaba lui să furnizeze informații, doar pentru asta e plătit. O să facem analiza mai târziu, dar ce se întâmplă, mi se pare că nu ești pe fir, Martine, nu e momentul, trebuie să te aduni, procesul de evaluare începe în septembrie.

Receptorul își regăsește cuibul din plastic gri.

Din nou labirintul căsuțelor tabelului, cu formulele lor indescifrabile, e-mailul care explică pentru a treia oară că datele nu vor fi disponibile mai devreme de o săptămână, va trebui să se descurce fără ele. Planul de raport, care își afișează pe monitor cele câteva

cuvinte lipsite de sens, schelet avortat cu oase deja uscate, și din nou lacrimile care o năpădesc, mici picături amare care deformează rândurile și pixelii, și pulsația arzătoare a telefonului, o mână pentru suflat nasul, cealaltă pentru a ridica receptorul, aproape mecanic. Și oroare, vârtejul negru, vocea puternică și densă, ca și cum un milion de morți vii i-ar vorbi în același timp, citind împreună același text, separând conștiincios silabele, tăișuri de scalpel în locul coardelor vocale.

Moartea care dă târcoale prin preajmă a sfârșit prin a trece de frontiera de sticlă bleu, a pătruns în interiorul clădirii P. & L. International, acum moartea murmură în receptor:

– Martine...! Martine!

– În seara asta, Martine, în seara asta...

– În noaptea asta...

– Vom fi aici...

– Vino cu noi, Martine...

Vocile se opresc, un șuierat, a rămas doar zgomotul înnebunitor al bipurilor regulate, mici fragmente de tăcere, și acest reziduu... amintirea vocilor lor, înghesuită în tăcerea interstițială, în găuri... Au reușit să contamineze până și tăcerea... Dumnezeule...

– Bine, da, e momentul, mă pregătesc să mă duc să îl iau pe Léo, iar o să se supere dădaca pe mine. Te las... Ia te uită! Nu pari să te simți prea bine, poate ar trebui să te duci acasă, sper că nu ne ascunzi nimic, nu?

Nu, nu ascunde nimic, absolut nimic, din contră, e golită, goală... De trei luni încoace se simte ca și cum

ar fi aspirată, suptă de vampiri. Totul a început la xerox, făcea o copie pentru Clint, un raport de trei sute de pagini din care nu ieșea decât un singur cuvânt, „Martine". Doar atât, și pagini albe, imaculate, cu aceste litere extrase din toate frazele pompoase aruncate la întâmplare pe hârtie și pe care mașina le-a selecționat din text pentru a o striga. S-a speriat atât de tare că a aruncat tot și a rupt-o la fugă.

Au urmat telefoanele, aceste voci tăcute, atât de negre, de sumbre. S-a gândit că va fi fiind o glumă a câtorva consultanți care se răzbună pentru cine știe ce fleac. Dar cei de la serviciul tehnic nu au găsit nimic, copiatorul mergea perfect, iar aceste apeluri nu treceau prin centrala lor. În ziua aniversării ei, ceasul de pontaj de jos i-a transmis un mesaj: „Curând – nu mai mult de-o lună!"; în aceeași seară, a părăsit-o și Rodolphe, nu mai putea. A fost la un doctor: surmenaj, stres, o cură de magneziu și în curând toate acestea vor rămâne în urmă, curând vine vacanța, haide, trebuie să vă țineți bine. Și hidratați-vă corespunzător.

În timp ce clădirea se golește treptat, Martine rămâne cufundată în gândurile ei, încremenită în fața lămpii de birou. Afară s-a făcut deja noapte, s-a dus și ultimul metrou, circulația s-a rărit. Dintr-odată, își dă seama că frunzele platanilor se închircesc, se usucă. Canicula, fără îndoială, doar toamna e departe, sau poate va fi fiind una dintre epidemiile astea noi, sau poate un efect al sosirii *lor*, un semn că *ei* vin după ea. Ca și cum *ei* ar contamina totul în calea lor,

întunericul din ei roade și suge seva din frunze, poate chiar și bătrâneii...

Sunt demoni care au scăpat pe porțile infernului, poate simți căldura flăcărilor, senzația de a fi închis într-un cuptor sau într-un aparat cu microunde, da, mai curând, cu foșnetul acela interior, al moleculelor care se agită, care intră în coliziune, venele care palpită înainte de a exploda, prea multă presiune, prea multă căldură, sudoarea care iese din piele, nevoia de un pahar cu apă, climatizarea s-a oprit și ea. Amețește când se ridică, un văl roșu i se pune pe ochi, bluza din material sintetic atârnă greu, ca o mantie, simte nevoia să respire, se deschide la câțiva nasturi, curentul de aer proaspăt o izbește în pântece, o scoate de tot, o pune gâfâind pe brațul fotoliului.

Sună telefonul, ca sirena unei ambulanțe pe un câmp de luptă, răsună în spațiile compartimentate ale biroului cu efect de peisaj, nu răspunde, ei sunt, sigur că da, o cheamă, să nu răspundă, dar, Doamne, Dumnezeule, ce mă fac eu, apoi o altă sonerie, a unui alt telefon, și alta, și alta, beculețele luminoase se aprind toate în același timp, urlă, strigă, scrutează birourile, își scoate pantofii cu toc, trebuie să fugă, Dumnezeule, îmi pierd mințile, dar soneriile se opresc, biroul se liniștește din nou, niciun zgomot. Și dosarul ăla, nici nu s-a atins de el, nu e în stare, e peste puterile ei, lacrimile, valuri de lacrimi care îi curg în șuvoaie întunecate pe sutien, cu machiaj cu tot, sunt nebună, în sfârșit, nu se poate, apoi monitorul calculatorului care clipește și se stinge, ca și cum cele patru colțuri

s-ar fi pliat în centru, un punct mare, luminos, care dispare într-un suspin electronic, la fel și ecranul de alături, și altul, și altul, niște ochi morți care o fixează.

Fuge spre ieșire, spre paznici, dar cartela ei nu funcționează, îi e imposibil să deschidă, se izbește în ușa glisantă din sticlă, atacă suprafața albastră cu foarfeca. Nu e nimeni, nu poate chema postul de pază, nu are niciun ton.

O mișcare în penumbră, doar o umbră în sticla ușii, e cineva în spatele ei, urlă, refuză să privească, o pală de aer sau o mână înghețată care trece de-a lungul coloanei ei vertebrale, o mângâiere vagă, Doamne, Dumnezeule, ar vrea să aibă un capsator să își prindă pleoapele pentru totdeauna, să nu mai vadă, să rămână în întuneric, ca atunci când era mică, sub cearșaf, departe de umbrele amenințătoare care îi populau camera, singură în aerul cald al răsuflării ei. S-a prăvălit lângă ușa din sticlă.

Și-a recăpătat cunoștința, e singură în birou, monitoarele calculatoarelor sunt aprinse, scânteiază în penumbră, toate par la locul lor, aude zgomot pe scări, paznicii, își fac rondul, iar ea stă aici, pe jumătate goală, cu o foarfecă în mână, ca o nebună, ea, secretara patronului, ce vor spune oamenii ăia, fuge spre toalete, încuie ușa cu cheia, încearcă să se adune, e încă amețită, se dezbracă, se spală pe față, pe piept, încearcă să își aranjeze părul cu degetele crispate.

Și oglinda se preschimbă în acvariu în care vede plutind un cadavru care se mișcă autonom, iar chestia aia din fața ei îi face semn să tacă, e ca și cum i-ar

simţi degetele putrezite pe buze, din nou mângâierea rece a mâinii îngheţate de-a lungul spatelui, urcând spre ceafă, ridicându-i părul, în acvariu înecata îşi taie părul şuviţă cu şuviţă, zgâriindu-şi scalpul, şi se mutilează, îndepărtându-şi părţile inerte ale trupului, de parcă nu ar fi vrut să păstreze decât un simulacru de viaţă, părul, sprâncenele, unghiile, smulse cu grijă sau decupate cu foarfeca, şi apoi carnea din jurul venelor, al arterelor, trebuie să păstreze circuitul vital, să înlăture doar capetele neînsemnate, excesul, superfluul, carnea asta parazită care proliferează, creşte şi se fleşcăieşte, celule deja moarte şi programate pentru distrugere.

Jaguarul lui Clint Baskerville cobora pe Champs-Élysées mai devreme decât de obicei. Bărbatul se voia senin, dar presimţea că îl aşteaptă o săptămână grea, mai grea chiar decât cele precedente. Nu era vorba despre căldura apăsătoare din Paris, deşi pielea lui albă de anglo-saxon acoperită cu perişori roşcaţi îi sporea disconfortul – din cauza caniculei, trebuia să îşi schimbe cămaşa de trei ori pe zi. Şi-a eliberat agenda de toate sarcinile de gestiune curentă, precum şi de câteva dosare importante, pentru a putea pregăti cu toată atenţia cuvenită a doua fază a Marelui Joc. Responsabilităţile faţă de Conclav îi ocupau aproape în întregime timpul şi capacitatea intelectuală: nici nu se punea problema să eşueze după ce a reuşit să îl elimine într-un mod magistral pe fostul Mare Frate. A doua serie de levate, care va concretiza înstăpânirea Ordinului asupra

celor şapte arcane ale Cunoaşterii, trebuia să se deruleze fără nicio problemă. Ştia că e pândit îndeaproape, că toţi îl aşteptau la cotitură: gruparea americană a Ordinului, decapitată de explozia de la Chicago, nu îl iertase pentru faptul de a fi adus Europa la butoanele Organizaţiei; cât despre asiatici, sub masca asistenţei, au reuşit să îşi strecoare unul de-al lor pe urmele lui. Emisarul lor urma să sosească la sfârşitul săptămânii.

Clint Baskerville urma să se întâlnească în mai puţin de două ore cu Crupierul, care ajunsese deja în Paris. Era esenţial să îl introducă cât mai curând în joc, nu trebuia ca asasinul să aibă prea mult timp la dispoziţie pentru a reflecta la seria de contracte care îl aşteptau. Clint a vorbit deja cu el şi i-a anunţat şapte victime pentru această a doua manşă. Şapte, fireşte. Primele cinci arcane au fost atent selecţionate, victimele erau sub supraveghere permanentă, mecanismele de intrare în joc au fost planificate, demarate chiar. Evident, Rezidenţa va juca un rol esenţial în cadrul dispozitivului. A şasea extragere din această manşă – a treisprezecea din Marele Joc – va fi cea mai delicată, totul depindea de calitatea pregătirilor începute cu câţiva ani în urmă, când Nebunul şi Crupierul nu se înscriseseră încă pe traiectoriile lor... Cât despre Temperanţă, ultima Arcană din această a doua serie, ce putea spune, da, Clint Baskerville regreta, evident, mereu e neplăcut când eşti nevoit să sacrifici un supus credincios. Asta e, *ite missa est*... Mai

mult decât în orice altă sferă, în acest domeniu scopul justifica mijloacele.

Porțile garajului s-au deschis în fața calandrului Jaguarului. Din obișnuință, Baskerville și-a condus mașina, cu viraje strânse, la locul lui de parcare, lângă ascensorul privat. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să controleze felul în care Nebunul și Papesa se vor integra în mecanismul de precizie pe care l-a conceput. Și-a consultat mecanic ceasul, un Tag Heuer: cinci și jumătate, avionul lor era la nicio oră de Roissy. De la Perth încoace zburau împreună cu noul lor prieten din Insula Paștelui; cu eficiența obișnuită, chinezii i-au semnalat prezența lor la Singapore, în ajun. După toate aparențele, Matthias urma să ajungă în sud, în Marsilia. Va trebui să i se pună exact atâtea bețe-n roate cât să îi facă sarcina dificilă, dar fără a-l descuraja: totul trebuia să se deruleze conform planului, pentru ca el să poată evolua în mod corect. Cu un an în urmă, când l-a pus pe cale pentru a-l preschimba ulterior în Nebun, Baskerville era încrezător, dar felul în care tâmpitul ăla mic a ajuns la Veghetori l-a surprins puțin, a fost ceva neprevăzut. Iar lui Clint Baskerville nu îi plăceau deloc surprizele, mai ales când miza era mare și jocul, strâns. Informatorul lui va fi cu atât mai prețios, el îl va ține la curent asupra mișcărilor Nebunului.

Micul ascensor s-a deschis într-o rază de lumină. Abia ce avea timp să rezolve urgențele înainte de întâlnirea cu Crupierul. Va trebui să se gândească foarte bine ce va face cu chiliana, chiar dacă nu avea prea

multe informații despre ea. După toate aparențele, și din câte știa de la sursa lui, făcea și ea parte din joc, deși nu dăduse niciun semn de viață de la distrugerea Satului. Cel mai bine ar fi să o elimine înainte de a apuca să se alăture Nebunului, dar Ordinul nu avea nicio informație despre ea, nici măcar o fotografie. Ca și cum fata asta ar fi fost o fantomă, întruchiparea perfectă a vechilor tehnici de gherilă ale bătrânului Mutti. În sfârșit, toată Organizația era în alertă, i-ar fi fost imposibil să treacă singur de... dar, la naiba, ce se întâmplă aici?

Ușa biroului îi opunea rezistență, colțul batantului era înțepenit în ceva. A împins mai tare, dar degeaba, era ceva după ușă, dar era o nebunie, doar a închis-o el însuși cu cheia, în mod cert mocheta s-a ondulat, a intrat pe sub ușă, acum respira greu, gâfâia, simțea cum cămașa i se udă în spate, dar în cele din urmă a reușit să întredeschidă ușa, îndesând puțin chestia moale care bloca batantul.

Se zărea o mână întinsă, o mână cu unghiile smulse, și apoi un braț, un braț strâns, cu carnea sfâșiată, însângerată, care se lățea pe mochetă, un geamăt, un firicel de voce, tremurătoare, rugătoare, care venea de jos, se înălța pe lângă batantul de sticlă mată și urca până la el ca un piuit de pasăre bolnavă:

– Tu ești, Clint? Dumnezeule, spune-mi că tu ești...

Îi era imposibil să dea un nume chipului ăstuia zgâriat, craniului ăstuia chel, ras sau ars, ochilor rătăciți, fără sprâncene, chiar și fără gene. Vocea semăna cu aceea a unui extraterestru, o voce a cuiva care a pășit

dincolo, care a contemplat abisurile nebuniei. Creatura rugătoare de la picioarele lui s-a ridicat pe jumătate, arătându-şi fără ruşine trupul însângerat, plin de tăieturi.

– Îmi pare rău, Clint, erau acolo, peste tot, au încercat să mă prindă, au vrut să mă ia cu ei, Dumnezeule, cu vocile şi cu ochii lor negri, negri, Clint, fii foarte atent, nu trebuie...

– Martine? Martine, linişteşte-te... Am să chem...

– Nu! Nu folosi telefonul, pe acolo trec, prin găurile telefonului! Clint, Dumnezeul meu, salvează-mă, du-mă departe de aici... Nu! Trebuie să rămâi în biroul tău, aici nu au putut intra, camera asta e plină de tine, Clint, asta m-a salvat, fără asta... Eu... eu te implor, Clint, tu eşti atât de pur, apără-mă, ţine-mă aici, lângă tine...

A reuşit să se strecoare prin deschizătura îngustă. Martine era acolo, goală, încremenită în colţ, îşi făcuse metereze dintr-un coş de gunoi din plastic, craniul ei lipsit de păr transpira în lumina palǎ a zorilor. Tremura, gemea, iar el cerceta cu un ochi rece trupul chinuit, pe care biata smintită incrustase cu o foarfecă sau cu o agrafă o litanie ineptă de rugăciuni. I-a luat foarfeca pătată din mâinile crispate.

Etajul era gol, ascensorul care cobora în parcare era tot acolo.

Cu un zâmbet crud, a sfârşit prin a se face ecoul bietei grimase a lui Martine, cea cu buzele albe, strânse, tremurânde, crăpate:

– Liniştește-te, Martine, sunt aici. Ai nevoie de ajutor, eu te voi ajuta, ai încredere în mine, hai, vino cu mine... Te sprijin eu, ai mare nevoie de odihnă. Ai muncit prea mult până acum.

Martine nu a păstrat nicio amintire despre discuția care a avut loc ulterior între Clint Baskerville și Crupier. Și asta nu numai pentru că starea ei mentală o împiedica, în respectivele circumstanțe, să priceapă sensul cuvintelor, ci și pentru că, înainte de a o înghesui în portbagajul Jaguarului, Baskerville a fost suficient de precaut și a ameţit-o de tot, izbind-o cu capul de unul dintre stâlpii de beton din parcare. De mult își dorea să facă asta. Actul i-a făcut o oarecare plăcere, dimensiunea lui extrem de concretă și fizică acoperea o lipsă, furnizându-i o satisfacție uitată de ani de zile.

Iar în timp ce conducea prin pădurea Boulogne instruindu-l pe asasin, faptul de a o ști pe Martine inconştientă în portbagaj îi dădea încredere, o stare de confort, era ca un fetiș, ca și cum ar pipăi mașinal o amuletă sau ar strânge în pumn jucăria favorită.

Și, în ciuda temerilor inițiale, a condus cu o mână de maestru întrevederea cu asasinul.

Mult mai târziu, când Martine a deschis ochii, soarele a orbit-o o clipă, înainte de a lumina bolta ogivală a unei încăperi magnifice, amenajată perfect, una dintre acele camere pe care le-a văzut doar în cataloage

sau pe web, când făcea rezervări la hotel pentru Clint. Lângă ea era o infirmieră zâmbitoare.

– Bună, Martine, cum te simți? Eu sunt Lucie, și am avut grijă de tine cât ai dormit.

– Eu...

Avea impresia că sub limbă i se descompune un șobolan sau ceva asemănător; cu un gest mecanic, a vrut să ducă mâna la gură, dar brațele îi erau imobilizate de patul medicinal.

– Ce e...

– Nu te speria. Ai fost foarte agitată, iar doctorul Bertin a considerat că e mai bine să te adoarmă câteva zile, imediat după ce ai sosit. Dar cu toate sedativele, tot a fost nevoit să te imobilizeze. Mai ales cu perfuziile... Vrei puțină apă?

– Te rog... Unde... unde suntem? Cum...

– Nu îți amintești nimic despre sosire? Ești la clinica Dame-Blanche, de lângă Eygalières, în Provence. Erai puțin surmenată, munca, firește, și ai avut o... o criză, iar șeful tău te-a adus aici. A spus că totul s-a întâmplat din vina lui și a insistat ca doctorul Bertin personal să se ocupe de tine! Pe cheltuiala lui, înțelegi...

– Clint...

Un val de venerație a umplut inima fragilă a lui Martine. Un sentiment de iubire infinită, de respect, de devoțiune. A adormit din nou, aproape instantaneu, sub efectul oboselii și al calmantelor, cu chipul vag al lui Clint Baskerville plutindu-i prin fața ochilor.

Cura ei de somn s-a prelungit două săptămâni, în cursul cărora i s-au vindecat și rănile, nu fără a-i lăsa pe trup o rețea fină de cicatrice. I-a crescut și părul, cam o jumătate de centimetru. Din rațiuni estetice, i-au lipit unghii false peste cele smulse. Cu privirea fixă, puțin absentă, semăna foarte bine cu personajul Ripley din *Alien* 3. Medicamentele doctorului Bertin, combinate cu ședințele intensive de hipnoză și de imunizare ale asociatului lui, Seiji Ozawa, i-au desăvârșit transformarea.

Pentru toată lumea, ea a dispărut de la o zi la alta – din Martine nu a mai rămas decât mențiunea „părăsirea postului", în dosarele de personal ale P. & L.

Pentru Clint Baskerville însă, ea a devenit un pion extrem de interesant pe eșichierul complex al partidei care începea, un fel de armă secretă, neinventariată, care îi oferea posibilități multiple ce mergeau de la simplul efect de surpriză la atacul suicidar. De la ninja la kamikaze, dacă se putea spune așa. Bertin și Ozawa l-au asigurat că Martine îi va fi pe vecie devotată, trup și suflet. Așteptând să își dea seama ce anume va face exact cu noua lui jucărie, Clint a trimis-o, sub o nouă identitate, alături de echipele de la Rezidența Lunii Pline. Ca și în anii precedenți, acestea din urmă aveau mult de lucru pentru organizarea festivităților din luna august.

Astfel, Martine va fi în inima dispozitivului. Așa, pentru orice eventualitate.

2

Paris, iulie 2003

Pentru pacienții pe care îi vizita, nu avea nume. Era doar „infirmiera“ sau „doamna cu injecțiile“, când avea de-a face cu copii. Dar aceștia erau puțini, clientela ei se compunea mai curând din persoane în vârstă, iar pentru ele în mod cert nu avea nume. Unii dintre ei nici nu prea știau de ce erau acolo, ea era doar o persoană în trecere, care le spune o vorbă amabilă, un fel de atracție la oră fixă în programul lor încețoșat care începea la primele raze de soare și se încheia cu o supă de legume, un fel de supliment plasat undeva între *Les Feux de l'Amour* și siestă. Așa că o așteptau. Când suna la interfoane, nici nu apuca să își retragă degetul de pe buton, că difuzoarele se deschideau, zăvoarele electrice pâcâiau, iar ușile se întredeschideau. Erau acolo, lângă ușă. Câteodată, stăteau câte doi, ghemuiți unul în altul, ca niște vrăbii murate; erau încrezători: intrase în rutina lor. Nu își aminteau cum o cheamă, dar îi dădeau binețe cu un ton vag ezitant, de parcă se temeau că au așteptat degeaba un ceas întreg în holul de la intrare, se temeau de o greșeală, se temeau ca nu cumva ea să nu fie cu adevărat acolo. Pentru nimic în lume nu ar fi vrut să rateze întâlnirea și, oricum, aveau la dispoziție tot timpul din lume, mai ales acum, când nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să aștepte, un telefon, o scrisoare, o vizită a proprietăresei, un iaurt. Așa că

le era totuna dacă își așteptau infirmiera sau își așteptau sfârșitul, minute lungi, punctate de mici spaime, de ușoare dureri, de supărări și amintiri fericite care se topeau încet, precum mușchii și oasele, căci așa se întâmplă, se închircește totul tot mai mult și deodată, bang! Nu mai e.

Uneori, i-ar fi plăcut să o strige pe nume. Da, e drept, suna bine, numele ei, Louise Lechêne, un nume frumos, echilibrat. Ținea la el, s-a chinuit ceva ca să îl recupereze, era legată de el mai mult decât de acela al părinților adoptivi. Lechêne. Louise. Trona pe cărțile ei de vizită, imprimat în relief, cu litere mate – o nebunie, ce mai, nu putea ține decât trei în portofel, atât de groase erau. Dar era mândră, îi plăcea să vadă reflexele plimbându-se pe cerneala neagră a reliefului, zâmbetul ușor jenat al doctorilor care îi dădeau cartea lor de vizită, adesea imprimată în grabă în metrou, era mai ales cazul generaliștilor de cartier. Prețul progresului, ce mai, calitatea devenea din ce în ce mai rară. Faptul de a-și relua numele de odinioară era un act militant, o întoarcere la izvoare, la vremurile trecute. Se gândea uneori, cu o urmă de melancolie, că era numele ei de fată, iar privirea îi cădea pe inelarul lipsit de verighetă, fără diamant, și un mic zâmbet amar îi înflorea pe buze.

Nu a fost niciodată o frumusețe, nu genul de femeie după care întorci capul, dar nici prea rău nu arăta. Când privea în urmă, așa, ca prin vis, la trezire își spunea de fiecare dată că i-ar fi plăcut să aibă mai puțină prestanță și mai mult farmec. Și, cine știe, poate

chiar și câțiva bărbați în așternut, dar acesta era un subiect prea complicat, asupra căruia nu era foarte sigură. O relație serioasă ar fi dus-o prea departe, spre zonele mai confuze ale spiritului ei, pe care nu îi făcea plăcere să le viziteze.

După problemele din Sud, a trebuit s-o ia de la capăt și a venit la Paris, schimbându-și și numele. Domiciliile din Paris, care mai de care mai mohorâte, mai ales după ceasurile petrecute la clinica însorită. După lux, imobile de proastă calitate. După bogați, săracii. La urma urmelor, era totuși o ocazie atât de a se schimba, cât și de a o lua de la zero, cu numele și cu toate celelalte. Ce mai, a fost momentul în care a întors cu adevărat pagina. Devenise cu adevărat altă femeie, urmând cuvânt cu cuvânt sfaturile psihologului.

A hotărât să deschidă ochii, părăsind încetul cu încetul puful viselor și racordându-se la realitate cu câteva minute înainte de soneria deșteptătorului. Își revăzu în gând programul, începând cu activitățile profesionale: vizitele din strada Hautpoul, trei în același imobil, pentru a mai economisi ceva din cheltuielile cu deplasarea. Infiltrațiile la primul etaj, astmaticul de la al treilea, și apoi gastrostomia la ultimul, ceva nu prea plăcut, dar mă rog, cel din urmă nu o va mai duce prea mult, din fericire. Apoi întâlnirile cu generaliștii, pentru a se prezenta și a mai face rost de noi pacienți. A oprit deșteptătorul care începuse să sune și și-a continuat lista: ceaiul la Véronique Salmon și partida de bridge. Un moment agreabil. Îi va fi ușor să trișeze, ceilalți nu vor observa nimic, ca de obicei.

Era de ajuns să fie suficient de subtilă câteva clipe, în sfârşit, era vorba în primul rând de felul în care tăia cărţile, trebuia doar să ţină minte partida dinainte, ordinea cărţilor şi a deschiderilor. Evident, vor fi prezente şi prietenele lui Véronique, persoane destul de penibile, genul care bârfesc şi se îndoapă cu prăjiturele; ah, şi paharul cu porto de după-amiază, devenit deja un ritual. Şi ce dacă, ei îi va face cu atât mai multă plăcere să controleze jocul, să supravegheze buna desfăşurare a licitaţiilor, să nu tremure în momentele de impas – doar cunoştea rezultatele de fiecare dată. Din fericire, de altfel, căci altminteri cărţile ar fi un simplu joc de noroc fără niciun interes. Ca şi în viaţa reală, totul era să cunoşti regulile şi să veghezi la buna lor aplicare, dar şi cu puţin ajutor din partea norocului, pentru a putea corecta micile nedreptăţi. Era cea mai în măsură să vorbească despre asta.

S-a ridicat, şi-a văzut de îndatoririle matinale, derulând în gând filmul ultimelor luni. Tranziţia nu a fost chiar atât de dură. În aceşti din urmă ani, şi-a câştigat destul de bine traiul la clinica Eygalières, un suport mai mult decât suficient pentru a se instala şi a o lua de la capăt, pe alte baze. Studioul din Buttes-Chaumont era mic, dar confortabil, mai mult decât suficient pentru cât îi trebuia ei, singură fiind. Cel mai complicat era cu patul-canapea, care era greu de desfăcut după ce îşi punea lucrurile pe el, trebuia să facă adevărate scamatorii. Ca în fiecare dimineaţă după duş, a pliat armătura, salteaua s-a îndoit prompt, l-a acoperit cu un pled pe care l-a netezit cu mâna,

a pus pe el două pernuțe colorate care înveseleau încăperea. Se încadra în program, toate mergeau așa cum trebuie. Da, sigur, casa de la Saint-Rémy era mai mare, exista și o a doua cameră pentru a depozita... Dar nu, nu trebuia să se mai gândească, acum nu mai avea nevoie de așa ceva. Era adultă, avea cincizeci și unu de ani, nu mai avea nevoie de jucării. Doar doctorul Bertin i-a explicat foarte bine cum stau lucrurile. A încheiat reglarea conturilor cu trecutul, a recuperat timpul pierdut. Nu mai avea sens să colecționeze păpuși, așa cum făcea odinioară, doar asta nu i-a adus iubirea părinților, era o manie ridicolă de compensare. O fixație asupra unor obiecte tranziționale. Care era vindecată.

Care trebuia vindecată, cu orice preț. Nicio recădere nu îi va fi tolerată, doctorul i-a dat de înțeles destul de clar acest lucru. Gata, s-a terminat cu furatul păpușilor. Trebuia să o controleze sau să o reducă la tăcere pe fetița din ea, cea care era copleșită de aceste păpuși mai reale decât natura însăși, progresul tehnologic a însemnat mult în respectivul domeniu, au fost create materiale incredibile, un cauciuc la fel de mătăsos ca și pielea, chiar și părul era atât de catifelat. Și apoi, modul în care erau însuflețite manechinele astea, pleoapele care se mișcau, micile zgomote de supt, plânsetele, scutecele care se cer schimbate... În zilele noastre, ai posibilitatea să alegi un bebeluș de ce vârstă vrei, să te joci de-a mămica, să-l ciupești toată ziua de obrăjorii bucălați, să te pierzi în ochișorii larg deschiși, prea mari pentru fețișoara din plastic,

era un permanent Crăciun, vitrinele magazinelor, paginile cataloagelor, toate aceste păpuși disponibile, teribil de scumpe, e adevărat, mult prea mult pentru salariul unei infirmiere, dar uneori atât de tentante, micile lor brațe întinse păreau tot atâtea chemări la mângâieri, la gâdilituri, la recuperarea timpului pierdut, la ceva care-i făcea plăcere. Dar nu, Louise, vino-ți în fire, trebuie să te abții, gata, nu te mai gândi. Trebuie să îți controlezi aceste pulsiuni, aceste dorințe, ți-au făcut deja suficiente probleme, o infirmieră nu are voie să fure, cine va mai avea încredere în tine dacă vei fi prinsă? Ești capabilă să te controlezi, ești tare. Doar știi bine asta.

Și-a pregătit micul dejun cu grija obișnuită. Era miercuri, știa pe de rost ce o așteaptă: pâine prăjită, cea de luni, care s-a uscat prea tare, miere – mai puțin dulce decât dulceața, și plină de vitamine naturale. O cană cu ceai verde, pentru antioxidanți. Brânză albă, pentru aportul esențial de calciu, la vârsta ei trebuia să se gândească și la asta, din nefericire, aceasta era regula, o regulă dictată de absența menstruației, ce mai, era în ordinea firească a lucrurilor și, cum acum știa foarte bine despre ce e vorba, făcea ceea ce trebuia să facă. Un suc de portocale, ca să poată da pe gât vitaminele și pilulele. Două, de un bleu-pal. Și o gelulă roz. Culori de scutece de bebeluși, dar ce putea face, Bertin i le-a prescris, și doar i-a spus că aceste culori o readuceau de fiecare dată în universul infantil al bebelușilor din plastic, dar el a ridicat din umeri

și a continuat să scrie rețeta, cu stiloul lui mare, cu pană în vârf.

– Astea sunt substanțele de care ai nevoie, Louise. Nu le putem schimba culorile. Va trebui să te descurci așa.

– Nu mă pot împiedica să mă gândesc, domnule doctor. E ca și cum i-aș înghiți. Doi băieți, o fată, șapte zile pe săptămână, de două ori pe zi... Ca un căpcăun.

– Păi, știu și eu, închide ochii când le înghiți. Pentru început, gândește-te la altceva. Tratamentul dă roade, în câteva săptămâni ai să uiți complet de asta.

Ușor de spus. Doar știa prea bine că pastilele aveau culorile acelea. La început, cu ochii închiși, numai la asta se gândea. Una roz, ca o rochiță în dungi pentru o păpușă din porțelan, cu ten luminos, ca al englezoaicelor autentice. Și două bleu, ca două costumașe întregi din flanel pentru doi băiețel, modelul acela care bagă degetu-n gură și plânge când udă scutecele, da, era un model magnific. Furase unul în Aix-en-Provence, dintr-un parc de joacă pentru copii, traversa parcul și l-a văzut pe peluză, nu era nimeni prin preajmă, bietul lucrușor mai avea puțin și se topea la soare. Uitat, fără doar și poate, de o puștoaică prea răsfățată. Imposibil de rezistat ispitei. Și ce s-a mai distrat cu jucăria aia, îi umplea mereu biberonul, doar pentru plăcerea de a-i schimba iar și iar scutecele. Chiar, ce s-o fi întâmplat cu ea? Își amintea că o păstrase o bună bucată de vreme la Saint-Rémy, și apoi... Apoi nimic, o gaură neagră. Ca de obicei. Bertin i-a explicat că era normal: odată pulsiunea satisfăcută,

ea începea să se culpabilizeze, să simtă în mod confuz că a făcut o greșeală și să încerce să scape de păpuși. Un gest eliberator, și apoi se întorcea la viața normală, și nivelul creștea din nou, încet, lent, până la următoarea oportunitate, un alt furtișag, câteva zile de fericire și ciclul se relua iar și iar.

Dar gata, s-a terminat cu povestea asta, nu-l va mai face pe niciun copil să plângă furându-i jucăriile, a promis. Și-a amintit de ochii înlăcrimați ai fetiței de la clinică, când Bertin le-a pus față în față și a obligat-o să îi înapoieze păpușa. Louise era și ea înlăcrimată și îi cerea iertare, iar cealaltă se uita la ea cu ochi înspăimântați, ca la un monstru, împingându-i brațele cu violență pentru a-i smulge minuscula păpușă cu țeasta moale, acoperită cu un puf atât de fin, învelită într-o bluziță pe care Louise o spălase cu un produs care mirosea atât de frumos; copila plângea și ea, strângându-și cu putere păpușa la piept. Bertin o ținea de mână, repetându-i că totul va fi bine, că totul a revenit la normal, că va trebui să uite povestea asta... După ce fetița a ieșit din birou, i-a zâmbit lui Louise cu aerul că nu era chiar atât de dramatic, așa că ea s-a și văzut scăpată, numai că el i-a făcut iar morală, și a anunțat-o că nu va mai putea lucra la Dame-Blanche, că de îndată ce va fi vindecată va trebui să înceapă o viață nouă, poate chiar la Paris, pe cont propriu, cu experiența ta, aș putea să îți scriu câteva scrisori de recomandare, va trebui să discutăm serios despre asta, Louise, va trebui să întorci pagina, să uiți.

Nici nu avea pretenții mari, doctorul ăsta. Nu era atât de simplu să uiți. Mai întâi, Louise Lechêne nu uita niciodată, nimic. Iată, de pildă, un exemplu dintre multe altele: primul an în care a fost dată în plasament, în apropierea sărbătorilor de iarnă familia a făcut o iesle mare, din plastilină și hârtie Canson cu „motive minerale". Copiii cuplului au pictat deasupra zăpada cu un mic spray și au lipit ghemotoace de vată, pentru a face copacii. Cât despre ea, nu a avut voie să participe. „Ești prea brutală, Louise, ai să strici totul." Când a venit seara de Crăciun, și-a căutat zadarnic cadoul sub brad. Doar o portocală, așa, ca să marcheze momentul. Cu ochi pofticioși, i-a privit pe cei doi puști care rupeau ambalajele pachetelor, cu mici strigăte de încântare. Acum, privind retrospectiv, își dădea seama că era oarecum normal, Asistența publică nu le dădea bani pentru cadouri, în 1957 sistemul nu funcționa ca astăzi, acum se dau bani cu amândouă mâinile, alocații pentru familii, la începutul anului școlar, la sfârșitul anului școlar... Fapt e că a doua zi dimineață s-a trezit prima și s-a furișat sub brad. Fetița familiei avusese grijă să își ia în camera ei noile jucării de pluș și păpușa. Dezamăgită, Louise a furat micul Iisus, s-a jucat puțin cu el în tăcere. L-a învelit cu resturile de hârtie lucioasă, l-a legat cu o panglică. Apoi a auzit un zgomot, s-a întors repede în debaraua în care își avea patul – unul din acele pătuțuri pliante, o pânză tare întinsă peste un cadru din aluminiu. Și ceva mai târziu, a săpat o groapă într-un răzor din grădină și a băgat acolo statueta, de

teamă să nu o prindă careva. Apoi a străfulgerat-o un gând: de ce nu i-o fi povestit niciodată episodul ăsta lui Bertin?!

A spălat cu grijă vesela folosită la micul dejun, a șters-o. S-a spălat pe dinți. S-a asigurat că tot echipamentul medical e aranjat în sacoșă și s-a pregătit de plecare. A așteptat acele pendulei să indice ora șapte fix și a deschis ușa apartamentului.

Când s-a întors să încuie ușa, a văzut-o pe canapeaua-pat, bine îndesată între cele două pernuțe. Într-un fel inconfundabil, păpușa o striga: „Mama, mama..." S-a clătinat, blocată, și s-a agățat cu o mână febrilă de tocul ușii pentru a nu cădea pe spate.

Dacă exista un lucru în lumea asta pe care Crupierul nu îl suporta, acesta era neprevăzutul. Își făcea un titlu de onoare din a-l elimina cu același profesionalism cu care își aborda contractele: nu era loc pentru hazard, prestațiile promise clienților lui erau realizate exact conform calendarului și modului de operare convenit. Un studiu detaliat al țintei, al obiceiurilor ei, al numeroaselor ei tabieturi, chiar și al celor mai anodine, mărunțișuri care, inevitabil, ne transformă pe toți în victime – un trotuar însorit mai curând decât unul la umbră, un telefon dat în timpul plimbării câinelui devin, inevitabil, un mic secret rușinos – fiecare slăbiciune era un dat în jurul căruia Crupierul își construia dispozitivul.

Așezat la terasa unui bistrou parizian – unul dintre acele locuri murdare care duhnesc a tutun rece

şi a transpiraţie, cu chelneri deopotrivă slugarnici şi agresivi – se prefăcea că citeşte un ziar, sorbind dintr-o cafea prea amară. Aştepta. Furnicuţa va sosi curând, fidelă orarului ei, pe care nu i-a fost deloc greu să îl cartografieze. Punctuală ca un ceas cu cuc elveţian, fără îndoială, datorită meseriei. Rămânea concentrat asupra porţii de la intrare a imobilului, o pisică la pândă în faţa coliviei care aşteaptă să iasă pasărea. Dar numai o parte a creierului lui, fără îndoială zona primitivă, specializată în adulmecarea vânatului, era implicată în aceste sarcini reflexe, restul se dedica altor preocupări, mai puţin imediate.

Nu îi plăcea contractul ăsta. „Plăcea", ce verb straniu, în gura lui suna aproape obscen. Dar trebuia totuşi să admită că ceva îl deranja. Prea multă brambureală. Instinctul îi urla să renunţe, să refuze această a doua serie de contracte. Recenta schimbare a comanditarului însemna instabilitate a procesului de decizie, context fluctuant, risc de conflicte personale, modificare de metodă. Tot atâtea semnale confirmate în cursul întâlnirii prea puţin convingătoare cu noul dătător de ordine, Clint Baskerville. Un nesuferit cu nasu' pe sus care a venit la întâlnire cu maşina personală înmatriculată pe numele lui, fir-ar să fie, ce amator, numele şi fotografia lui erau afişate pe ecranul laptopului la doar douăsprezece minute după încheierea întrevederii lor, ce tâmpenie, a avut nevoie de cam tot atât timp să se convingă că era un papagal care a ajuns cumva la butoane. Sub aparenţa lui de mare şef, tipu' emana îngrijorare. Mâinile îi fremătau

pe volan, la subsuori i se lățeau pete de transpirație. Și toate privirile alea furișate în retrovizoare, de parcă de pe bancheta din spate ar fi urmat să le sară-n cap vreun animal, ceva. Tipic pentru genul de individ care are impresia că are totul sub control, dar, la momentul crucial, o dă frumușel în bară. Imposibil de gestionat. Alt element suspect: povestea despre tipa aia din New York, cățeaua pe care o otrăvise în templul voodoo. De ce ținea să îl convingă că femeia nu era moartă? De parcă ar fi avut când și cum să iasă din biserică! Fusese spulberată, carbonizată, firește. De ce această evidentă dezinformare? Ca să îl destabilizeze, să îl oblige să nu rezilieze contractul? Ridicol. Nimic nu îl putea obliga pe Crupier să continue. În afară de propria lui dorință. Ei, și chiar asta era problema.

Voia să continue. Cu intensitate. Cărțile arzătoare îi jucau tot timpul în fața ochilor. La început, asasinatele astea ciudate l-au amuzat, apoi l-au intrigat. Punerile în scenă sofisticate nu mai erau un simplu joc, deveniseră o necesitate. O chemare impetuoasă de a continua. În ziua în care a descoperit cea de-a treisprezecea carte, o copie identică a tatuajului lui, a început numărătoarea inversă, un decont fascinant. Promisiunea unui răspuns. Sub toate aceste crime se întrezărea plaja, plaja insulei Sado, din Japonia, unde și-a făcut el apariția într-o bună zi, marcat, tatuat, ivindu-se dintr-un fel de gaură neagră. Roșcatul din Jaguar i-a ascuns elementele esențiale, încerca să îl manipuleze în mod grosolan.

Crupierul era sigur, nu fusese invitat din întâmplare la această masă de joc. Şi dacă papagalii care vor urma vor dori să trişeze la poker, nu vor fi dezamăgiți, căci el avea mână bună. O mână nenorocită, muritoare, aşa cum se cuvenea. Va cere să vadă cărţile, foarte rapid, iar ceilalţi vor fi obligaţi să îşi pună atuurile pe masă, să îi dea răspunsuri.

Următoarele contracte vor fi tot atâtea ocazii de a pune laolaltă toate piesele, până ce va alcătui astfel marea schiță a întregului. Da, sigur, va trebui să fie cu ochii-n patru. Nici măcar un cretin ca Baskerville nu putea să nu înțeleagă că tensiunea creştea, că Crupierul se va opri înaintea celei de-a treisprezecea extrageri, pe care o va aborda cu multă prudență. De altminteri, a și zăbovit puțin cam mult asupra acestei victime, i-a dat ceva cam multe detalii despre acel biet amărât care trebuia ars, pentru a ajunge să semene cu un schelet calcinat. Nu, nu îi plăcea deloc contractul ăsta. Din instinct.

Martine a sărit în piscină cu plăcere. De când a părăsit clinica pentru a-și prelua atribuțiile la Rezidență, lâncezelile matinale la umbra pinilor i se păreau extrem de energizante. Clienții nu veneau la piscină decât mai târziu, după ce ea ajungea deja în birou, după terminarea porției zilnice de înot. Se simțea bine, obosită, dar calmă, încrezătoare. Trecutul părea atât de îndepărtat, o masă confuză de imagini și de durere pe care nici nu dorea să o mai bage în seamă. Era conștientă că a trecut prin momente dificile,

concentrându-se puțin își putea aminti chiar și unele amănunte, dar dobândise capacitatea de a nu mai sta să rumege asemenea momente dureroase, erau cumva topite, amestecate, o masă sumbră și puțin dezgustătoare în care nu merita efortul să se mai scufunde. A așezat o peliculă izolantă deasupra acestei magme, ca pe un bol cu resturi uitat în frigider, peste care apar încet-încet mucegaiurile care fermentează, germinează și se dezvoltă până în buza foliei de plastic fleșcăit; l-am putea încă desface și goli, dar îl mai lăsăm puțin, fie de dezgust, fie de teama duhorii, dar și din curiozitate; și la un moment dat aruncăm vasul cu totul, că nu mai avem curajul să îl deschidem.

Martine știa că ea însăși va arunca în curând bolul, aștepta pur și simplu momentul potrivit. Această uitare selectivă era cea mai bună soluție, ca o baie călduță în care îți face plăcere să te cufunzi. Viitorul părea simplu, drept ca un culoar de înot, nu avea nevoie de nicio anticipare, de nicio proiecție. Lucra pentru Clint, i-a spus că se bazează pe ea, trebuia să pregătească seara cea mare din luna august, îl ajuta cât putea, de la nivelul ei, cu invitațiile, comenzile, logistica... Iar el i-a transmis câteva mesaje, i se vor încredința curând și alte responsabilități, să aibă grijă de anumiți oaspeți, oameni importanți. Sarcini simple, minuțios orchestrate, care îi vor permite să se realizeze plenar, să îl mulțumească pe Clint.

Mai presus de orice îi plăcea să trăiască clipa, așa, ca în această dimineață, când toată atenția ei era focalizată asupra traiectoriei ondulate a trupului ei, asupra

reducerii mişcărilor parazite, asupra noului echilibru care îi excita sistemul proprioceptiv. Spre şapte şi jumătate, şi-a terminat ultima lungime de bazin şi s-a prins cu amândouă mâinile de marginea lui, inspirând aerul înmiresmat cu arome de răşină şi fistic.

În timp ce se apropia de şezlongul pe care îşi lăsase prosopul, s-a auzit strigată. O tânără blondă se îndrepta spre ea zâmbind.

– Mă bucur să văd că eşti în formă, Martine. Îţi aminteşti de mine? Sunt Lucie, de la Dame-Blanche... Şi ea e Lisa... Fiica mea.

Din leagănul lui, bebeluşul i-a adresat un zâmbet bălos.

Louise era paralizată. Îi era imposibil să îşi aducă aminte cum a ajuns la ea păpuşa asta. Doar abia ce a pliat patul, acum nici câteva minute, şi nu era acolo. Sau poate nu a văzut-o ori nu a vrut să o vadă, aşa cum i-a explicat doctorul:

– Trebuie să recunoaştem, Louise, nu ai decât o vedere parţială asupra realităţii. Nu vezi decât ceea ce ţi se pare ţie corect, ceea ce se află, într-un anume sens, în concordanţă cu propria ta organizare a lumii. E un mecanism de apărare foarte profund, e ancorat în tine de foarte multă vreme. Va trebui să înveţi să trăieşti cu asta, Louise.

– Nu văd realitatea? Am halucinaţii? Asta încercaţi să îmi spuneţi, domnule doctor? Că sunt nebună?

– Ca să fiu sincer, da, Louise, ai o tulburare neuropsihologică importantă. Trăieşti într-o lume uneori

diferită de a noastră, schimonosești realitatea ca s-o faci conformă dorințelor tale profunde. Dar acest fenomen nu se manifestă decât în cursul crizelor...

– Dar în restul timpului sunt normală, nu-i așa, domnule doctor? Știți, eu nu vreau să fac rău nimănui, sunt dezolată dacă le rănesc pe fetițele alea. Dar pur și simplu nu mă pot abține, îmi doresc atât de mult păpușile lor... Și când le văd abandonate așa, îmi spun că eu aș avea mai bine grijă de ele, doar eu știu care e valoarea unei jucării, deoarece am fost atâta vreme lipsită de ele...

– Dar le furi, Louise, le iei de la cineva, iar ele nu îți aparțin, sper că aici suntem de acord, da?

– ...

– Da, Louise?

– În magazine, nu... În sfârșit, vreau să spun că acolo nu aparțin cuiva, nu este...

– Amintește-ți de discuțiile noastre, Louise. Ce mi-ai spus că simți după aceste furturi?

– Ei... nu vreau să văd pe nimeni. Mă întorc acasă ca să mă joc cu ele. S-o fac pe mămica.

– Și la ce concluzie ai ajuns?

– Că... că simțeam că am făcut ceva rău.... Și că mă ascundeam ca să nu mă vadă nimeni.

– Foarte bine, Louise. Ne vedem mâine.

– Pe mâine, domnule doctor!

– Pe mâine!

Bun. Nu-și amintea s-o fi furat pe asta. Poate cu o seară în urmă? Când se întorcea de la vizite? Oare ce-o fi făcut? Și, dacă aseară a furat-o, de ce nu s-a jucat

cu ea când a ajuns acasă? S-o fi avut mai de mult? Poate din weekendul ăsta? Ah!!! Plimbarea în parc. Grupul de tineri care se jucau cu frisbee pe peluza de lângă fântână. Sigur că da. Micuța în rochiță roșie în carouri care i-a atras privirile. Dar s-a înșelat, jucăria era murdară, o târâse prea mult prin parc, probabil. Când s-a întors, a trebuit să o spele în cadă, mirosea urât. A frecat-o, a aranjat-o, dar nu a reușit să o iubească. În plus, probabil că și bateriile s-au udat, așa că nu avea niciun haz să se joace cu ea. A lăsat-o într-un colț, a uitat de ea. Probabil că dimineață, când și-a făcut patul, a pus-o fără să-și dea seama între pernuțe. Da, asta a fost, acum era sigură.

Panica inițială s-a mai atenuat, în mod cert sub efectul medicamentelor. A expirat profund, a inspirat lent, a expirat din nou. Pulsul a revenit la normal, era acum liniștită. A făcut o mare prostie, acum o regreta. Dar era prea târziu, oamenii plecaseră de mult din parc, nu mai putea să ducă păpușa înapoi, să-și ceară iertare. Nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să scape discret de ea pe drum, astfel încât, nimeni să nu afle că a fost încă o dată obraznică.

A înșfăcat rucsacul. Contactul cu mânerul a trimis-o înapoi în timp, cu câteva luni în urmă. Fusese invitată la Lyon, la o fostă colegă de la clinică, pentru a întâmpina împreună noul an. A luat trenul spre Avignon. Un vagon plin de copii, o turmă piuitoare, gălăgioasă, excitată de apropierea Crăciunului ca un roi de tăuni înfometați. Părinții păreau a fi abandonat cu totul lupta, incapabili să îi țină în mână sau să îi

controleze pe puşti. Mămicile excedate aveau parte de şantaje deşănţate din partea gloatei. Tăticii celibatari au abdicat de la orice autoritate, cumpărându-şi liniştea cu tablete de ciocolată şi bomboane, neuitând să se holbeze din când în când la sânii vecinelor de compartiment. Nici urmă de simţ de răspundere. Drumul va fi cumplit. Avea cu ea chiar rucsacul ăsta. Era destul de greu, furase o păpuşă din gara Avignon, chiar înainte de a urca, şi o îndesase înăuntru, fără a se mai gândi. Nu cunoştea modelul, fusese atrasă de noutate, trenul stătea să pornească, o ocazie nesperată era pe punctul de a se transforma într-o greşeală enormă. În vagon, din rucsacul aşezat deasupra capului ei s-au auzit dintr-odată nişte gemete. A îngheţat, era incapabilă să se mişte, paralizase sub toate privirile acelea uluite, consternate. Un bărbat s-a şi ridicat, a întins mâna spre raft, a dat jos bagajul... L-a desfăcut pe dată, tot vagonul părea suspendat de gestul lui. Ea a închis ochii, aşteptând pedeapsa. Dar a urmat un hohot general de râs, bărbatul agita o jucărie din pluş animată care se smiorcăia ca un copil, „pun întotdeauna bateriile dinainte, pentru copii e mai bine, îmi pare rău, nu mi-am închipuit...", iar odioşii de plozi au râs, au urlat, au început să se agite pe culoar, să vină să vadă bestia, cerând şi ei una identică de Crăciun. Iar volumul maxim al sonorului din vagon a acoperit treptat gemetele care răzbăteau din sacul ei. Ea a coborât la Valence, a scăpat de păpuşă şi şi-a continuat drumul spre Lyon, unde urma să petreacă revelionul.

A înşfăcat păpuşa moale de pe canapea şi a îndesat-o în gura neagră a rucsacului. Fermoarul a scrâşnit ascuţit când l-a închis. Şi-a verificat pentru ultima oară înfăţişarea, a încuiat uşa, apoi a coborât încet scările, cu greutatea rucsacului pe umăr.

Tânăra înainta zâmbind spre ea, cu leagănul în braţe. Martine nu prea ştia cum să facă faţă situaţiei, era... da, total neprevăzută. Dar Lucie se instalase deja pe şezlongul învecinat, asigurându-se că leagănul e bine poziţionat, apoi veni aproape de ea, îi întinse la început mâna, dar numai pentru a o trage spre ea şi a o îmbrăţişa, iar Martine îi întoarse cu suspiciune acest semn de afecţiune, considerând gestul ceva cam prea meridional pentru ea.

– Nu ştiam că veniţi să înotaţi.

– Păi... De când lucrez aici, vin în fiecare dimineaţă.

– Ah! Eu nu sunt atât de consecventă... Nu vin decât când sunt liberă, şi mai ales dimineaţa, când nu arde soarele prea tare, ştiţi, pentru Lisa.

În timp ce infirmiera, vorbind, se echipa în costumul de baie, Martine a întins mâna spre prosop, pentru a se acoperi. Nu prea se simţea în largul ei, discuţia asta nu avea loc la iniţiativa ei, era ca un contact prea intim, nedorit, care o făcea să creadă că trădează încrederea lui Clint Baskerville. Nu avea niciun chef de Lucie, aşa că i-a răspuns destul de rece:

– Eu trebuie să plec, îmi pare rău, am mult de lucru...

– Mi-a spus Bertin că tu... în sfârşit, dumneavoastră vă ocupaţi de bal. Când va fi organizat, anul ăsta?

– Pe 12 august, când va fi lună plină.

– Ai să... Oh, hai să ne tutuim, vrei? E mult mai ușor, nu crezi?

– Cum vrei tu.

– Ai să participi? Se spun atâtea despre balul ăsta, se pare că e destul de pitoresc. Dar în același timp, mai mult ca sigur vor fi și ținute deosebite, ai să îmi povestești și mie, da, chiar sunt curioasă...

– Încă nu știu dacă voi fi invitată, deocamdată nu mi s-a zis nimic...

– Pentru orice eventualitate, ar trebui să începi să te gândești cu ce te-ai putea îmbrăca. Ai o rochie de seară?

– Nu...

– Îți împrumut eu una, dacă vrei. O chestie neagră tare drăguță, destul de sexy, soțul meu nu vrea să mă mai vadă purtând-o. E cu spatele gol, un decolteu destul de adânc în față, dar e de clasă, să știi, am cumpărat-o dintr-un butic din Cannes.

– Dacă... Da, de acord, dacă va fi cazul, te anunț. Mulțumesc.

– Da' știu că ai avut ceva noroc, cicatricele arată super, nu? Aproape că nu se mai observă. Când ai ajuns aici mă temeam că o să-ți rămână urme, dar a rămas ceva foarte vag, e ca și cum ar luci apa pe corp, din când în când...

– Da. Chiar că e impresionant. Dar trebuie să fiu atentă cu soarele, mormăi ea, înfășurându-se mai bine în prosopul de baie.

– Ai avut noroc. A ezitat câteva clipe, apoi a adăugat: Nu ca mine. Ai văzut asta?

Lucie a tras puțin într-o parte costumul de baie dintr-o singură piesă pentru a-i arăta o cicatrice enormă pe abdomen.

– Ce ai avut?

– Oficial, e cezariana pentru nașterea Lisei.

– De ce „oficial"?

– Pentru că îmi doream să îmi pui întrebarea asta. De opt luni țin asta în mine, dar nu mai pot, trebuie să scot din mine totul, și cum pari o persoană de treabă...

Un suspin i-a strâns gâtlejul, și ochii i s-au umplut de lacrimi. În leagănul ei, Lisa a început să se agite, simțind emoția mamei. Lucie a pus cu duioșie mâna pe burtica micuței, începând să o legene. Martine nu dorea deloc să audă ceea ce va urma, era sigură că va fi ceva oribil și că nu se va putea împiedica să se atașeze de această tânără dacă va apuca să îi povestească tot, vor fi legate de acest secret atât de apăsător, de greu, care îi va aminti de propriul ei trecut. Trebuia să o șteargă, și asta cât mai repede.

– Ascultă, Lucie, îmi pare tare rău, dar chiar trebuie să plec. Rămâne pentru altă dată, bine?

Crupierul s-a smuls din gândurile sale aproape cu regret, abia ce apucase să analizeze perioada care s-a scurs de la sosirea lui la Paris. Nu avea nevoie să se uite la ceas: prada lui întârziase cu nouă minute. O cunoștea suficient pentru a-și da seama că intervenise

ceva neprevăzut. Așa că s-a ridicat ca un adevărat profesionist, a îndoit cu grijă ziarul și l-a strecurat în servieta care conținea instrumenetele necesare acestei levate. Calm, a aruncat o ultimă privire spre masa pe care tocmai o părăsea, să nu cumva să fi lăsat ceva în urmă. Nu simțea nicio frustrare, nicio enervare, aplica pur și simplu regulile de bază: nu se operează într-un cadru neobișnuit, nu încerci să te adaptezi unor circumstanțe neprevăzute, părăsești scena și planifici din nou totul, punct.

Se afla la douăzeci de metri de terasă când a văzut-o îndreptându-se spre el, mergând repede, cu un rucsac în spate. Venea chiar spre el, părea cufundată în gânduri. Volumul rucsacului părea a indica o călătorie de câteva zile. A trecut pe lângă el fără să-l observe, prea grăbită să intre în imobil. A continuat și el să meargă liniștit, făcând în minte calcule rapide. Dacă operațiunea va fi amânată cu câteva zile, nici extragerile următoare nu vor putea fi respectate. Or, data de 12 august era bătută în cuie.

În ciuda orei matinale, bitumul trotuarului era deja încins. Crupierul ezita. Tatuajul de pe bicepsul lui era ciudat de *prezent*, ca și cum cernelurile folosite ar fi căpătat dintr-odată o greutate suplimentară, de parcă acele i-ar înțepa din nou pielea. Pentru prima dată în cariera lui, Crupierul a încălcat una dintre regulile elementare pe care și le-a impus: s-a întors din drum și a pătruns cu nonșalanță în imobilul în care tocmai pășise Louise. În relativa răcoare din holul de la intrare, rutina a pus din nou stăpânire pe el:

mănușile din latex au fâșâit ușor când și le-a tras pe mâini. A luat-o, fără să facă zgomot, spre casa scărilor. La etaj s-a închis o ușă.

A urcat și el, înghițind cu un pas rapid treptele ceruite: pisica se așeza pe masa din bucătărie, exact în fața cucului elvețian, căci ușițele din lemn urmau să se deschidă în curând.

Martine nu mai era decât o pată clară printre pini. La marginea piscinei, Lucie plângea încet, cu bebelușul în brațe. Pentru prima dată, tânăra se simțise încrezătoare, își închipuise că poate împărtăși cuiva durerea reprimată, trădarea, violul... Ar fi fost capabilă să își găsească până și cuvintele potrivite, cuvintele acestea pe care nu le-a putut niciodată așeza peste oroarea absolută a cărei victimă a fost trupul ei, cu câteva luni în urmă. Cicatricea care îi brăzda pântecele o ardea intens, ca și cum bisturiul i-ar deschide iar carnea, ar deschide o fantă însângerată în pielea ei, i-ar hăcui măruntaiele, ar deschide o breșă către...

Suspinele o înecau, și Lucie o legăna încontinuu pe micuță șoptindu-i cuvinte de dragoste, jurându-i că nu o va părăsi, că nu se vor despărți niciodată, era ca un naufragiat care, aruncat dintr-o parte în alta de valuri, se agață cu disperare de o plută amărâtă. Micuța Lisa avea și ea ochii umezi, lacrimile mamei se amestecau cu ale ei, iar ochișorii copilei se făceau tot mai mari, îngrozită să vadă torentul care se revărsa șuvoaie asupră-i; gurița i se deschidea sacadat, în căutarea aerului.

Louise s-a dus mai întâi la doamna Duchamp, o văduvă de șaptezeci și cinci de ani care trebuia să facă infiltrații de trei ori pe săptămână. Și-a lăsat discret rucsacul la intrare. Ca de obicei, o așteptau o cană cu ceai și câteva fursecuri. Au sporovăit puțin despre toate și despre nimic, ah, firește, despre copii și nepoți, da, o duc bine, au crescut atât de mult, ne împing spre mormânt, păi, da, așa merg lucrurile, dar timpul trece atât de repede, atât de repede, am impresia că fata mea abia ce a plecat de acasă de fapt, nu, soțul meu, știți, dar și el, am impresia că ieri s-au întâmplat toate.

De ce trebuie ca bătrânii să vorbească mereu despre familie, despre copii, despre nepoți? Era penibil, pe termen lung era atât de penibil, niciun respect pentru ceilalți, pentru diferență. Hai, un prim ac, o idee mai adânc decât era necesar, doar așa, ca s-o facă să tacă. Sigur, arde puțin, e semn bun, semn că medicamentul își face efectul. Hai, mai taci odată, ce, eu te plictisesc cu poveștile mele, doar și eu aș putea avea un loc de prim rang în concertul ăsta de lamentări, ce de lacrimi ți-aș putea smulge cu povestea micii Louise, abandonate de părinți la vârsta de patru ani, încredințată Asistenței publice...

Cucoana Duchamp primise un desen pentru sărbătoarea bunicilor, iar două-trei săptămâni oribilitatea aia va trona pe bufetul Conforama ca o icoană. E talentat, ați văzut ce culori? Și nu are decât patru ani și jumătate, dar e deja un artist, îi place să deseneze, e atât de original... Ați văzut expresia personajelor? Hai,

a doua înțepătură, cu puțin noroc, dacă îți ating vreun vas de sânge, poate ai să te oprești odată cu Picasso ăsta junior al tău... Da... Nu vă faceți griji, doamnă Duchamp, am fost nevoită să ating o terminație nervoasă, nu-i nimic, se mai întâmplă, respirați adânc, iată, aproape am terminat... E incredibilă capacitatea asta a oamenilor de a nu vedea mai departe de lungul propriului lor nas, de parcă am pluti într-o lume de iubire, uită ce se întâmplă în jurul lor, uită de copiii bătuți sau de aceia care cresc în familii incapabile să le ofere confortul cel mai elementar sau măcar o minimă afecțiune. Și doar nu trebuiau decât să citească ziarele! Trebuiau să încerce să vadă ce se întâmplă cu adevărat chiar și în cele mai cu moț dintre familii, cu mame posesive, depresive, cu tați absenți sau colerici, toată această violență, traumatismele, frustrările care se acumulează încă din primele luni, din primii ani...

Prinsă de vârtejul propriilor gânduri, a plasat mecanic cel de-al treilea ac, în mod perfect. Ăsta, ultimul, nu m-a durut deloc, sunteți sigură că produsul o să aibă efect? Rezist la durere, să știți, mâine trebuie să mă duc la ginerele meu, să fiu în formă pentru cei mici... Și dumneavoastră, plecați și dumneavoastră câteva zile la familie, v-am văzut rucsacul la ușă... Au... Ah, asta e, acum simt medicamentul...

O familie? Biata de tine, eu nu știu ce e aia o familie, nu cunosc decât oameni care se prefac că trăiesc împreună, care își transmit tarele, fac schimb de nevroze, își ascund rănile, fac abuz de autoritate, o

familie e o minciună imensă, o tragedie jucată de manechine idioate care vor să se simtă adulte, dar nu suntem cu adevărat adulți decât când reușim să vedem dincolo, când descoperim micimea și răutatea lumii, când hotărâm să o corectăm, discret, ca la bridge, știți?, o mică mutare aici, o mică reechilibrare dincolo, încet, cu finețe, ca un justițiar mascat. Gata, pe vineri, și mulțumesc pentru ceai.

La plecare, și-a luat și rucsacul lăsat la intrare, apoi a chemat ascensorul. Era rândul astmaticului acum. Desensibilizarea. Un tip încă tânăr, căsătorit de nici șase luni. Era mai mult ca sigur, în curând va urma primul copil. Când, la opt fără un sfert, a sunat la ușă, femeia era deja acolo, adesea ea era cea care îi deschidea. Și aproape întotdeauna avea acest zâmbet nonșalant, aproape imbecil, în care se simțea căldura patului, a giumbușlucurilor matinale. Ai putea crede că de-ai naibii se regulau exact înainte de venirea ei. Era sigură că se străduiau din răsputeri, probabil că deja existau presiuni din partea familiei, ei, haideți, pe când, sunteți siguri că faceți tot ceea ce trebuie, bunica își dorește cu ardoare, ar fi grozav pentru ea să fie străbunică, i-ar face atâta plăcere. Dar tipul ăsta, săracu', destul de simpatic, de altminteri, cu alergiile lui nu va fi în stare să producă decât un bronșitic sau, în cel mai rău caz, un plod cu edemul Quincke, un angoasat care nici nu va îndrăzni să respire, traumatizat de crizele de astm ale tatălui.

Și iat-o pe doamna Vignon care îi deschide ușa, în halat, cu zâmbetul pe buze. Dar azi era coafată,

parfumată. Nu, nu vreau cafea, mulțumesc, tocmai am băut una. Soțul vine imediat, da, sigur, nicio problemă, până atunci numai bine, pregătesc seringa; femeia se tot învârtea în jurul ei ca o mâță în căutare de afecțiune, deschidea puțin gura, ezita, hai, fata mea, scuipă bucățica, e pozitiv, aha, sigur că da, și l-am făcut ieri... Dar eu am trecut vineri... Ah, am greșit, de alaltăieri. Felicitări, doamnă Vignon, trebuie să fiți fericită, la fel și soțul dumneavoastră, nu-i așa... Ce-ați dori? O fetiță, un băiețel? Da, sigur, așa se spune când e primul copil, dar asta nu înseamnă că nu există o mică preferință, nu, în sfârșit, vă urez să fie toate bune, odihniți-vă și, mai ales, nu faceți excese, la început e mai delicat, atunci se decide totul. Da, poți să plutești liniștită în continuare, nu are rost să te abții la început, nu micul embrion pe care îl porți te deranjează, totul se petrece de fapt în capul tău... Ah, domnule Vignon, felicitări, cred că sunteți fericit în postura de viitor tătic... Haideți, vă fac injecția, altfel voi întârzia la celelalte vizite.

Ăștia doi păreau destul de echilibrați. Nu ca alții. Puștiul va ieși bine din povestea asta, cu puțin noroc, asta dacă nu rămâne vreun tarat. Diferit de ceilalți plozi din arondismentul al XVIII-lea, câteva sute de metri mai la nord. Nu a fost acolo decât o dată, să schimbe niște pansamente, dar a plecat cât de repede a putut. Era mai rău decât o cloacă, era imund. Nu era de mirare că rana era în halul în care era, iar când a dat la semnat hârtiile, nici nu a mai putut dezlipi mapa de plastic, a rămas lipită în grăsime și jeg. Câți

or fi fost, șase, șapte? Îmbrăcați care cum a apucat, cu urme albe în jurul gurii, scutecele celor mai mici erau atât de pline de excremente, că te puteai întreba dacă au mai fost schimbați și spălați în ultima săptămână... A anunțat DASS[1], firește, dar erau deja la curent, familia era monitorizată. Ceea ce nu o împiedica pe mamă să fie pulbere încă de la primele ore ale dimineții, în timp ce era însărcinată cu următorul plod. Ăștia erau cu adevărat pierduți, se vedea în ochii lor, rămâneau grupați, la grămadă, ca o haită de pisoi, se uitau la ea cum o îngrijește pe mama lor fără a pricepe prea bine ce se întâmplă. Cei mari nu mergeau nici la grădiniță, nici la creșă și nu era greu de ghicit de ce. Și nu l-a auzit pe niciunul vorbind, nicio clipă, doar urlând, țipând, mormăind, dar nicio propoziție, niciun cuvânt... Chiar în Paris... În anul 2003... Și nu erau imigranți, nu, că imediat la asta se gândesc toți, nu, erau albi, în sfârșit, cel puțin mama, căci copiii erau de toate culorile, dar trebuia să existe totuși un soț, pe-acolo, mai ales dacă ea făcea asta pentru băutură...

A făcut automat subcutanata, în timp ce familia Vignon îi împărtășea bucuria de viitori părinți, explicându-i cum vor amenaja camera mică din spate, visau cu voce tare la gemeni, la cărucioare moderne, iar Louise își imagina aceste care de asalt care se strâng cu o apăsare de pedală, umplând trotuarele și pasajele cu cortegii imense, întru gloria copiilor-zei, cu toată

[1] *La direction des affaires sanitaires et sociales* – Direcția de afaceri sanitare și sociale (n. tr.).

ceata lor de acoliți din Maroc, din Mali, din Filipine, care îi escortau cu venerație, ca pe niște statui de sfinți.

Ce lume, ce lume, epuizantă, obositoare, complexă... Lumea ei era mult mai simplă, o lume de păpuși în care te puteai plimba ca printre rafturile unui supermarket, în care era suficient să îți imaginezi povești frumoase pentru a fi fericit, era suficient să cercetezi stelajele pentru a alcătui familia ideală, existau mereu modele noi disponibile. Într-un anumit sens, lumea asta a ei nu era chiar atât de departe de realitate.

– Suntem atât de fericiți, doamnă Lefresne... aaa... Lechêne, că nici nu vă puteți închipui... Începuserăm să ne punem tot felul de întrebări, știți...

– Avem mulți prieteni care nu au putut avea copii, uitați, chiar cumnata lui Laurent, și-au depus dosare cu cereri de adopție în China, în Vietnam, în Columbia... Și apoi au citit o mulțime de articole din tot felul de reviste și ziare, iar doctorii...

– Ei, să știți că nu trebuie să credeți chiar tot ce spun medicii, altminteri nu mai terminați niciodată. Bine, acum trebuie să plec, voi întârzia. Săptămâna viitoare abia aștept să îmi povestiți cum vă mai simțiți.

Rucsacul de la intrare, hopa, gata, fuga la ultimul etaj, al optulea al clădirii. Ăsta era o povară a securității sociale, dar și-o făcuse cu mâna lui, singur. Ba chiar o căutase cu lumânarea. Treizeci de ani de fumat, șase luni de cancer de esofag și un mic buzunar de plastic care trebuia umplut în fiecare zi... Nu era cel mai plăcut moment al zilei de lucru. În minuscula cabină a ascensorului, și-a strâns mecanic la piept rucsacul.

Crupierul a pătruns fără probleme în apartamentul de la ultimul etaj, a fost suficient să sune. Broasca electronică a fâșâit, a ajuns în tăcere în camera bolnavului, care deja îl striga. După primul moment de surpriză, perna a sufocat rapid ultimele gemete, în timp ce în buzunarul de plastic se agitau fluidele nutritive. Racordurile trebuie să se fi mișcat puțin, căci, în timp ce își dădea ultima suflare, pe sub plastic s-a ivit o umbră rozalie. Și-a scos obiectele din geantă, a pus balanța, coroana și spada pe un petic de blană albă. Mereu a auzit spunându-se că justiția era oarbă, iar când roșcatul din Jaguar i-a dat indicații asupra modului de operare, l-a întrebat dacă nu ar trebui să îi scoată ochii. Ticălosul l-a privit cu un aer disprețuitor și i-a ordonat să nu facă nimic și, mai ales, să nu aibă nicio inițiativă susceptibilă să modifice sensul secret al „levatelor". Când s-a auzit soneria care anunța sosirea puiului de cuc, s-a tras în spatele ușii.

Se spune adesea că, înainte de moarte, ți se derulează prin fața ochilor întregul film al existenței, cu viteză, un caleidoscop de momente importante, de emoții, de chipuri și de senzații. În ceea ce-o privește pe Louise Lechêne, nu a fost cazul. Ultimul ei gând a scăpat ca un porumbel înnebunit, prizonier într-o cupolă, care se învârte la nesfârșit în jurul unei piste circulare. În centru, în lumină, repetând la infinit aceeași și aceeași scenă, părinții ei care îi cereau să fie blândă și drăguță cu frățiorul care tocmai se născuse, îi supravegheau în permanență cel mai mic gest, cea mai neînsemnată expresie. Dar la circ, chiar și în cazul

celor mai rodate dintre numere, se întâmplă mereu câte un accident, un corp care cade în mijlocul arenei, sub proiectoare, și spectatorii care se ridică de pe scaune țipând. Un astfel de accident, când echilibrul se năruiește dintr-odată, a străbătut ca un arc creierul lui Louise, în timpul ultimelor sale clipe de conștiență. Gestul acela în care a pus toată ura, toată gelozia ei, zgomotul acela înfundat de cochilie de ou, când a împins copilul de pe măsuța de călcat, și strigătul ei care răsuna la nesfârșit: „Mamă, mamă, vino repede, un monstru rău l-a împins pe frățiorul meu și l-a omorât."

În circul ultim al lui Louise, gradenele au păstrat o tăcere disperată, căci s-au umplut de păpuși furate, de copii tăcuți, cu priviri acuzatoare. Niciunul nu s-a ridicat pentru a-și striga emoția, nici măcar cea mai mică dintre ei, nici măcar această imagine a micuței Lisa, smulsă prin cezariană din pântecele mamei adormite, drogate, cu două săptămâni înainte de termen.

Crupierul s-a asigurat că fotografia va fi de bună calitate. Urmând instrucțiunile lui Clint Baskerville, a fost foarte atent cu echilibrul precar al balanței, cu unghiul dintre genunchiul și cotul infirmierei. Nu s-a putut împiedica să își spună că acest contract era după chipul și asemănarea celorlalte: justețea aparentă a echilibrului nu era decât artificiu și manipulare.

A înșfăcat rucsacul rămas la intrare, mirându-se de felul în care se repartiza greutatea în interiorul lui. L-a desfăcut pentru ca să-i verifice conținutul, pe chipul lui a apărut o grimasă de dezgust. Ochii cenușii

au scânteiat puțin, părea a ezita asupra pasului următor. Și-a adus aminte de pubela mare din bucătărie. A deschis capacul cu o izbitură de pedală; într-un foșnet de plastic, micul cadavru a intrat în recipient, cu capul înainte, o parodie morbidă a nașterii.

Capacul s-a închis cu un zgomot de arc. A deschis gazul, a pregătit mecanismul de incendiere și a ajuns în casa scărilor. A ieșit cât mai liniștit cu putință în stradă, respirând adânc.

În apartamentul ei din Salon-de-Provence, în care se întorsese, Lucie îi scria o scrisoare fiicei ei, cerându-și iertare că a acceptat tranzacția propusă de doctorul Bertin și nu a denunțat-o autorităților pe infirmiera care i-a furat-o din pântece pe micuța Lisa cu două săptămâni înainte de venirea ei firească pe lume.

A privit îndelung baia de gheață pe care și-a pregătit-o, cele două cutii de somnifere.

S-a dus în camera copilului. Lisa dormea, cu fețișoara boțită așezată pe mânuța durdulie, care tresărea. Avea unghiile lungi deja, se zgâriase pe obraji prin somn. Lucie a îndepărtat cu blândețe mâna micuță, îndoită, de obrazul micuței.

Efortul acesta infim, fracțiunea de secundă necesară pentru a mișca imperceptibil o mână de bebeluș deasupra unui cearșaf de bumbac, a schimbat cursul lucrurilor: la întoarcerea în baie, a scos dopul de la cadă și a contemplat multă vreme cuburile de gheață care se învârteau în spirală deasupra sifonului, izbindu-se

unele de altele în cursa lor, făcând fonta să scoată un clinchet de clopoțel.

S-a hotărât să trăiască.

3

Marsilia, august 2003

Reciful La Corniche plutea pe apele negre, opace ale Mediteranei, o dâră portocalie peste care forfoteau cele mai tari, mai limpezi lumini ale orașului: neoanele albe dungate de roiurile de fluturi, grămezile gregare, verzui, ale iluminatului public infiltrându-se în creasta valurilor, luând cu asalt colinele, ștergând scânteierea stelelor și transformând cerul într-o întindere vastă, sumbră și goală.

Orașul adăsta pe buza unui hău insondabil, o bucată de pământ smulsă planetei, eșuată în mijlocul unor constelații invizibile. Ne mângâia o briză ușoară care a potolit, preț de câteva secunde, această iluzie de mișcare, apoi ne-a învăluit într-un parfum de condimente, de pește prăjit, de iod, ducând în același timp spre larg, către un colț de lună, clipocitul valurilor.

O decapotabilă a scrâșnit din pneuri într-o curbă, urmată de o motocicletă care bâzâia din toate puterile, și care i-a luat fața la curba următoare. Motociclistul s-a întors, menținând doar o mână pe ghidon, și-a dus indexul la tâmpla goală (casca îi atârna în șa) și a strigat

câteva vorbe acoperite de zgomotul motoarelor. Din mașină i-a răspuns, tot urlând, o blondă cu inele creole, care și-a îndreptat degetul mijlociu împodobit cu manichiură franțuzească spre cer, în timp ce sânii obraznici i s-au umflat de mânie, cât pe ce să țâșnească din țesătura sclipitoare, iar gurița de un roșu aprins s-a rotunjit și ea: „Hai, treci, *mârlanule!*"

Eram la Marsilia, firește.

Mi-am scos prietenii la o plimbare în aerul călduț al serii, străduindu-mă să regăsesc itinerariile de odinioară, Saint-Victor, Catalans, Endoume, valea Auffes, până la elicea cea mare, din bronz. Orașul s-a schimbat mult în douăzeci de ani, dar esențialul a rămas același, mirosurile amestecate de mare, de gudron și de gunoi, frumusețea coastei, care se decupa dantelată în zare, dominată de reciful Corniche, efectele optice stranii asupra insulelor vecine, Frioul, ceva mai departe castelul d'If, spre Pointe Rouge, și Goudes, Tiboulen și Maïre, munți scunzi, uscați, a căror distanță față de coastă părea a fi în fiecare zi alta, în funcție de direcția vântului, temperatura ambientală și dispoziția plimbărețului.

Jeannette și Esteranguy au fost rapid seduși de acest oraș-arhetip – există puțin din Marsilia în toate porturile din lume – și, de la grădinile Pharo încoace, am admirat în tăcere feeria industrială a portului comercial, puternicele sale arhitecturi metalice cu macarale și grinzi, cu o iluminare vagă, care făcea pântecele pescărușilor să scânteieze. Cât despre mine, eu am regăsit senzațiile din copilărie, promisiunea aventurii

și a pământurilor îndepărtate, toate înghesuite pe cargourile imense, care în larg, care legate la chei, călătorii imaginare în aceste cale pline ochi cu derive, exiluri și mistere. Chipuri cu priviri goale sau răutăcioase, de oameni obișnuiți să trăiască fie pe mare, fie pe pământuri virgine, siluete întunecate care rătăceau în noapte, ca și cum ar purta povara unei nesfârșite căutări; cartiere rău-famate în care am intrat cu o strângere în spate și în care, sub un pretext oarecare, oamenii mării se înfruntau cu oamenii pământului, sedentarii cu nomazii, pragmaticii cu iluminații.

În ciuda caniculei, pentru prima oară de la plecarea din Australia, ne-am simțit cumva încurajați. Disconfortul care ne-a apăsat la Paris s-a risipit încetul cu încetul, în sfârșit respiram și noi, după inactivitatea forțată a călătoriei, ne recăpătam suflul pentru bătăliile ce stăteau să vină, a căror certitudine era aproape palpabilă.

Eram în ochiul ciclonului.

Nu am făcut decât să tranzităm Parisul, în căldura năucitoare a verii. Am pus pe seama decalajului orar straniul disconfort pe care l-am resimțit atunci, dar și pe seama îngustimii orizontului urban, mai ales după cerurile atât de largi sub care ne-am mișcat în ultimele luni, pe seama apăsării istoriei care emana din fiece statuie, din fiece clădire. Toate ni s-au părut murdare, poluate, ne țineam mereu răsuflarea, sufocați, cu toate că nu erau foarte mulți turiști și trecători, mereu aceleași chipuri închise, triste, cu priviri rătăcite.

În metrou, când Esteranguy mi-a adresat unul din acele zâmbete ale lui care îți topesc inima, menit să ne mai reconforteze pe amândoi – de fapt, pe toți trei, căci Jeannette plutea și ea deasupra chipurilor cenușii din vagon –, privirea neagră, geloasă, rea a călătorilor ne-a determinat să coborâm la prima stație și am ajuns la hotel care pe jos, care pe sus, în zbor.

Esteranguy a fost cel care a înțeles. „Există două orașe aici, care se suprapun. Uită-te la oameni, trec unul pe lângă altul fără a intra vreodată în contact, nu se văd unii pe ceilalți, de parcă ar fi niște fantome." Și, la drept vorbind, erau o mulțime de fantome care populau cele mai mărunte cotloane, cele mai mici petice de umbră. Bărbați și femei în haine jalnice, mult prea călduroase pentru sezon, agățați de câte-o pungă din plastic plină cu alte punguțe din plastic, cu privirile concentrate asupra pubelelor pline. Bătrâni murdari, cu picioarele roase de jeg și de răni, care se adăposteau prin colțuri întunecate, emisari împuțiți ai unei legiuni subterane, ai unui neam al gurilor de metrou și canalelor, dintre care doar cei mai tari sau cei mai puțin disperați se încăpățânau să se arate lumii.

Siluete bolnave, cocârjate, mersul clătinat al celor care își îneacă rușinea și abcesul în alcool, adolescenți prinși în capcana viselor medicamentoase... Erau peste tot, sub fiecare boltă, în fața fiecărui distribuitor de bilete, pe bănci, lângă intrările unde aerul condiționat le oferea un strop de răcoare, așteptau lumina verde a semafoarelor, stăteau la intrarea birourilor poștale, cameleoni prost adaptați străduindu-se în continuare

să se piardă într-o lume ostilă. Unii se lăsau pradă vertijurilor lăuntrice și erau purtați atât de departe de disperare, încât întoarcerea era deja imposibilă, alții propovăduiau un Dumnezeu care i-ar fi pus la încercare sau repetau obsesiv, într-o multitudine de limbi, povestea accidentelor care i-au adus aici, adică nicăieri. Câteodată, cuvintele lor deșănțate nici măcar nu puteau fi rostite, așa că se zvârcoleau cu gesturi bruște, ca niște posedați, luptându-se cu o violență incontrolabilă cu niște monștri invizibili, ca niște marionete puse în mișcare de sforile mâniei, ranchiunei sau disperării.

Oare proliferarea lor să fie cea care asprea fețele și deturna privirile? Cohorta de omuleți cenușii în ținută de lucru, trupuri deopotrivă firave și obeze, vehicula o angoasă terifiantă și o goliciune cumplită, larve grase și oarbe care se izbesc unele de altele în galeriile subterane ale unui oraș ajuns de neînțeles, ca în resturile unui buștean mort. Cei mai tineri aveau o mulțime de piercinguri și tatuaje, o tentativă derizorie de a-și personaliza carnea fleșcăită, chinuită, umflată, atât de departe, vai, cât de departe de inscripțiile somptuoase care șerpuiau pe mușchii aurii ai lui Esteranguy.

M-a cuprins amețeala doar la gândul că aș putea trece în Limburi și mi-am imaginat coconii lor, înnegriți, mutilați, înguști, strânși unul în altul ca niște ouă stricate într-o cutie din material sintetic.

Esteranguy m-a potopit cu un val de întrebări la care, la început, m-am străduit să răspund, cufundându-mă

în memoria mea uitată de orășean. Am regăsit aproape imediat agresivitatea, boala, supunerea față de o autoritate care se erijează în normă de viață, absența reperelor și a sensului, dar după un timp am refuzat să mai explorez aceste rămășițe fosilizate din mine însumi, care de acum înainte mă vor cutremura câte zile voi mai avea. Una peste alta, am petrecut noaptea încremenit, tremurând de rușine și de furie, pentru a adormi, în cele din urmă, ghemuit în brațele lui Esteranguy. A fost ca și cum șerpii tatuați și-ar fi derulat inelele solzoase pentru a mă strânge și mai aproape de el, pentru a mă lega cu totul de inima lui cu bătaie calmă, hipnotică, și așa am uitat cu desăvârșire fosta mea viață, lăsând câinii amintirilor să latre în gol.

La prima oră a dimineții, am părăsit hotelul și am luat avionul spre Marsilia. De-a lungul bulevardului Strasbourg, pe lângă saloanele de coafură afro, ghemotoace dese de păr negru se înghesuiau cu sutele pe stradă și pe trotuare, fremătând la trecerea taxiului nostru, mănunchiuri animalice într-un oraș pleșuv.

La Marignane, în timp ce ne așteptam bagajele, o voce limpede s-a ridicat deasupra mulțimii compacte care se îngrămădea lângă banda rulantă: „Hei, Matthias! Nu mai dai binețe foștilor *colegi?*“ Și au țâșnit două brațe, care m-au îmbrățișat. Mi-au trebuit mai bine de zece secunde până ce am recunoscut, blocat, chipul copilăros al lui Max.

Max Lambert... Am făcut multe nebunii împreună, odinioară, în altă viață. Eram în aceeași clasă,

la liceul Sud, pe care nu-l prea frecventam cine știe ce, e drept, până în luna aceea de ianuarie sau de februarie, nu mai știu, când, într-o dimineață în care mă sculasem cu fundu-n sus și fugeam spre școală, fiind deja în întârziere din cauză că mă îndopasem pe drum cu tot soiul de poame furate de prin grădini, am auzit în spate zgomotul unei biciclete cu motor. Era Max, care își călărea cu mândrie *albăstrica*. M-a recunoscut, mi-a propus să mă ducă până la liceu, ca să scap de sancțiune. Chiar înainte de a ajunge, am nimerit într-o mașină tâmplă lângă tâmplă, pecetluindu-ne prietenia într-o băltoacă de sânge, pentru ca apoi să ne corelăm depozițiile pentru a atesta că șoferul nu ne acordase prioritate.

Familia lui era originară din Comore, erau zece frați și surori, a căror culoare a tenului alterna, printr-unul din acele misterioase metisaje tipice oceanului Indian, de la crem la negru întunecat, trecând prin arămiul asiatic. Mă simțeam la ei ca la mine acasă, ba uneori chiar mai bine; eram îndrăgostit, în taină, de una dintre surorile lui, frumoasa Hortense, ai cărei ochi migdalați zâmbeau în permanență în timpul bătăilor noastre prietenești, în timp ce sânii ei micuți, obraznici se ițeau la câțiva centimetri de obrazul meu. Apoi viețile noastre au apucat-o pe cărări diferite și am pierdut legătura.

Am căzut în brațele lui Max și ne-am îmbrățișat îndelung, cu toată plăcerea regăsirii. Dar atâtea cuvinte, atâtea întrebări mi se înghesuiau în minte...

Zâmbitor, s-a întors spre Esteranguy și m-a întrebat râzând:

– Ia spune, el e omul vieții tale?

Pertinența remarcii lui nu m-a mirat deloc, prietenia noastră era prea profundă și prea veche pentru ca să mă mai îndoiesc vreo clipă că el a știut înaintea mea ce se va petrece mai târziu cu mine.

– Haideți, frumușeilor, în mașină, vă duc în oraș...

– Dar...

– Uff, Matt, mă mai pisezi mult... Doar după voi am venit aici...

– Cum? Ce spui? Dar nimeni...

– Băi, da' tu nu te-ai schimbat chiar deloc?! În ce lume trăiești? De internet ai auzit vreodată? Vă povestesc în drum spre casă, hai, lăsați-vă pe mâinile mele.

– Stai, Max, avem...

– Ia mai taci odată! Esteranguy zâmbi deschis, cum făcea ori de câte ori voia să mă împiedice să îmi duc fraza la bun sfârșit. Fără hotel, rezervarea s-a anulat. Rămâneți la mine cât veți voi... Dacă o să vă placă locul, firește.

– ...

– Ai să-mi povestești despre Australia. E chiar atât de frumoasă pe cât se spune?

Până ce le-am explicat însoțitorilor mei ceea ce se întâmplă și ceea ce ei deja au înțeles, chiar dacă nu știau o boabă franceză, și ceea ce i-a făcut să râdă până la lacrimi, eram deja în parcare.

– Stai puțin... Asta... asta e mașina ta?

– Da, știu, pare cam ciudată. Nu-i chiar de top, dar e bună, să știi, și e și foarte puternică, nu arată cine știe ce, dar merge foarte bine. Ai posibilitatea să și apeși puțin pe accelerație, acum, cu canicula asta, nici copoii nu mai zic nimic.

După o scurtă ezitare, am urcat în dricul strălucitor înmatriculat în Elveția și am luat-o de-a lungul coastei, pe autostradă, spre surprinderea șoferilor pe care-i depășeam vijelios, cu ferestrele întredeschise, doar atât cât să audă și ei un amestec sonor de beat brazilian și electro-bollywood. Max a avut întotdeauna niște gusturi muzicale destul de eclectice. Și și-a păstrat darul acela incredibil pe care l-am invidiat dintotdeauna: ne-am regăsit cu toții zâmbetul, ca prin minune.

Și așa am ajuns în cartierul nostru, Vauban, o întretăiere de străzi minuscule, sinuoase care urcau deasupra Cornișei, o îngrămădire de căsuțe azvârlite pe coline, unde se înșirau de-a valma case cu arhitectură de mare clasă, cabane, grădini de parohii și parcele cu bălării, adunate de-a lungul anilor după un model organic, ca un recif de coral. Bulevardele urbane se deschideau în scări, piațete umbroase se desfăceau în alei minuscule pe care mașinile nu aveau voie să staționeze. Urcușul Crucii pune la grea încercare picioarele vizitatorilor, îi împinge ușurel spre orașul căruia îi aparțin și doar cei mai aventuroși au curajul de a urca în acest cartier de ziduri apropiate și garduri vii dese. O birjă veche, păstrată cu străşnicie de locuitori, facilitează transportarea greutăților până în vârful colinei. Numele străzilor sunt tot atâtea

invitații la călătorii, strada Tartares, strada Guineei, strada Angkor, strada Asiei și a Africii, toate se amestecă într-o veselă confuzie, fără urmă de malițiozitate, voiajul în sine e celebrat aici, nu colonizarea, Marsilia nu e Bordeaux, în inima ei profundă va vibra mereu chemarea mării și a țărilor îndepărtate.

Casa lui Max era după chipul și asemănarea acestui sincretism urban: două clădiri mici, lipite una de alta, din tencuială nedrișcuită, un chioșc acoperit cu glicine în mijlocul unei grădinițe cu arbori fructiferi și trandafiri bătrâni, o casă dărăpănată din bârne se zărea în fundul grădinii. Acolo ne-am instalat. De pe mica terasă cu dale din cărămidă roșie, de sub platan, se zărea marea, dincolo de structura pătrată a bisericii Sacré-Coeur. În dreapta noastră, silueta lui Notre-Dame de la Garde. În partea cealaltă, de la ferestrele de la etaj, printre obloanele jaluzelelor, la picioarele noastre se desfășura orașul care, la căderea nopții, s-a transformat într-un covor de lumini care se întindea până la La Rouvière, acest zid de beton scânteietor, care își etala miile de apartamente și etaje ca o frontieră în fața contraforturilor din Gineste.

Nici nu am ajuns bine, că s-a și auzit un foșnet de aripi și am fost întâmpinați de un magnific papagal gri, care a venit și s-a așezat cu delicatețe pe umărul lui Max, de unde ne arunca priviri suspicioase.

– Vi-l prezint pe Peste... E puțin speriat, dar e atât de curios, încât se va obișnui repede cu voi. Se plimbă peste tot în casă, să nu vă fie frică dacă o să-i auziți vocea din când în când...

– *Ola, loro, que tal?* rosti Esteranguy cu blândețe, întinzând brațul spre zburătoare.

– Nu vorbește spaniola, să știi...

Papagalul l-a fixat pe Esteranguy, care îi zâmbea în continuare, s-a clătinat nițel pe picioarele cu gheare puternice, a ridicat unul dinaintea ciocului de parcă ar fi intenționat să își roadă o gheară, a scos o limbă neagră, micuță, după care, spre marea noastră bucurie, a repetat *Ola, que tal?*

– Uau! Știam eu că-i inteligent, dar nici chiar așa!

– Mai are puțin și o să-l folosim drept interpret!

– S-ar putea să avem nevoie, pentru că eu nu vorbesc spaniola.

– Dar nu ai putea vorbi în engleză cu Es?

– A, asta da, sigur. Am făcut ceva progrese de la absolvirea liceului... Acum mă descurc cât de cât în engleză. Cu noile tehnologii...

– Hai, povestește-mi, vreau să știu totul!

– Atunci, haideți să ne așezăm.

Ne-am instalat pe fotoliile din rafie destul de jerpelite de pe terasă și, cu o limonadă în față și câteva pateuri excelente, înconjurați de parfum de lavandă și de regina-nopții, am petrecut o noapte de neuitat, o noapte multilingvă, cu franceză, engleză, spaniolă, presărată cu țipete de papagal. Ciudat, am avut senzația că Peste simțea în mod confuz prezența lui Jeannette, o privea cu interes cum evoluează, zburând după ea pe ramurile din jur, vorbindu-i uneori într-o limbă necunoscută.

Max era... cum să vă spun? Un Robin Hood care opera într-un Sherwood electronic. Un pirat, mai curând un corsar care arbora un pavilion altermondialist. Un autonom care, în funcție de bunul lui plac și de convingeri, se alătura unei rețele activiste sau alteia. Iar faptele lui de glorie erau impresionante, de la întâmplări cu final fericit cu nuanță umoristică până la operațiuni de piraterie informatică, ilegale și complexe.

– Trebuie să inversezi perspectiva, Matt. Nu e furt! Recuperez ceea ce ne-a fost jefuit, ceea ce ne-a fost furat. Reechilibrez balanța, la mărunta mea scară! Am întors spatele lumii noastre celei adevărate, am lăsat frâiele și acceptăm asta ca niște vite, pentru că suntem permanent îmboldiți, ni se flutură prin fața ochilor eșarfe roșii pentru a ne face să uităm că suntem de fapt pe o scară rulantă, că ne cufundăm într-o uzină de hamburgeri! Ne tăvălim prin făina tuturor vorbelor mari și lăsăm adevărata bogăție a lumii pe seama câtorva pehlivani care se ghiftuiesc. Îi lovesc acolo unde-i doare, la portofel și la imagine. Oi fi eu un țânțar mărunt, dar pișc tare, îi irită, îi mănâncă, și sunt mii ca mine, în toate țările, ciupim mereu, fără încetare, îi înnebunim. E un fel de rezistență, o gherilă, e...

Am râs pe săturate la auzul poveștilor despre loviturile date de Max și de prietenii lui anonimi. Raiduri orchestrate la ore fixe asupra rețelelor de televiziune și telefonie cu arie mare de acoperire, care au o telecomandă universală, ce permite stingerea simultană

a tuturor ecranelor. Piratarea panourilor electronice din orașe și de pe autostrăzi, pentru a afișa toate, concomitent, aceleași mesaje suprarealiste. Partide nocturne ale unui puști al luminii care, la ora patru dimineața, se apuca să alinieze trei ferestre aprinse asupra imenselor fațade ale La Rouvière, având drept singure arme un telefon mobil și o agendă electronică. Punea stăpânire pe panourile publicitare, făcea expediții de dezumflare a cauciucurilor luxoaselor 4 x 4 de prin cartierele burgheze Castellane și Prado. Cu verva asta a lui creativă și picarescă, Max a dat o lovitură serioasă unui serviciu de aprovizionare la domiciliu al unui mare magazin parizian:

– Căcăcioșii ăia au recrutat, pe te-miri-ce, puști pe care i-au echipat cu role, căști și o cameră web fără fir. Doritorul suna la magazin și i se aloca un vânzător pe role care îi făcea cumpărăturile, camera retransmitea imaginile clientului, pentru ca ăla să își poată alege produsele dorite de pe rafturi. Îți dai și tu seama ce mizerie! Sub masca progresului, poți închiria un sclav, considerat un simplu număr, care transpiră prin magazin în locul tău... Mai rău decât într-un bordel thailandez... Ne-am conectat mai mulți simultan și ne-am distrat băgându-i puțin în viteză pe bieții plozi, i-am pus să se învârtă puțin printre raioane, până ce i-am debusolat de tot, apoi am provocat coliziuni. Doi rolleri care se ciocnesc într-un raion de parfumerie fac ceva pagube, să știi! După trei zile, au renunțat la serviciu, pretextând că partea tehnologică nu e pusă la punct. Îți imaginezi ce-a fost!

Cât despre restul activităților lui, Max a fost ceva mai discret. Totuși, acolo era esențialul luptei lui, pe un teren de altminteri cât se poate de periculos. Echipe de securitate, spioni industriali, servicii secrete, mercenari, mafioți, hackeri cu motivații ideologice, anarhiști tehnofili, fabricanți de viruși și contramăsuri ideologice, *otakus* obsedați, ce mai, era în relații cu o adevărată faună de prădători cu mijloace aproape nelimitate, care se mișcau după bunul plac al vânătorilor lor virtuale în toate rețelele planetei. Era evident că Max juca la scară mare pe un teren periculos: deturnarea la milimetru a fluxurilor financiare, piratarea conturilor secrete și ale seifurilor negre, manipulările ciudate ale acestui marsiliez au stors planeta, o planetă populată cu unguri, ucraineni, ruși, israelieni, indieni și chinezi, coreeni și japonezi, o armată de sabotori și specialiști în naufragii, care dădeau asalturi repetate asupra cașcavalului liberal, care sclipeau în umbră asemenea coloniilor de termite, angajați într-un război nemilos.

– Dar să știi, Matthias, nu păstrez aproape nimic pentru mine, doar cât îmi trebuie ca să am din ce trăi și cât să îmi pot achiziționa cele necesare. Am să-ți arăt „biroul“ meu, un adevărat laborator, numai tehnică de ultimă oră. Mare parte din ceea ce adun repun discret în circuit. Erori de viramente, cadouri, donații. Un container care nu ajunge la destinație și, din greșeală, se trezesc cu el în Madagascar... Știi că acolo din chestii din astea mulți își fac case? Atâția oameni au nevoie de ajutor, numărul lor e nesfârșit... Și cel

mai aiurea e că, deşi am redistribuit destul, există încă filoane care nici măcar nu au fost descoperite, asta aşa, ca să îţi dai seama cât de neînsemnate sunt cele pe care le deturnez eu!

– Mi-ai luat piuitul. Din câte îmi amintesc, voiai să te faci agent secret. Într-un anumit sens, ţi-a ieşit...

– Am înţeles repede că nu voi ajunge prea departe dacă o apuc pe drumul ăsta. Un predelincvent din Comore cu un BTS electronic? Hai, dragule, las-o baltă. În plus, doar mă cunoşti, ştii că nu suport autoritatea. Să fiu totdeauna la ordinele cuiva, fără nicio libertate de mişcare. Acum cel puţin sunt în acord cu propria mea morală, nu mi-o impune nimeni pe a sa. Mai mult, aşa am destul timp pentru Fang Yin. Acum e în China, la familia ei, dar o să o cunoaşteţi săptămâna viitoare. Ştii ceva? Sunt mort după ea... Îndrăgostit la nebunie, în limbă, topit, de trei ani e la fel ca-n prima zi. O să vă placă la nebunie de ea. Dar hai, povesteşte-mi şi tu... El cine-i, de fapt? Şi ce ai căutat în Australia?

I-am povestit tot. Dacă exista un om în lumea asta căruia să îi pot spune totul fără să fiu considerat nebun de legat, atunci acela era Max. M-a ascultat, a înregistrat tot, mi-a cerut detalii, ce am simţit, cum am reacţionat, mi-a actualizat o parte din îndoieli, mi-a exorcizat spaimele. M-am lăsat încrezător pe mâna lui. I-a pus câteva întrebări şi lui Esteranguy. A făcut ochii mari, în încercarea de a intra în contact cu Jeannette. A vrut să îi fac o demonstraţie de trecere în Limburi, a fantasmat puţin asupra reţelei nebuneşti

de comunicare care era Grila. „Îți dai seama de potențialul revoluționar al mașinăriei ăsteia? La naiba, e beton, trebuie neapărat să îmi arăți."

Ne-a asigurat de ajutorul lui. Era de partea noastră, necondiționat. Pe deplin, întru totul, la bine și la rău. Dar sub acele prime raze ale soarelui care urca deasupra colinei, deasupra unei mări argintii, în primele miresme ale florilor dimineții, era tare greu de închipuit ce anume ar fi putut merge rău.

Dar mă aștepta o surpriză, ca un fel de chemare la ordin. I-am arătat lui Max sipetul egiptean care m-a așteptat câteva zeci de secole în deșertul australian, i-am înșirat în fața ochilor cele douăzeci și două de plăcuțe aurii pe care le conținea, cu motivele lor ciudate. Primele erau terne, înnegrite, corespundeau primelor arcane. Spre deosebire de celelalte, cea a Papesei era doar mai fleșcăită, am insistat asupra respectivului aspect, fără îndoială că acest lucru era o consecință directă a stării spectrale a lui Jeannette. Am căutat cartoanele rămase, pentru a face o comparație, și am scos un strigăt: Justiția era la fel de întunecată ca și celelalte prime cărți. Am realizat că jocul de plăcuțe aurite îmi arăta înaintarea partidei, avansul luat de misterioșii noștri adversari. Încă o dată, aceștia și-au luat partea...

Am regretat tot atunci timpul pierdut, ceasurile petrecute aiurea, plimbându-ne serile, poate chiar și această noapte de pălăvrăgeală cu Max. La naiba, trebuia să trecem la acțiune, să îi împiedicăm pe ucigașii ăștia să-și continue jocul obscen... Am să... de fapt,

am să ce? Neputința mă sufoca. Eram incapabil să le anticipez mișcările, să îi împiedic să își urmeze levatele însângerate. Marsilia se întindea la picioarele mele, plină de cotloane și ascunzători și, dacă nu mă înșelam, lucru de care mă cam îndoiam, ei erau acolo, undeva, pregătindu-și următoarea lovitură. Esteranguy și Jeannette mi-au simțit angoasa.

– Unchiul meu nu avea cum să se înșele, Matt, a spus Esteranguy. Dacă ne-a trimis aici, înseamnă că suntem acolo unde trebuie. Ai să vezi, o să reușim, amintește-ți de oamenii-pasăre de la Orongo!

– Crrrr... Crrrr... Aparecida... Marsilia..., a reușit să articuleze Jeannette, într-un nor de paraziți sonori.

– Aparecida! Aparecida! a îngânat-o Peste, la rândul lui, demonstrând că, într-o formă sau alta, o percepea pe Jeannette.

– Să nu care cumva să mă uiți, dragule. Nici măcar nu îți imaginezi de ce sunt în stare mașinăriile mele. Sau briganzii mei din rețea, a adăugat și Max.

– Iertați-mă, rogu-vă, am avut un mic moment de angoasă. O să-mi treacă.

– Vrei o tărie, ceva, ca să te liniștești? mi-a propus Max.

– Nu, nu, mulțumesc. Dar... crezi că aș putea găsi ceva mescalină pe-aici?

– Dragule, ușor nu o să fie! Dar fac eu rost cumva, ai s-o ai până diseară. Găsești de toate în orașul ăsta nenorocit. E suficient să știi cui să ceri...

De când am ajuns în Franța, mi-a fost imposibil să trec în Limburi sau să regăsesc Grila, ca să comunic

cu Veghetorii. Cine știe, poate puțină mescalină m-ar putea ajuta să îl contactez pe Mezcalito?! Mi se părea limpede că, fără ajutor, nu voi reuși decât să-mi decepționez prietenii.

Planul nostru de acțiune era ridicol de simplu: să identific și să mă întâlnesc cu câțiva specialiști în tarot, în speranța că vreunul dintre ei ne-ar putea furniza o pistă de căutare; să iau legătura cu Mutti, pentru a o găsi cât mai repede pe Aparecida; să perii actualitatea, în ideea că voi decela câteva fapte diverse stranii, care ne-ar putea furniza unele indicii pentru un punct de plecare.

În dimineața aceea, când ne-am dus la culcare, nu am putut adormi până când nu am mângâiat îndelung jocul venețian pe care mi l-a încredințat unchiul lui Esteranguy. În timp ce mă gândeam la căutările noastre, cărțile defilau una după alta, într-o lucire înghețată, în degetele mele febrile, ca pentru a-mi aminti cât de neștiutori eram...

Dacă entropia e principala forță a universului, gândiți-vă o clipă la povestea noastră ca la o luptă a Haosului împotriva Ordinii. Cum credeți că eroziunea distruge o faleză de granit? În timp. Și exact asta nu mai aveam noi.

A doua manșă se va juca în mai puțin de-o lună.

CAPCANELE CĂUTĂRII

4

Am furat câteva ceasuri de odihnă, insuficiente ca să șteargă tensiunea care ni se citea pe chipuri. Când m-am trezit, am făcut un gest pueril, m-am repezit imediat la sipetul egiptean: niciuna dintre plăcuțele aurite nu s-a întunecat în timpul ultimelor ore, dar asta nu m-a făcut să mă simt deloc ușurat, din contră, am fost din nou cuprins de angoasă. Viitorul mi se părea ciudat de îndepărtat, ca o linie a orizontului, de parcă fiecare secundă ce sta să vină nu ar fi făcut decât să mă asigure că am tot timpul din lume pentru a acționa. Eram împietrit numai când mă gândeam la minutele moarte care se îngrămădeau în urma mea, într-o necropolă uriașă. Esteranguy – cine altcineva? – a fost cel care m-a ajutat să mă pun pe picioare și de astă dată, împingându-mă spre terasa pe care Max ne aștepta în fața unei cafetiere fumegânde, concentrat asupra a două laptopuri.

– Nu am putut dormi, așa că am început să fac niște cercetări, Matt. Mi-am spus că, dacă tot aveți timpul măsurat...

Mi-a fost rușine că am dormit. Max a întors spre mine unul dintre ecranele minuscule, de pe care a accesat mii de pagini web, pe care le-a derulat în fața mea.

– Luați-vă o cafea și veniți să vedeți ce am găsit aici...

Ne-am instalat sub platan, la măsuța din ceramică, în vreme ce Jeannette l-a lăsat pe Peste să bântuie prin copacii din jur, ea preferând să plece singură să exploreze orașul: reușisem să înțeleg și eu până la urmă că mirosul de mâncare era un adevărat supliciu pentru ea.

Am început – de bine, de rău – să facem o primă selecție a datelor adunate de Max: clasând astfel informațiile speram că ne va apărea vreo structură în această mulțime informă de date, voiam să credem că vom da peste o urmă de raționament, peste o linie de forță. Într-o primă etapă, am identificat tot ceea ce părea a corespunde clarvăzătorilor, ghicitorilor, vracilor sau altora asemenea, celor care practică ghicitul în tarot între globuri de cristal, zaț de cafea, yi king și cochilii africane, precum și nenumăratele site-uri de amatori mai mult sau mai puțin luminați. Am deschis apoi o categorie specială pentru fabricanții de cărți. Era limpede că arsenalul tarotului se vindea bine: existau mii de jocuri care corespundeau unor versiuni mai mult sau mai puțin pertinente. Tarotul lui Thot, cel al boemienilor, Marele Etteila, Oracolul lui Belline, Jocul domnișoarei Lenormand, toate aveau în spate câteva zeci bune de ani. Mai multe loji francmasonice și-au dezvoltat și ele propriile lor jocuri în cursul ultimelor două secole, Crowley, Wirth, Rider-Waite și

multe altele, toți pretinzând că sunt deținătorii cuvântului celui adevărat, ai coerenței simbolice și bunei conformități cu tarotul originar. Nu mă puteam împiedica să compar aceste copii palide cu simbolistica perfectă a cărților egiptene sau cu aceea deja denaturată a jocului meu venețian, sesizând abaterile și diferențele, respingând un joc ori altul din categoria șarlataniilor care mi se păreau mult prea evidente.

Ultimii ani au însemnat la o decădere totală a jocului, toate temele posibile și imaginabile au fost abordate sub nenumărate pretexte artistice. Simbolurile au devenit obiecte de consum care se vindeau în funcție de modă, formând un adevărat inventar suprarealist: tarotul lui Leonardo da Vinci, al Războiului Stelelor, cel al aztecilor sau al samurailor, cel al lui Tolkien, cel al scufundătorilor, tarotul lui Bosch sau al lui Rembrandt, tarotul psihosexual, tarotul celt, tarotul zen... Eram înspăimântat să descopăr aceste desene cumplite pe care le *știam* goale de sens – chiar dacă semnificația arcanelor rămânea în continuare stranie în ochii mei. În tot acest tumult mercantil, am descoperit totuși câteva informații de valoare: în regiunea Marsiliei, mai mulți artizani care se pretindeau urmașii meșteșugarilor din Evul Mediu se lăudau cu reeditarea jocurilor de odinioară pe care, spuneau ei, le-ar fi găsit și restaurat. După o atentă selecție, am rămas cu câteva nume, toate concentrate în regiunea Marsiliei.

Cel al lui Bernard Sagamoro revenea frecvent, ca o referință de neocolit în domeniu. Bărbatul – un fost

călugăr, din câte ne-am dat noi seama – își petrecuse, se pare, o bună parte din viață studiind tarotul, publicase mai multe scrieri despre simbolistica acestor cărți, printre care faimoasa *Metafizică a tarotului*. În intervențiile lui, care aveau la bază o cunoaștere profundă a istoriei jocului, prezenta tarotul drept o cale personală spre iluminare și iubire divină și recuza utilizarea jocului ca o simplă unealtă de divinație. Locuia în Marsilia, dar adresa nu era precizată, ceea ce nu reprezenta deloc o problemă pentru Max.

– Nu-ți face griji, Matthias. O scot la lumină în câteva minute, tipul a lăsat în mod cert urme pe undeva. E superușor, nu te necăji.

Am mai dat peste vreo doi indivizi care, zice-se, perpetuau tradiția meșterilor desenatori și care ar fi moștenit de la strămoșii lor serii complete ale cărților de odinioară. Cele două buticuri păreau a fi concurente și anunțau, făcând paradă de tehnici de comunicare, iminenta reeditare a jocurilor restaurate, care ar autoriza, în sfârșit, o interpretare corectă a simbolurilor și ar corecta erorile apărute de-a lungul secolelor în edițiile industriale, nu foarte îngrijite. Cei doi moștenitori, Rodrigue Borgèse și Armand Boyard, erau în mod clar lipsiți de mijloace materiale, așa că lista sponsorilor era deschisă. Casa Boyard oferea la schimb numeroase stagii de inițiere în lectura tarotului și părea a fi luat ceva avans în fața concurenței, cel puțin în privința comercializării activităților sale tarologice.

În cele din urmă, uitându-ne la întâmplare prin paginile web pline de citate și comentarii, am dat peste o constelație stranie: muzeul Cantini din Marsilia anunța inaugurarea următoarei expoziții dedicate tarotului, „patrimoniu istoric al unui oraș care încearcă să îmbine tradiția cu modernitatea și să ajute la renașterea vechilor meserii de odinioară, în chiar inima tramei sale industrializate." Expoziția urma să cuprindă jocurile originale ale caselor Borgèse și Boyard, alte împrumuturi de la bibliotecile Franței, Elveției și Italiei, printre care celebrele jocuri de cărți: Visconti-Sforza, Karnöffel, Dodal, Noblet și multe altele, până la jocul suprarealist creat de André Breton și prietenii lui în 1940. Notele explicative și catalogul expoziției au fost redactate sub autoritatea lui Bernard Sagamoro. Și, ca să pună capac, am avut marea surpriză de a descoperi și zâmbetul fostului meu șef, Clint Baskerville, care se lățea sinistru pe pagina consacrată sponsorilor ediției, sub eticheta grupului Provence-Loisirs. Max s-a făcut ecoul sughițului meu de uimire:

– Fir-ar să fie, nu pot să cred! De o lună fac cercetări asupra coșmeliei ăsteia, e un adevărat cuib de vipere. Ce-or fi căutând aici?

– Provence-Loisirs?

– Păi, cine altcineva? Javrele astea sunt pe cale de a da o lovitură urâtă într-o regiune din Arles, vor să închidă un azil de handicapați mintali și să parceleze terenul, scoțându-l la vânzare. Sunt niște bandiți, Matthias, locul fojgăie de firme-fantomă și societăți-paravan,

de holdinguri în Bahamas și multe altele asemenea. Am reușit să ajung până la americanii care sunt în spatele afacerii, dar încă nu am terminat de jumulit fiara. În plus, au niște sisteme blindate beton, mi-au trebuit câteva săptămâni ca să le străpung apărarea, înaintez ca melcu'.

– Eu îl cunosc pe ăsta. E fostul meu patron de la P. & L. Ce naiba o fi căutând aici?

– Tu ai lucrat la P. & L.? Vai de capu' tău, păzește-te de ei, Matthias! Sunt legați de Provence-Loisirs, am aflat asta tot făcând săpături. Pute de la o poștă a treabă necurată, mai rău ca rada din strada Thubaneau.

– E limpede. Se vede cu ochiu' liber manipularea.

Cu câteva ceasuri în urmă, bâjbâiam după o structură și iată-ne acum, reușiserăm să scoatem la lumină o tablă de șah complexă, un labirint straniu care ni se părea că leagă tarotul de P. & L., precum și pe noi, între noi, ca și cum forțele hazardului și ale destinului s-ar fi unit ca să reînvie prietenia noastră de odinioară. Ne-am fi putut gândi că lumea era totuși destul de mică – cred că s-a demonstrat deja că indiferent ce individ se poate trezi conectat la nu contează ce altă persoană prin intermediul a doar șase intermediari –, ne-am fi putut extazia în fața coincidențelor. Numai că în lumea informatică a lui Max nu era loc pentru așa ceva. Logica ne spunea că în joc era o imensă manipulare, iar noi nimeriserăm exact în gura lupului.

– Max? Și dacă regăsirea noastră a fost organizată?

– Imposibil.

– De ce?

– Pentru că am dat întâmplător peste numele tău, când am vrut să fac o rezervare pentru Fang Yin. Ar fi trebuit să se întoarcă în ziua aceea, dar până la urmă a trebuit să rămână mai mult cu familia ei. În plus, eu nu exist. Nicăieri. Nu mă cunoaște nimeni.

– Imaginează-ți...

– E pură și simplă întâmplare, crede-mă. Eu sunt invizibil, nu sunt repertoriat nicăieri... Trebuie să găsim altceva.

– Bine, fie, să zicem că ne-am întâlnit din întâmplare. Dar se poate afla faptul că am fost în contact în trecut. Poate că au prevăzut că ni se vor încrucișa pașii, într-o formă sau alta. Cărțile de tarot ar fi urmat să mă ducă la numele astea: Sagamoro, Borgèse, Boyard. Și la Provence-Loisirs, firește.

– De tipii ăștia nu am auzit niciodată până acum. Iar Provence-Loisirs, m-a interesat subiectul din cauza azilului. Dacă vrei să știi, acolo e nepotul meu.

– Fiul lui...

– Da, al lui Hortense.

– La dracu', nu știam...

– Ușor nu a fost, dar acum e ceva mai bine. Micuțul are deja paisprezece ani.

– Aș putea...

– A trecut vremea, dragule. Nu cred că ar fi o idee bună să scoți la lumină toanele de puști de odinioară. În plus, avem altele de făcut, nu? Hai, la treabă.

– Așadar, simple coincidențe?

M-am gândit la seria de întâlniri aparent întâmplătoare care m-au dus la Veghetori, apoi la sipetul

egiptean și mi-am spus că, cine știe, poate că hazardul chiar și-a făcut bine treaba.

– Nu. Nu prea îmi vine să cred. Oricum, de unde să știe asasinii că ești pe urmele lor? Din câte spui tu, doar Veghetorii și magicianul chilian sunt la curent.

– Evident. Nu sunt idiot, și eu m-am gândit la asta. Iată că logica venea în sprijinul legilor hazardului, lucru care mă mai încuraja. Așadar...

– Așadar, trebuie să fie o chichiță undeva... Ne lipsesc câteva elemente, frumușelule. Ceea ce mă incită și mă determină să sap în continuare.

– Cum?

– Singurul punct comun între povestea ta și a mea este Provence-Loisirs. Știi, în fiecare an organizează o mică agapă pe una din proprietățile lor, de lângă Eygalières, imaginează-ți ce țoale, ce bogătani... Caută o sută de oameni pentru servit. Deja mi-am depus candidatura și mă gândeam să le aranjez puțin sistemul, ca să fiu sigur că voi fi ales. Vii cu mine?

– Baskerville va fi acolo?

– Să văd mai întâi listele invitaților și îți spun. E o chestie organizată americănește, găsești aici dosare bine ordonate pentru orice, ceea ce îmi ușurează mult munca. Dar aș prefera să nu fiu singur acolo. Esteranguy nu ar putea veni? Arată bine și, după părerea mea, ar trece fără să fie nevoit să scoată o vorbă în franceză.

Peste a aterizat pe umărul meu și a scos un strigăt răgușit, ca pentru a ne încuraja să mergem înainte.

Un bărbat îmbrăcat elegant, în costum, în ciuda căldurii cumplite, își croia drum prin mulțimea dezordonată care se bulucea în gara Avignon. Probabil că din cauza alurii și a mersului sigur trecătorii se fereau instinctiv din calea lui, fără a protesta. Când unul mai cu moț s-a izbit de el, bărbatul nici nu s-a clintit, dar călătorul neatent s-a prăvălit cât era de lung peste o grămadă de valize și abia ce a reușit să-și înghită o înjurătură. Ochii cenușii ai bărbatului l-au fulgerat cu o lucire metalică.

În spatele ghișeelor agențiilor de închiriat mașini, recepționerele au schițat zâmbete timide, aruncând priviri languroase către bărbat, apreciindu-i îmbrăcămintea, ceasul de firmă, geanta din piele, care făceau din el un om de afaceri de succes. Jocelyne, de la mica agenție Provence-Location, a fost cea care a tras lozul norocos. A chicotit plină de încântare, a completat cu cel mai mare zel teancul de cereri pentru frumosul domn Coupé, Jérôme, uitându-se pe furiș la colegele de la celelalte agenții.

Peste mai puțin de o oră, Crupierul intra în apartamentul din Saint-Rémy-de-Provence pe care i-l închiriase Organizația. Și-a lăsat bagajul și se pregătea să și pornească la drum, spre noul lui teren de vânătoare.

Fetele de la agențiile de închiriat mașini se extaziau în continuare: „Ei, fetelor, ați văzut ce frumos era tipul!“, la o țigară și o gustare, în afara gării, fără a-și bate prea mult capul cu oamenii nervoși care făceau cozi în fața ghișeelor.

– Pe scurt, uite ce am găsit despre Provence-Loisirs. De fapt, grupul s-a constituit relativ recent. La început, a fost o fundație americană, Putere și Libertate, care a cumpărat un domeniu în Alpi...

– Putere și Libertate? Ciudat nume...

– Stai, necazurile tale cu numele astea aiurea sunt abia la început. E una dintre structurile oficiale de comunicare, un fond imobiliar girat de avocați din New York.

– ...

Încă de la sfârșitul anilor șaptezeci, Ordinul a investit în Provence, o zonă încă puțin frecventată la acea vreme, cumpărând un magnific domeniu de vânătoare, datând de la sfârșitul secolului al XVII-lea, plasat între Saint-Rémy și Eygalières. La drept vorbind, clădirea nu prezenta niciun interes pentru confrerie, în ciuda clasicismului perfect și calității construcției: achiziția fusese motivată de parcul imens, de câteva hectare, sau, ca să fim mai exacți, de numeroasele terenuri atașate domeniului. Ordinul, preocupat atât de situația lui materială, cât și de cercetările sale ezoterice, și-a dezvoltat diverse activități de fațadă devenite înfloritoare cu ajutorul interesului crescut al jurnaliștilor, al publicitarilor și al creatorilor de toate soiurile și culorile din regiune. Frații s-au bucurat de nesperatele câștiguri financiare (banii nu erau un scop în sine, firește, dar posibilitatea de a-și autofinanța demersurile a fost pentru ei o surpriză mai mult decât

plăcută), deşi au fost nevoiţi să investească mult în sistemele de securitate ale proprietăţilor.

În fiecare weekend, TGV deversa la picioarele palatului papilor o ceată zumzăitoare de neveste şi puşti blazaţi, urmaţi îndeaproape de cadre stresate care abia ce au prins ultimul zbor spre Marignane. Austeritatea cordială a regiunii a fost sacrificată în faţa acestor invadatori moderni, care umpleau mesele restaurantelor satului (unde se mânca aproape la fel de bine ca la Paris, dar mult, mult mai ieftin), devalizau buticurile de antichităţi şi ale designerilor provensali, forţând agenţiile imobiliare să nu mai propună decât ruine pline de caracter (la preţuri imense, dar, vedeţi, nu mai găsiţi nicăieri un domeniu atât de vast, ca să nu mai vorbim despre zidăria originală).

La începutul infiltrării Fraţilor, Rezidenţa Lunii Pline a ocupat în mod firesc corpul principal de clădire, în mijlocul parcului. Apoi au fost restaurate hambarele vechi de pe domeniu şi transformate în pavilioane de lux independente: Rezidenţa nu primea decât o elită aleasă pe sprânceană, câţiva fericiţi selecţionaţi în funcţie de avere şi sfera de influenţă. Majoritatea oaspeţilor erau, de altfel, necunoscuţi marelui public, bărbaţii şi femeile reţelei politice preferând umbra, luminii, strategiile consiliilor de administraţie dizolvându-se în secrete de afaceri, oamenii de ştiinţă şi filozofii aparţinând unor cercuri de reflecţie mai mult sau mai puţin oficiale: Luna Plină semăna mai curând cu Davos decât cu Saint-Tropez.

La mijlocul anilor optzeci, o jurnalistă, obişnuită a locurilor, cunoscută mai curând pentru înclinaţiile ei sexuale amestecate (din care a şi scos o carte savuroasă, pe la începutul celui de-al doilea mandat al lui Mitterrand) decât pentru legătura ei oficială cu un ministru, a descoperit că odinioară marchizul de Sade organizase mai multe orgii într-o moară veche, situată la marginea domeniului. I-a convins pe gestionarii Confreriei (mai ales pe unul dintre predecesorii lui Clint Baskerville, cu care avea o legătură de suflet punctată de venirile şi plecările ministrului în chestiune) că o imensă serată libertină, organizată într-o seară de august, cu lună plină, ar fi un element esenţial care ar putea anima perioada estivală. Şi-a deschis carneţelul de adrese şi, cu inocenţă, a început să promoveze evenimentul.

Încă de la prima lui ediţie din 1987, Balul Lunii Pline a cunoscut un succes fenomenal pe lângă bogaţii şi puternicii Europei, dar, în acelaşi timp, a oferit Fraţilor argumente convingătoare, care le-au permis să obţină, în momente dificile, toate suporturile necesare diverselor lor activităţi. Ah, fireşte, nimic vulgar, de felul casetelor video sau fotografiilor compromiţătoare. Dar excesele anumitor participanţi, încurajate din plin de către organizatori, erau suficiente pentru a genera sentimente difuze de culpabilitate, de datorie, de conivenţă împărtăşită, care pecetluiesc de obicei toate reţelele eficiente. În talazul liberal care se năpustise asupra Franţei, câţiva stropi de spermă risipiţi ici, colo într-o grădină închisă, ferită de priviri

indiscrete, valorau mai mult decât un contract smuls cu forcepsul în alcovurile cine știe cărui cabinet de avocatură sau decât cuvântul de onoare dat la lumina reflectoarelor într-o sală de ședințe.

– Alo, Martine? Clint Baskerville sunt. Ce mai faci?

– Ah! Clint! Mă scuzați... domnule Baskerville...

– Clint e numai bine, ultimele evenimente ne-au apropiat întru câtva, nu? Ei, ia spune, cum e cu noul tău loc de muncă, îți place?

– Da, foarte mult... Colegii din Rezidență sunt atât de drăguți și e atât de frumos aici! Mă simt atât de bine... Mă bucur foarte mult să te aud... Ți-am scris ca să îți mulțumesc, tot ce ai făcut pentru mine, nici nu știu cum...

– Haide, lasă, doar ne cunoaștem de suficient timp ca să mă simt dator să am grijă de tine în momente dificile... Bun. Voiam doar să văd dacă totul e în regulă. Acum m-am liniștit.

– Ce drăguț din partea ta, Clint! Am norocul de a te vedea în curând? La serată sau poate înainte? Aș putea face ceva, orice, pentru tine, Clint?

– Păi, dacă tot ai adus vorba... Dar nu aș vrea ca asta să te obosească, Martine. Doctorul Bertin mi-a spus că ai în continuare nevoie de odihnă.

– Doar spune-mi de ce ai nevoie, Clint, și mă apuc imediat de treabă.

– Dacă insiști... Am invitat mai multe persoane la Balul Lunii Pline și aș vrea să mă asigur că sejurul

lor acolo va fi dintre cele mai plăcute... M-am gândit la tine pentru rolul de... hai să zicem, de înger păzitor...

– Vai, dar nu sunt sigură că...

– Atunci, mai curând de zână bună: mereu în preajma lor, pentru a veghea discret la împlinirea celor mai mărunte dorințe, dar cu tact, pentru ca o astfel de atenție să nu pară forțată. Da, Martine, iată de îți cer, pe scurt: tact și discreție. Mă voi ocupa să te elibereze cei de acolo de muncile administrative, pentru ca să li te poți consacra cu totul. Evident, mă vei ține permanent la curent cu activitățile și deplasările lor, nu de alta, doar ca să fiu și eu liniștit...

– Nicio problemă, Clint. Voi fi încântată să veghez la confortul invitaților tăi. Îmi poți da numele lor?

– E vorba, mai întâi, de trei invitați cu care suntem în relații de afaceri: Jean Coniglio, Clément Thébin și Sebastiano Zeffiro – cel din urmă este italian. Se cunosc bine între ei, va trebui să te asiguri că sunt cazați în apartamente apropiate. Ar trebui să ajungă la Rezidență astăzi sau mâine. Ah, mai sunt și Karl Burgmeister și... însoțitoarea lui, ei vor sosi în ajunul balului.

– Burgmeister, antreprenorul?

– Da, sigur că da. Găsește-i o vilă mai izolată, îi place să stea liniștit. Ah, și doctorul Bertin, pe care deja îl cunoști, face și el parte dintre invitații mei speciali; dacă nu te deranjează, ai putea fi însoțitoarea lui la serată. Sunt sigur că va fi onorat...

– Ah, eu... eu credeam că...

– Voi avea și eu multe de făcut în timpul seratei, dar o să găsim ocazia de a petrece câteva momente împreună, nu?

– A, da, firește... Sunt atât de fericită că te voi revedea, Clint.

– Bun... Perfect, perfect. A, să nu uit, o ultimă problemă: tu supervizezi extrasele de cont, nu? Ai putea să verifici ceva pentru mine?

– Așadar, Rezidența Lunii Pline. Acolo are loc marea serată, pe 12 august...

– Nimic ciudat în asta, nu crezi? Un fond imobiliar american care a cumpărat un domeniu, de fapt un hotel de lux, și își fac și ei de cap pe acolo o dată pe an...

– Asta e doar o mică parte a activităților lor în zonă. Mai e clinica Dame-Blanche, de la Eygalières. Când a fost cumpărată fosta mătăsărie, nu era legată de Rezidență. Dar au achiziționat tot pământul, pentru ca toate celelalte terenuri să comunice direct.

– ...

Într-un cu totul alt registru, și urmând o cu totul altă tendință, în anul 1985 s-a deschis clinica Dame-Blanche, pe un alt domeniu, mai apropiat de Alpilles. Stabiliment de lux, specializat în recuperare și geriatrie, adăpostea, în cel mai discret mod, și un centru de dezintoxicare. Reputația era gata construită și clinica era mereu plină, în ciuda prețurilor prohibitive. Pacienții erau în totalitate persoane sus-puse,

care aveau o încredere oarbă în miracolele înfăptuite de echipa medicală a doctorului Bertin și de maeștrii spirituali ai lui Seiji Ozawa, japonezul care supraveghea stagiile de meditație și relaxare, împletind yoga, tai c'hi și artele marțiale, spre bucuria unei elite ce ducea lipsă de sacru sau, mai prozaic spus, de valori.

– Sunt unii dintre precursorii lui... cum îi spune, Provence-Loisirs... Dar eu întreb din nou: de ce? Fie că faci hotel de lux sau un adăpost pseudomedical pentru cărnurile fleșcăite care vin să se prăjească la soare, beneficiind de toate avantajele clasei, este, pe undeva, cam același lucru. Nu mi se pare o chestie prea deșteaptă.

– Bun. Dar gândește-te că șeful clinicii, doctorul Bertin, lucrează și la centrul specializat de la Arles, unde se află și fiul lui Hortense. Iar acesta este una dintre filialele structurii-mamă de la Dame-Blanche, unde tipu' își are sediul și de unde a pus la cale operațiunea împreună cu șefii administrației locale.

– Am văzut și altele, mult mai rele, în registrul ăsta, nu? E un business putred, dar totuși un business, nu?

– Mda...

Doctorul Bertin era pe punctul de a-și încheia turul la ultimul etaj al clinicii – o pură operațiune de relații publice, activitatea medicală era asigurată de chirurgi și de interniști; era spre prânz, exact înainte ca pacienții să își comande prânzul, iar culoarele clinicii să se transforme în spațiu de balet pentru

personalul care îi deservea. Secretara lui, vizibil îngrijorată, îl aștepta.

– Domnule doctor, centrul Arles vrea să ia urgent legătura cu dumneavoastră.

– Ce s-a întâmplat? E o urgență acolo?

– Directorul e îngrijorat, există o stare de agitație generală în rândul... pacienților (femeia a rostit acest ultim cuvânt lăsând clar să se înțeleagă că le refuza acest statut) și se întreba dacă...

– Dacă nu e cazul să apeleze puțin la chimie?

– Da, domnule doctor. El propune...

– Știi foarte bine ce cred eu. Ca de obicei, înainte de a-i fi rău, animalul rage. În plus, dată fiind canicula asta, dacă ar fi pus aer condiționat și în altă parte decât în biroul lui, ar fi avut mai puțină zarvă în saloane. Fă-mi legătura cu el.

– Și, ca să închei, tot în zona asta, avem pivnița Templierilor...

– Vin?

– Exact. Nicio relație oficială cu hotelul sau cu clinica, dar, dacă sapi bine, sfârșești prin a da peste acționari comuni, iar Putere și Libertate ocupă un loc de cinste.

– Bun, e clar că și-au împărțit regiunea, doar trebuie să facă și ei bani din ceva, nu?

– Asta-i sigur. De altminteri, cu via e la fel, se lucrează la cel mai înalt nivel. Uită-te la site-ul lor.

Pivnița Templierilor, instalată în fostele cariere săpate în aceeași stâncă a munților Alpilles, era

înconjurată de vii centenare – singurele care au rezistat filoxerei din 1870, veți afla imediat de ce. Produceau în fiecare an mii de sticle care se vindeau pe greutatea lor în aur, sub niște etichete ciudate, cu simboluri astrologice, și se mândreau că își cultivă plantele în mod biodinamic, în funcție de influențele cosmotelurice și de fazele lunii. Practic, asta se traducea prin folosirea unor mixturi precum tizanele de urzică și decocturile de coada-calului, a bălegarului de grajd, a florii de pucioasă și a pulberii de siliciu, tot atâtea rețete scoase din manualul unui ucenic vrăjitor.

– Habar n-aveam că există asemenea chestii.

– Și încă nu ai văzut nimic, Matt, au calendare alchimice după care stabilesc când trebuie să taie, să trateze, să recolteze, mă rog, toate chestiile astea. E un loc supertare!

– Păi, parcă sună mai bine decât îngrășămintele chimice, nu? E vin bio, ce mai! Bun, dacă ai terminat, ăștia cu peștera lor par a se pricepe la vrăjitorie și mi se pare că asta ar fi singura chestie care îi apropie oarecum de problema noastră cu tarotul, nu?

– Ufff... Dacă ar trebui să ne punem toate ouăle în același sac...

– Bun. Atunci explică-mi, te rog, cum se regrupează toate astea în structuri americane și ce legătură au cu fostul meu loc de muncă?

– Ține-te bine...

Clint Baskerville a venit în persoană ca să îl întâmpine pe emisarul Surorii japoneze. Nu avea decât niște

noțiuni foarte vagi de politețe niponă – am putea extinde ceva mai mult această idee, căci nu era politicos decât cu oamenii pe care îi considera importanți, iar aceștia nu erau prea mulți –, dar i s-a părut că ar merita să manifeste un anume respect față de cea care era de fapt numărul doi al Organizației și care urma să-i fie ori aliată, ori dușman neîmpăcat. A coborât din jet în Sud și a pornit-o spre cartierul general al Templierilor.

Grota exista de multă vreme, slujise drept spațiu de locuit, ulterior a devenit o carieră din care se extrăgeau blocurile de calcar alb în secolul al XVIII-lea. Regiunea era înțesată de astfel de rețele subterane, de la peșterile din Sarragan la așa-numita vâlcea a Infernului, trecând prin grota Mariei Magdalena... Ordinul le-a cumpărat pe toate cu bani frumoși – și cu ajutorul unor manevre mai puțin ortodoxe – de la fostul proprietar, a cărui familie a amenajat spațiul ciclopic care se deschidea în pântecele muntelui ca pivniță pentru vin. Dar nătărăii nu au exploatat decât o mică parte din rețeaua subterană, abilitatea lor supremă fiind aceea de a plasa un alambic lângă o trecătoare îngustă și stâncoasă.

Ordinul a reinvestit în tot spațiul disponibil, inclusiv în cele mai îndepărtate părți ale subteranelor, și a amenajat totul cu grijă. Primele încăperi ale rețelei făceau deliciul turiștilor. Intrarea pe sub grinzile imense din piatră, de mai bine de douăzeci de metri înălțime, era absolut tulburătoare, giganticele bârne din stejar, care nu aveau de fapt nicio utilitate, tronau ca niște

divinități telurice pe altarele lor de piatră, câțiva lilieci piuiau din când în când pe sub boltă, traversând asemenea unor fantome razele luminoase ale lămpilor. Dar și mai impresionante erau uriașele cuve metalice din spatele unei perdele de un roșu-sângeriu, în care fermenta vinul, ca un nectar prețios, și care păreau a lua cu asalt stânca, asemenea unor rachete gata să își ia zborul spre constelații îndepărtate. Simbolurile astrologice care le împodobeau marginile lustruite sclipeau din când în când în lumina slabă.

Mai jos, după sălile de degustare și de vânzare, după barierele de securitate și porțile blindate, începeau spațiile de lucru ale Confreriei. Acolo, în acest loc aparent deschis tuturor, au decis să își realizeze cercetările, ca niște demni moștenitori ai Căii ermetice. Și cu ce iluștrii predecesori! Căci Ordinul nu a achiziționat parcelă după parcelă din această regiune doar pentru pura și simpla plăcere de a ascunde sub pământ o mănăstire modernă sau niște copiști neobosiți care să descifreze gromovnice de odinioară. O casă retrasă, părăsită, era adevărata miză a acestor investiții susținute. Construcția, departe de a fi impresionantă prin mărime, avea pereți dărăpănați, un acoperiș pe jumătate năruit, iar fațada îi era năpădită de buruieni și mușchi. Totuși, această casă a adăpostit o vreme munca lui Michel de Nostre-Dame, cel bine-cunoscut sub numele de Nostradamus. În pivnița acestei căsuțe, departe de privirile indiscrete ale celor din Saint-Rémy, unde locuia în mod oficial, astrologul a petrecut nopți lungi, încercând să descifreze secretul

straniilor simboluri aduse din călătoria în Italia, și care erau numite *tarrochi*.

Ar trebui să ai o minte cu totul diabolică pentru a-ți da seama că pivnița acestei dărăpănături, izolată din interior, comunică printr-o rețea de subterane cu grota Templierilor sau că rezultatul căutărilor extrem de discrete din ultimii mai bine de douăzeci de ani i-au dus pe Frați aproape de triumf.

În aceste locuri, istoria părea a apăsa mai greu decât tonele de pietriș de deasupra. De aceea Clint Baskerville a decis să îl primească pe Kumonusu cu mare pompă, într-una din sălile centrului: japonezul trebuia să înțeleagă imediat cine era șeful. Clint s-a așezat pe o bancă de piatră ușor mai înaltă decât celelalte, față în față cu intrarea. Lămpile fuseseră înclinate cu grijă pentru a-l orbi pe oaspete, creându-i un ușor disconfort. Statul-major francez era în formulă completă: Bertin, Ozawa (care era de fapt un vietnamez din Belleville, dar clientela clinicii prefera cultura niponă), șeful cramei. Germanii și italienii și-au trimis și ei câte un reprezentant, nu și englezii. Dar nu mai conta: după decapitarea Organizației din Statele Unite, aceștia din urmă și-au pierdut oricum orice putere în interiorul Confreriei.

Când japonezul a intrat în sala de ședință, a fost vizibil impresionat de punerea în scenă: în penumbră, Clint îi putea ghici ochii care se rostogoleau în toate părțile, atenți la toate detaliile. Avea de ce să jubileze, se simțea ca un monarh care tronează în mijlocul curții sale, era ca și cum și-ar fi ținut fiecare zbir în

parte de boașe, având drept de viață și de moarte asupra tuturor. Și, fixându-l pe unul dintre ei, a înțeles brusc că așa și stăteau lucrurile. Totuși, îl interesa mai mult puterea pe care o exercita asupra lui Martine, căci aceea era strict personală, neavând legătură cu funcția.

Kumonusu s-a apropiat ezitând și, într-un gest reflex, s-a prosternat în fața lui, căzând la pământ în patru labe, cu mâinile lipite în fața capului. Mai mult decât actul în sine, pe Clint Baskerville l-a încântat faptul că acest semn de respect și supunere s-a petrecut în public. Așa că a așteptat o clipă, după care a rostit clar, într-o tăcere deplină:

– *Please, stand up. We have much to discuss.*[1]

Impasibil, asasinul s-a ridicat încet. S-a mișcat cu abilitate printre fasciculele de lumină menite să îl jeneze și să îi expună obrazul, până acum ascuns în penumbră. Trăsăturile lui au rămas de piatră când cei șase *gaijin*[2] au tresărit în jilțurile lor la vederea chipului său. Italianul a sughițat dezgustat, încercând să își ascundă apoi jena într-un acces de tuse forțată.

Kumonusu era obișnuit cu așa ceva. La fel de expert era și în arta de a întoarce împotriva lor forța și energiile adversarilor săi.

---

[1] „Ridicați-vă, vă rog. Avem multe de discutat", în lb. engleză în orig. (n. tr.).

[2] În lb. japoneză: străin, persoană care nu se trage din părinți niponi (n. tr.).

5

Crupierul se plictisea. Cea de-a noua victimă nu prezenta niciun interes. Studiul țintei i-a confirmat rapid faptul că bărbatul nu se clintea din casă. Un șoarece de bibliotecă, ce își petrecea timpul buchisind tomuri vechi, preferând să se înece într-un ocean de hârtie decât să trăiască o viață normală. Îi va fi imposibil să pună la punct o capcană interesantă: va trebui pur și simplu să intre în apartament sau, dacă nu va reuși, să deschidă singur ușa și să acționeze. Bărbatul locuia la primul etaj al unui imobil ciudat, un soi de stup enorm, colorat, cocoțat pe niște stâlpi. Accesul din exterior era imposibil – primul etaj se afla la cincisprezece metri, dacă e să adăugăm, la înălțimea stâlpilor din beton, și grosimea carcasei bombate pe care era ridicat edificiul.

Crupierul a cercetat în repetate rânduri împrejurimile. La etaje, ascensoarele dădeau în spații bine luminate, care se despărțeau în două culoare relativ întunecate, animate de culorile vii ale ușilor. Fiecare etaj avea culoarea lui dominantă, bleu, roșu, verde sau galben, semănând cu puntea unei nave sau cu o stradă plină de indicatoare colorate care se reflectau pe podeaua neagră a holurilor. La început, a fost uimit – i se părea că se mișcă în decorurile unui vechi film de science fiction, de un futurism desuet –, apoi descumpănit, pentru că în interior numărul etajelor nu corespundea cu ceea ce lăsa să se întrevadă exteriorul.

După ce a înțeles, în cele din urmă, că fiecare etaj era de fapt triplu, îmbinându-se ciudat pe două niveluri, fie în sus, fie în jos, și-a spus instinctiv că locul acesta se potrivea perfect cu jocul după care îi erau indicate victimele. Era un gând confuz, care s-a ivit din paleta de culori și din structura ternară pe care tocmai o descoperise, dar care nu îl ajuta cu nimic la pregătirile pentru îndeplinirea contractului. Așa că l-a îndepărtat rapid. Cu toate acestea, ieșind din clădire, nu s-a putut împiedica să nu remarce tulburătoarea asemănare dintre postura viitoarei sale victime și basorelieful intitulat *Modulor*, care orna pereții marelui hol de la intrare.

A hotărât că nu avea niciun rost să mai piardă vremea cu supravegherea viitoarei prăzi: va trece la acțiune chiar în seara aceea. În timpul lungilor ceasuri de pândă, a decis să recurgă la o tehnică veche, pe care nu a mai folosit-o decât o dată sau de două ori și care permitea simularea unei morți naturale. Da, era nevoie de precizie, dar era sigur că va reuși, chiar fără prea multă violență, dată fiind vârsta înaintată a bărbatului. Victima va simți o durere intensă, deși de relativ scurtă durată, așa că avea toate motivele să spere la câteva senzații. Pentru asta, avea nevoie de materiale speciale, pe care le-a căutat fără succes într-un centru comercial din vecinătate. A fost nevoit să conducă până la Valentine, unde a găsit până la urmă un obiect adecvat după ce a scormonit o suprafață imensă specializată în bricolaj.

Să-l fi tulburat într-atât curioasele similitudini dintre clădire și jocul de cărți și să-i fi amorțit instinctul? Căci nicio clipă Crupierul nu și-a dat seama că este urmărit.

Max a avut nevoie de doar câteva secunde pentru a găsi coordonatele lui Bernard Sagamoro. „Telefonul e ceva, dar EDF e mai mult de atât. Ai aici și numărul apartamentului." Bărbatul locuia la Corbusier, imensul pachebot din beton cu alveole colorate care domina un parc. L-am sunat spre după-amiază.

– Domnul Sagamoro?

– Cine sunteți?

– Mă numesc Matthias Broquère, domnule Sagamoro, și aș vrea să...

– Îmi pare rău, dar nu vă cunosc. Numărul acesta este secret. Vă rog să nu mă mai deranjați.

– Nu! E important, vă rog mult să...

– Domnule, liniștea mea este cel mai important lucru. La revedere!

– Marele Joc! Despre Marele Joc e vorba!

– Ce înțelegeți prin asta?

– Marele Joc a început, domnule Sagamoro!

– Vă dați seama ce spuneți?

– Eu... Au fost deja șapte... nu, opt crime. M-ați putea ajuta, trebuie să oprim...

Nu mai aveam cuvinte. Bărbatul părea atât de normal, îmi era imposibil să îi vorbesc la telefon despre această istorie abracadabrantă. Max mi-a tras un ghiont cu cotul, îmboldindu-mă să continui.

– Trebuie să oprim crimele.

– Mai precis, ce vreţi de la mine, domnule Broquère? Îmi vorbiţi despre Marele Joc, despre crime...

– În acest moment, cineva încearcă să convoace puterea arcanelor. Cât despre ceea ce înseamnă Marele Joc, sunt absolut convins că ştiţi cât se poate de bine, iar întrebarea dumneavoastră...

– Da, aşa e, termenul mi-e familiar. Dar e vorba despre o pură fantasmă ezoterică, precum piatra filozofală sau elixirul nemuririi.

– Sunt în posesia unui joc extrem de vechi. Pe plăcuţe din aur. E... e dovada că arcanele sunt... sunt absorbite unele după altele. Câţiva... prieteni... m-au rugat să intervin ca să opresc această partidă. Am nevoie de ajutor!

– Haideţi, domnule Broquère, puţină seriozitate, vă rog! Cunosc toate taroturile vechi şi Niciunul nu e gravat pe plăci din aur.

– Acesta provine... Nu. Haideţi s-o lăsăm baltă.

Nu mai puteam continua. Un tarot aflat într-un sipet egiptean îngropat în deşertul australian? Mă va considera nebun! Totuşi, bărbatul nu a închis. Am avut o inspiraţie subită:

– Trebuie să mă ajutaţi, domnule Sagamoro. Eu... eu sunt Nebunul.

– ...

– Vă implor, nu ştiu cum să merg mai departe, sunt blocat. Nu vă cer decât câteva secunde din timpul dumneavoastră.

– E de rău augur faptul că Nebunul nu mai poate înainta și caută să se împărtășească din lumina Eremitului. Mă tem că a sosit ceasul bilanțului. Și o lucire extrem de slabă pe calea înțelepciunii. Trebuie să iau anumite decizii. Veniți la mine în seara asta, la ora unsprezece. Presupun că deja cunoașteți adresa.

Pe la sfârșitul zilei, când făcea câteva cumpărături în Saint-Rémy, ca să evite căldura arzătoare a după-amiezii, o pală de vânt iscată din senin i-a smuls lui Martine sacoșa goală, din plastic, din mână. S-a uitat după ea cum zboară pe stradă, spre Antiques, și se lasă purtată de vânt înspre sud, de parcă ar fi fost trasă de o mână invizibilă. A izbit-o direct în față un val de aer încins, producându-i o stare de disconfort.

Sacoșa și-a continuat zborul deasupra acestui pământ provensal îmblânzit, marcat de piromani și bătut în lung și-n lat de jeepuri, luat cu asalt de buldozere și brăzdat de piscine, sufocat de pesticide și îngrășăminte chimice. La început, a făcut ceea ce fac toate sacoșele din plastic duse de mistral: a plutit pe câmpia de lângă Crau și Camargue, care erau o idee mai departe. Dar sacoșa aceasta anume, probabil din cauza instabilității curenților calzi, a preferat s-o taie spre zona industrială de lângă heleșteul Berre. S-a oprit la Rognac, chiar înainte de marile uzine petrochimice, care barau accesul spre mare.

Pentru o clipă, coaja din polietilenă s-a lipit de armătura unei rulote, transparența ei fragilă reducând lucirea soarelui care lumina, ca un proiector, o masă

din placaj. Pe suprafaţa lucioasă se înşirau simbolurile unui vechi joc de tarot – de la distanţă, se putea spune că era vorba despre un tarot milanez autentic, din secolul al XVI-lea. Din penumbra relativă s-a auzit o exclamaţie de uimire, care putea fi atribuită atât ultimei cărţi întoarse, cât şi schimbării luminozităţii.

În clinchetul zorzoanelor, bătrâna Lyuba s-a plesnit peste genunchi şi a exclamat:

– Hai să vezi extragerea asta, Jacinto. S-ar părea că se apropie furtuna...

De sub fustele bătrânei şi-a făcut apariţia o pisică neagră, frumoasă care fixa cu ochi de opal platoul strălucitor. A întins cu vioiciune o lăbuţă, jucându-se cu umbra mişcătoare a sacoşei din plastic şi făcând să alunece una dintre cărţi.

– Da, da, Jacinto, ai dreptate, sunt cu toţii aici, spre marea noastră nefericire. Fie ca Sfânta Sara să ne aibă în pază!

Bulevardul Michelet era o panglică întunecată pe care taxiul înainta cu greu, de parcă se împotmolea în şosea după ce a trecut prin aburii încinşi care se unduiau deasupra bitumului. Platanii care mărgineau aleile din jur erau în agonie, frunzele lor, îngălbenite înainte de vreme, se desprindeau şi cădeau fără a pluti. Şoferul asudat m-a lăsat la intrarea în oraşul luminat şi a plecat într-un damf de cauciuc ars. Mergeam spre imenşii stâlpi din beton care susţineau clădirea, cercetând din priviri totemurile care împodobeau, din câte îmi aminteam, intrarea dinspre peron şi care furnizau

cheia descifrării structurii. În întuneric – doar era aproape ora unsprezece – m-am îndreptat spre pavilion și am pătruns în holul de la intrare, o nacelă futuristă din beton, lemn și sticlă.

Am luat ascensorul până la primul etaj, suficient de concentrat asupra modului în care se va desfășura această întâlnire pentru a nu-i da atenție bărbatului care urcase în cabină cu mine. Doar când am coborât am realizat că era extrem de seducător și, curios din fire, am aruncat o privire în urmă. Porțile s-au închis dinaintea ochilor cenușii, fixați asupra mea. Era limpede că își dăduse seama că mă voi uita după el, iar chestia asta nu părea să-i fi displăcut prea mult. Amuzat de schimbul de priviri, străbăteam hățișul straniu de coridoare: porțile multicolore se înșirau una după alta, apropiate, în felul camerelor de hotel, accentuând impresia de stup, care mă făcea să nu mă simt tocmai în largul meu. Am sunat la ușa lui Bernard Sagamoro la ora stabilită.

Ușa s-a deschis imediat, bărbatul era deja în fața mea, pe jumătate gol, într-un fel de togă colorată, agitând deasupra capului o lampă cu ulei, aprinsă. Dădusem peste un nebun furios. Am făcut un pas în spate, îngrozit, dar el a înaintat spre mine, clătinându-se într-un baston din lemn noduros. A zâmbit nervos, șoptind cu o voce gravă:

– Așadar, Nebunul în vizită la Eremit... Nu sunteți la capătul peregrinărilor dumneavoastră, domnule Broquère...

Probabil că îl priveam cu un aer cam năuc, așa că a continuat:

– Nu vă temeți. Nu vă voi cere să vă puneți pe cap o pălărie cu ciucurei. Haideți, intrați, avem multe de învățat unul de la celălalt.

Apartamentul se întindea pe lungime. Intrarea dădea într-un mezanin înțesat de cărți, iar o scăriță ducea spre etajul inferior, unde trona un birou mare, din lemn închis la culoare. A aprins o lampă veche și ne-am instalat de o parte și de alta a mesei, măsurându-ne din privire cu neîncredere.

– Logic ar fi să începi dumneata, tinere.

– De ceva vreme, am impresia că nu logica e cea care domină totul. Și, dacă ar fi să mă iau după ținuta dumneavoastră, s-ar părea că nici în seara asta nu va fi tocmai prezentă.

– Din contră, din contră... Totul este extrem de simplu și de liniar. Nu vă lipsesc decât regulile jocului pentru a înțelege. Dar de aceea sunteți aici, nu-i așa?

– Am venit pentru că trebuie să înțeleg în ce m-am băgat. Există... există o partidă în desfășurare, iar eu sunt unul dintre jucători, în ciuda voinței mele. Cunoștințele dumneavoastră într-ale tarotului mi-ar putea furniza indicii prețioase.

– Da, am putea considera Marele Joc drept o partidă. Dar în egală măsură este întregul. E vocația lui, nu credeți? Iar faptul că nu îi cunoașteți regulile... Ei bine, nu mă miră deloc nici acest aspect. De ce spuneți că sunteți Nebunul?

– Din cauza lor.

Cu mare grijă, am scos din rucsac sipetul egiptean și l-am deschis. Sagamoro a făcut ochii mari și a întins febril mâna spre primele plăcuțe pe care i le-am arătat. Gestul lui era prea precipitat, prea violent și, din reflex, am ferit filele gravate de mâna lui, ca să nu mi le smulgă.

– Aș... aș prefera să nu le atingeți.

– Dumnezeule, vă dați seama ce aveți în mână? E vorba despre un joc... un joc original. Unul dintre acelea create de egipteni cu peste douăzeci de secole în urmă! Haideți, nu dați dovadă de lipsă de judecată, arătați-mi-l! Unde credeți că m-aș putea duce cu ele?

Am privit în jur, dându-mi brusc seama că eram singur în încăpere. Dar dacă mai erau și alte persoane ascunse în obscuritatea apartamentului? Și dacă... dacă Sagamoro însuși avea legătură cu crimele?

– Câte una, pe rând. Vă rog.

– Arătați-mi, arătați-mi! Am așteptat toată viața fără a îndrăzni măcar să visez la un asemenea moment, iar dumneata vrei să mă privezi de el?

A întins mâna spre joc cu lăcomie, dar, odată ce a avut cărțile în palme, degetele lui au prins a se mișca ușor, cu o evidentă delicatețe, mângâind foile metalice, ca pentru a le face să freamăte. Se uita la fiecare în parte cu o atenție concentrată, privirea îi zbura de la un colțișor la altul, scrutând cel mai mărunt detaliu. Murmura, de parcă ar fi înregistrat mintal niște note, ba identificând un element, ba scoțând mici strigăte de surpriză.

– Asta era... Evident. Acolo! Va trebui modificat complet... Oh! Și aici!

Puțin încurcat, aveam sentimentul că asist la regăsirea a doi amanți, căci eram complet exclus din gândurile lui. Doar când a ajuns la a noua placă m-a privit fix în ochi. A întors-o spre mine.

– Uite. Dacă dumneata ești Nebunul, atunci eu sunt Eremitul. Veșmintele mele nu ar trebui să vă mire. E o logică perfectă în toate!

– Cum?

– Uitați, placa asta e o oglindă! Priviți!

– Serios! Nu vedeți gravurile? Uitați. Capul, bastonul. Sursa de lumină e aici...

Își trecu degetele peste placă, pentru a-i simți reliefurile, dar tot trupul lui rosti nu, capul, mâinile, bustul, toate se rezumau la această negare incredibil de tristă.

– Nu văd și nu simt nicio oglindă, prietene. Nu fiți îngrijorat, nu mă miră deloc asta.

A privit îndelung ultima placă, apoi a rostit:

– Aceasta este o oglindă pentru dumneavoastră, nu? În ceea ce mă privește, îl văd pe Nebun înaintând spre necunoscut, cu pălăria lui ascuțită, cu animalul care i se încurcă printre picioare. Ați observat că noi suntem singurele arcane care înaintează cu ajutorul unui baston?

– Cum? Dar...

– V-aș putea plimba degetele de-a lungul acestor uimitoare gravuri, dar presupun că nu ar avea niciun rost, placa va rămâne tot netedă pentru dumneata...

Să lăsăm asta, vă rog. Aranjați-vă jocul. Acum va trebui să plecați, nu mai avem timp.

– Dar eu nu am venit la dumneavoastră doar pentru...

– Doar pentru ca să vă spun că m-ați convins. Marele Joc e în plină desfășurare. Trebuie să vă întâlniți cu Rodrigue. Rodrigue Borgèse, îl știți? Cereți-i din partea mea manuscrisul *Adevărata istorie*. Așa va știi că am încredere în dumneata. Va trebui să o contactați și pe Lyuba. O țigancă. Am prevenit-o de cum m-ați sunat, probabil că acum se ascunde pe undeva. Întrebați de ea pe la Saintes-Maries sau la Estaque, toată lumea o știe. Arătați-i sipetul.

În timp ce rostea aceste cuvinte, s-a ridicat de pe scaun, m-a înșfăcat de mânecă, împingându-mă pe scară și spre ușă. Pentru o secundă, m-am temut să nu fie cumva o manevră pentru a-mi subtiliza sipetul, iar el a profitat de ezitarea mea și m-a împins afară de tot.

– Dar nu mi-ați explicat nimic! Și crimele...

– Nu știu... Feriți-vă de Boyard, frecventează indivizi prea catolici pentru a fi onest. Expoziția...

– Boyard. Fabricantul de cărți?

– Da. Acum plecați. Există întâlniri pe care nu aveți voie să le ratați, domnule Broquère, și pe fiecare dintre noi îl așteaptă câte un astfel de eveniment. Rolul meu a fost să vă indic calea, nimic altceva.

Poarta s-a izbit în urma mea și m-am trezit afară, fără a fi apucat să îmi dau seama cum. Sub înfățișarea lui fragilă, bătrânul avea forță, nu glumă. M-am îndreptat mecanic spre ascensor, am coborât în fața vitraliilor

din hol. Mergeam încet înspre bulevard, rumegându-mi frustrarea ca pe un baton vechi, din lemn-dulce, al cărui gust amar a fost înlocuit de cel fibros. Apoi a început să mă copleșească mânia, așa că m-am răsucit pe călcâie și, cu pas grăbit, am hotărât să mă duc înapoi și să bat în ușa aia nenorocită până ce bătrânul îmi va împărtăși toate secretele lui.

Când tipul cel agitat s-a strecurat în ascensor, leoarcă de transpirație, forțându-și practic trecerea printre uși, Crupierul a avut o tresărire de agasare. Bărbatul a apăsat pe butonul deja luminat fără a-și da măcar seama de prezența lui. A strâns nervos la piept rucsacul și a țâșnit la primul etaj, înainte ca ușile liftului să se fi deschis de tot. Instinctiv, Crupierul a știut că intrusul reprezenta un potențial pericol. S-a uitat după el, urmărindu-l din priviri, printre panourile metalice, pe bărbatul care s-a întors spre el, măsurându-l cu un zâmbet. Tipul ăsta va putea să îl recunoască. Retrospectiv, se felicita că a ales o manieră discretă de eliminare. O șmecherie a serviciilor secrete, perfectă pentru acest gen de situație. A coborât pe jos cele trei etaje, a reperat pe culoar ușile dincolo de care răzbăteau zgomote. Probabil că francezii erau în vacanță, era mai pustiu decât sala de bal de pe *Titanic* în momentul evacuării. Și-a lipit urechea de ușa bătrânului. Zgomote de voci îndepărtate i-au confirmat ceea ce deja anticipase: intrusul era acolo.

Pe culoarul pustiu, două uși mai încolo, a spart un bec și s-a ghemuit în întuneric. A auzit liftul

deschizându-se și închizându-se, a așteptat câteva clipe, apoi a ieșit din cotlonul lui, pentru a meșteri la broască, un model vechi de o simplitate năucitoare. Bătrânul, îmbrăcat într-un soi de halat, se pregătea să coboare scara interioară, dar când a auzit clinchetul metalic al clanței, s-a întors. Pe chipul lui nu se citea nicio surpriză, era atât de calm, astfel încât Crupierul a crezut că e orb.

– Deja? Nu vă așteptam atât de repede.

Din două salturi, Crupierul a fost lângă victimă. Spre imensa lui surprindere, bătrânul a apucat să aprindă o lanternă, cu care l-a luminat din cap până-n picioare. Se îmbrăcase exact ca pe cartea e joc și îl privea fix.

– *What a hell...*[1]

Bărbatul i-a întins mâinile, de parcă l-ar fi rugat să îl lege. Un baston noduros din lemn atârna de capătul unei curelușe prinse la o încheietură. Dumnezeule, oare a mai văzut vreodată un asemenea smintit? L-a lovit cu dosul mâinii, exact cât să îl adoarmă, fără a lăsa urme. Sagamoro s-a prăbușit în brațele lui.

Crupierul trebuia să se gândească. A scos din buzunar a noua arcană, pentru a verifica dacă deghizarea corespundea perfect, ca și cum bătrânul s-ar fi pregătit pentru venirea lui. A avut dezagreabila impresie că merge pe marginea unei prăpăstii – nu c-ar fi avut amețeli, ar fi fost ridicol, pur și simplu simțea adrenalina cum îi zvâcnește în vene. Trebuia să termine.

---

[1] „Ce naiba...", în lb. engleză în original (n. tr.).

Cât mai repede. Și să părăsească locul. „Așteaptă, nu atât de repede“, îi șopti un firicel de voce lăuntrică. Logic. Dacă bătrânul îl aștepta, înseamnă că era cât de cât la curent cu ceea ce se punea la cale, deci ar putea scoate informații prețioase de la el. Și-a deschis geanta, acele fire de care avea nevoie pentru operațiune erau la îndemână, sub acel deghizament ridicol. Ar putea termina în mai puțin de un minut și apoi să dispară. Dar cine știe, poate asta era singura lui șansă de a afla mai multe. La naiba, împuțită afacere.

Atunci s-a auzit soneria. A încremenit. Bubuituri în poartă.

– Domnule Sagamoro, deschideți. Știu că sunteți acolo.

– ...

– Nu mă obligați să fac scandal. Deschideți!

Era tipul din ascensor, da, ar fi putut jura că el era. Zgomotul îi va trezi pe toți vecinii care au fost suficient de imbecili și nu s-au dus să-și plimbe fundu' la răcoare, pe banchiză. Nu exista decât o singură decizie posibilă.

A deschis cu brutalitate ușa și i-a tras bărbatului un pumn în față, care l-a îndoit în două; ochii, căscați cât cepele sub efectul surprizei, s-au închis instantaneu aproape, într-o comă pasageră. L-a târât pe culoarul de la intrare, lângă celălalt, lângă trusa deschisă cu instrumente, dar prezența ăstuia din urmă complica mult lucrurile: nu putea lăsa două cadavre în apartament. Se hotărâse să utilizeze șmecheria cu tija metalică, un fel de ac lung și foarte fin care se introducea

prin nară sau prin conductul lacrimal, pentru a străpunge creierul direct din interior, cu toată discreția. Nu tu sânge, nu tu leziune, nu tu necropsie - cine își va bate capul să autopsieze un moșneag găsit mort în patul lui? Dar dacă prin preajmă apare și un al doilea cadavru... Îi era greu să gândească la rece. Se scărpina nervos pe biceps când bătrânul deschise ochii și se trezi nas în nas cu oaspetele năucit de lovitură.

- Nu. Ăsta nu trebuie să moară. Nu acum, în orice caz.

- *What?*[1]

- *This one. You cannot kill him now... Only me tonight.*[2]

- *Why? Explain.*[3]

- *There are more things on heaven and earth, Horatio, that are dreamt of in your philosophy.*[4]

- *Are you making fun of me, old man?*[5]

Crupierul a înșfăcat una dintre tijele metalice din trusă, s-a urcat pe abdomenul bătrânului și a proptit vârful ascuțit în colțul ochiului. Și-a amintit că nu trebuia să facă nicio leziune externă, așa că a căutat

[1] „Cum?", în lb. engleză în original (n. tr.).

[2] „Ăsta. Nu poți să îl omori acum... În seara asta, numai pe mine", în lb. engleză în original (n. tr.).

[3] „De ce? Explică-mi", în lb. engleză în original (n. tr.).

[4] „Există mai multe lucruri în cer și pe pământ, Horatio, decât cele care pot fi cuprinse în filozofia ta", în lb. engleză în original (n. tr.).

[5] „Îți bați joc de mine, bătrâne?", în lb. engleză în original (n. tr.).

joncţiunea internă a pleoapelor. Bătrânul, zdrobit sub greutatea agresorului, a murmurat cu ultimele puteri:

– *Your name... You don't have one, do you?*[1]

– *What a jerk! I am... I am...*[2]

Revelaţia l-a copleşit. Se numea... Red. Nu. Trump, Cardwell Trump. Era numele lui. Sau era doar cel folosit pentru contractul de la Los Angeles? Dumnezeule, care era cu adevărat numele lui? Loath Boy? Jérôme Coupé? Fred Faucheux? Îl durea capul, era ca un fel de crampă, ca şi cum mecanismul subtil al materiei cenuşii funcţiona în gol, creând o tensiune care îi dădea o senzaţie de vertij. Simţea că, dacă va continua să-şi pună întrebări, va fi şi mai rău, un vas sau un nerv îi vor pocni în ţeastă. Îşi uitase numele! Stropi de sudoare luceau printre firele lui scurte de păr, ca un mic torent ce aluneca pe grumaz, pe braţele care se bălăbăneau în gol, de o parte şi de alta a bătrânului, irigând câmpul negru populat cu căpăţâni tăiate de pe braţ.

– *What do you know? Tell me who I am, for God's sake.*[3]

---

[1] „Numele tău... Nu ai un nume, nu-i aşa?“, în lb. engleză în original (n. tr.).

[2] „Ce ticălos! Eu sunt... sunt...“, în lb. engleză în original (n. tr.).

[3] „Ce ştii? Spune-mi cine sunt, pentru numele lui Dumnezeu!“, în lb. engleză în original (n. tr.).

– Ah! God has nothing to do with this game of fools! You are just a card. You cannot be anyone, because you are all of us[1].

Ușa s-a deschis brusc, sărind din țâțâni. O siluetă întunecată s-a prăvălit peste Crupier, luându-și elan pe culoar, evitând, ca o balerină, cele două corpuri inerte, țâșnind asupra lui pentru a-i trage două lovituri de picior în cap, lovituri care i-ar fi sfărâmat vertebrele dacă nu s-ar fi rostogolit din reflex pe o parte, făcându-l pe atacator să aterizeze în spatele lui. S-a ridicat rapid, dar celălalt se rotise deja pe jumătate și i-a aplicat o lovitură laterală de picior. Era o femeie, costumul din piele neagră mulată lăsa totuși să se vadă curba șoldurilor și pieptul umflat. *A game of fools*... Nu avea decât două tije metalice la dispoziție și îi era imposibil să se ridice sub ploaia de lovituri care îl aruncau dintr-un perete în altul. Un genunchi i s-a înfipt sub bărbie, orbindu-l pentru o secundă sau poate chiar mai mult. A fost cât pe ce să se prăvălească alături de bătrânul care se trezise și încerca să se ridice. Și celălalt începuse să se miște, urma să-și revină dintr-un moment în altul. A făcut apel la tot controlul și toată energia lui pentru a face față fantomei săltărețe. Trebuia să se eschiveze cu orice preț, să preia din nou controlul pe care i-l conferea forța lui fizică. Fantoma

---

[1] „Ah! Dumnezeu nu are nimic de-a face cu acest joc de nebuni! Tu ești doar o carte. Nu poți fi cineva anume, pentru că tu ești toți!“, în lb. engleză în original (n. tr.).

s-a ferit, s-a răsucit pe mâini, țâșnind ca o minge din cauciuc pentru a spori forța impactului. Va lovi...

Două lumini scânteietoare, și aerul s-a frânt cu un scrâșnet sec. Fata s-a înțepenit ca un ac în perete, apoi s-a prăbușit, lăsând în urmă o dâră negricioasă. Sub sânul ei stâng, se zărea un cuțit din oțel galvanizat. Un altul era înfipt în coapsă. Crupierul s-a întors spre noul sosit, o siluetă neagră în cadrul ușii care se repezise deja spre Sagamoro, îl înșfăcase, ținându-l în picioare pe bătrânul îngrozit, forțându-l să stea cu mâinile în sus, luminând în același timp culoarul cu lanterna.

– *Finish him. Quick! Others coming.*[1]

– *Who...*[2]

– *No time to speak. Picture. Don't forget picture.*[3]

Ordinele răpăiau, date cu o voce seacă. Crupierul s-a supus fără a scoate un sunet. Pe ecranul aparatului digital, silueta Eremitului s-a luminat fugitiv. Ca un prestidigitator chinez, bărbatul în negru care îl susținea era invizibil, topit în decor. Peste o clipă, Crupierul își extrăgea acele metalice din corpul încă scuturat de convulsii; dinspre culoar, se auzeau zgomote de pași care aleargă.

– *Follow. This way.*[4]

---

[1] „Termină-l! Repede! Vin și ceilalți!", în lb. engleză în original (n. tr.).

[2] „Cine...", în lb. engleză în original (n. tr.).

[3] „Nu avem timp să stăm de vorbă. Fotografia. Nu uita fotografia!", în lb. engleză în original (n. tr.).

[4] „Urmează-mă. Pe aici.", în lb. engleză în original (n. tr.).

Bărbatul l-a tras spre etajul inferior al duplexului. A fixat o gheară pe marginea unei ferestre, de care atârna un fir de nailon, pe care s-au lăsat să alunece de-a lungul zidului, până jos. Nou-veniții au năvălit în apartament exact atunci când, cu o smucitură abilă, bărbatul a îndepărtat gheara din zid. S-au făcut nevăzuți rapid, fiecare pe calea lui, în întunericul parcului.

Strania apariție a dispărut fără a scoate un sunet, dar Crupierul a priceput că era ținut atent sub observație.

Mi-am venit în simțiri în mijlocul unui adevărat carnagiu. Cadavrul lui Bernard Sagamoro era alături de mine, pe jos. Esteranguy și Max erau și ei ghemuiți lângă mine, întinzându-mi un pahar cu apă. Ceva mai încolo, la mezanin, un necunoscut era aplecat deasupra unui alt corp, scăldat într-o baltă de sânge.

– Trebuie s-o ștergem, Matthias. O să avem necazuri.

– ...

– Mă auzi, Matthias? Trebuie să fugim, nu putem rămâne aici.

– Sagamoro...

– E mort. Probabil că a făcut infarct, ceva. Are o față... Nu te uita.

– *Me distes mucho miedo, Matt.*[1]

– *No, todo esta bien*. Cine... cine e?[2]

---

[1] „M-ai speriat îngrozitor, Matt.“, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

[2] „Nu, totul e în regulă“, în lb. spaniolă în original (n. tr).

– *Es Aparecida. Con un amigo de ella. Ven.*[1]

– Trăiește. O luăm și pe ea.

– *Apoyate en me, Matt.*[2]

Max și necunoscutul au cărat trupul inert al Aparecidei până la dricul lui Max, care dintr-odată mi s-a părut premonitoriu. Nu aveam nevoie să deschid sipetul egiptean pentru a ști că adversarii noștri au reușit o nouă levată, că placa aurie a Eremitului era de acum înainte ternă și fără strălucire. Mă gândeam la scurta mea conversație cu Sagamoro, mă întrebam de ce o fi ținut să își înfrunte destinul, deși intuise perfect despre ce era vorba. *Există întâlniri pe care nu aveți voie să le ratați, domnule Broquère, și pe fiecare dintre noi îl așteaptă câte un astfel de eveniment.* Știind că asasinatul a fost dinainte planificat, mă simțeam și eu vinovat, ca și cum faptul că mă dusesem acolo ar fi precipitat evenimentele. Cufundat în gânduri, încercam să îmi amintesc chipul celui care mă lovise. Ochii lui cenușii, reci precum o stâncă. Și ușile ascensorului care se închideau în fața lui.

Pe Cornișă, în timp ce alunecam de-a lungul hipodromului, fluturii de noapte se învârteau în roiuri pe sub felinare, asemenea unor fulgi improbabili. Marea era o genune neagră care se mișca în ritmul gemetelor Aparecidei.

Asasinul căpătase un chip.

---

[1] „Aparecida. Și un prieten de-al ei. Vino", în lb. spaniolă în original (n. tr.).

[2] „Sprijină-te de mine, Matt", în lb. spaniolă în original (n. tr.).

6

Călătorul care părăsește Marsilia pe uscat pentru a se îndrepta spre Camargue trebuie să își aleagă cu grijă itinerarul. Dacă vrea să ajungă la Saintes-Maries-de-la-Mer sau la Aigues-Mortes, va alege fără îndoială autostrada până la Arles, pentru a coborî apoi de-a lungul Rhônului celui mic. Dar dacă nu are chef de hoinăreală sau dacă afacerile îi poartă pașii spre extremitatea estică a deltei, spre Salin-de-Giraud sau – ceva mai neobișnuit – spre labirintul de smârcuri și canale care înconjoară farul din Gacholle, va alege probabil drumul național care ocolește golful Fos. Iar atunci, va fi cât se poate de mirat sau de enervat, frustrat de faptul de a ști că merge de-a lungul mării, dar nu o zărește decât în spatele unei linii neîntrerupte de structuri industriale.

Părăsind Marsilia prin Joliette, va traversa mai întâi Estaque și, dornic de peisaje sălbatice, o va lua pe autostradă până la Martigues. Până la Marignane, va ierta în gând aspectul industrial al uriașei periferii, împrumutat din marile orașe americane în care nu se mai înghesuie nimeni să locuiască. Se va strădui să ignore rafinăria de la Mède, cu privirea concentrată asupra colinelor calcaroase, pe care mai creșteau câțiva pini, scăpați nu se știe cum de incendiile devastatoare. Cu puțin noroc, dacă nu bate mistralul, o brumă fină de căldură va ascunde privirilor lui insulele artificiale și imensele candelabre care străjuiesc smârcul Berre. În schimb, după ce va trece de Martigues, interminabila

succesiune de rafinării, de fabrici de ciment, de oțelării, de sfere de metal de o rotunjime agasantă – pline probabil cu gaze, hidrocarburi sau cu alți compuși chimici – vestigii prea puțin ispititoare ale unei epoci practic revolute, va sfârși prin a-l enerva de tot. Când va ajunge la Port-Saint-Louis-du-Rhône, își va verifica în mod cert harta, crezându-se aproape de capătul călătoriei, dar nedescoperind decât indicatoare care anunță terminalul unei fabrici ori al alteia sau alte și alte construcții industriale.

Va traversa Rhônul cel mare cu bacul, la Barcarin, și își va spune că e în sfârșit în deltă, la Camargue, într-un spațiu protejat, unde flamingo roz scormonesc mlaștina, șiruri plutitoare de pene aflate în căutare de crustacee minuscule. Va spera ca, în sfârșit, să o poată apuca pe drumuri înguste, cu geamurile deschise, sub privirile amenințătoare ale taurilor liniștiți, aflați în așteptarea unei coride fatale. Pe naiba! Îl va aștepta de fapt o ultimă încercare, sub forma unei fabrici de ciment cu împrejurimile înecate sub nori de praf sau ierburi ciudate, prăfuite, care par încremenite întru eternitate sub glugile lor albe. Va fi poate sensibil la această tranziție minerală, știind că pătrunde acum în ținutul sării, asta în cazul în care nu s-a hotărât să treacă mai repede prin micul oraș Salin-de-Giraud, pentru a intra cât mai repede pe un drum vag asfaltat, mărginit de trestii și drobițe, promițându-i Paradisul – de fapt, numele unui loc aflat dincolo de canalul Japoniei.

Înainte de a ajunge în acest loc, a cărui evocare e în mod cert exagerată, am făcut spre stânga, având suficientă încredere în harta mea pentru a îndrăzni să mă aventurez pe un fel de dig care unduia printre smârcuri. M-am îndreptat spre Beauduc, un cătun aflat la malul mării, unde trebuia să mă întâlnesc cu omul meu de legătură cu comunitatea de ţigani, un tip pe nume Davor. Cu puţin noroc, vărul unui dealer contactat de Max urma să ne ajute în eforturile noastre de a o găsi pe misterioasa Lyuba.

Dricul a făcut să vibreze uimitorul podeţ metalic care nu deservea decât o limbă îngustă de pământ. L-am oprit, conform înţelegerii, pe o întindere străjuită de pietre mari, unde pământul şi sarea se amestecau. Ici, colo, plante de dune, brâncă, săricică lunguiaţă, crasule rotunde cu alură de mutanţi străpungeau pământul uscat. Eram la capătul lumii. Sau mai curând la sfârşitul lumii, la sfârşitul acestei lumi industriale pe care am traversat-o, ca o călătorie în timp. Aici nu mai găseam decât câteva urme, fosile noroioase şi întărite ale maşinilor care ne-au precedat, scheletul ruginit al unui aparat electrocasnic mâncat de stropii de apă sărată, câteva bucăţi de sticle din plastic sau o clădire părăsită, înghesuită într-un pâlc de arbori – unica pată cu adevărat vegetală pe întinderea albă a peisajului. Pentru o clipă, am avut senzaţia că am ajuns undeva în viitor, într-o lume distrusă în care natura a dezvoltat strategii stranii pentru a controla fărădelegile unei specii umane dispărute. Toate aici erau la limita supravieţuirii, cel mai mărunt fir de iarbă ars

de soare, cel mai mărunt val al mării escaladând crestele de spumă solidificată, cea mai mică pasăre bătând agale din aripi. M-am apropiat instinctiv de Esteranguy, iar soarele necruțător ne-a transformat siluetele în lungi arahnide care se cațără pe nisipul fierbinte.

În spatele pâlcului de arbori, un cerc de caravane sclipeau în lumina înserării. Țipetele copiilor au încetat când am trântit portierele; spre noi se îndrepta agale un bărbat.

Când am părăsit zona aglomerată a orașului, am dus-o imediat pe Aparecida la urgențe, inventând o agresiune în stradă. Internistul i-a oblojit rănile, asigurându-ne că sunt mai mult impresionante decât grave. Datorită carapacei din piele, Aparecida nu a pierdut mult sânge și niciun organ vital nu a fost atins. A refuzat să rămână la spital, invocând originea ei străină, și am instalat-o la Max; în ciuda energiei ei, medicamentele și oboseala au pus stăpânire pe ea și a adormit rapid, vegheată de Esteranguy și de Orchomène Callistos. Am adormit și eu, incapabil să mă mai țin multă vreme pe picioare, după ce am mâzgălit pe o foaie de hârtie informațiile primite de la Sagamoro.

A doua zi, am ținut un consiliu de război în jurul patului Aparecidei, care ne-a amenințat că ne va urmări dacă o vom exclude din planurile noastre. Era slăbită, dar degaja o energie sălbatică. Tânăra, sprijinită pe perne, stătea așezată ca o prințesă pe tron și cu toții eram năuciți de frumusețea ei. Mai ales Orchomène,

care nu o scăpa din ochi și îi ghicea și cea mai măruntă dintre dorințe.

Am început prin a pune laolaltă fragmentele de trecut ale fiecăruia dintre noi. Eu le-am povestit despre Insula Paștelui, atacul asupra Centrului, plecarea în Australia cu Jeannette și Esteranguy, despre Grilă și sipetul egiptean, apoi despre ceea ce se întâmplase după ce sosisem la Marsilia. Aparecida ne-a povestit despre cum a luat urma fratelui Herbert, până în Florida, despre atacul din Mental Springs, despre ancheta de la New York asupra fundației Putere și Libertate, apoi despre plecarea ei la Chicago, unde unul dintre conducătorii organizației și-a găsit moartea într-o explozie criminală. Buzele ei crăpate s-au arcuit într-un zâmbet adorabil, în timp ce îi făcea semn lui Orchomène să continue povestirea. Bărbatul, mai curând scund și masiv, moștenise de la strămoșii mediteraneeni o pilozitate abundentă, care-i unea cele două sprâncene într-o linie lungă și expresivă, sub care scânteiau niște ochi negri, inchizitoriali, care exprimau inteligență. Un smoc de păr des îi ieșea din cămașa descheiată la gât.

La rândul lui, fostul agent FBI ne-a povestit – cu mai puține detalii decât ar fi vrut Max – despre urmărirea unui ucigaș în serie pe internet, despre incredibila tonă de hârțoage cu care a fost potopit odată cu arestarea acestuia, despre supravegherea discretă de către șeful de serviciu, precum și despre moartea acestuia în explozia unui zgârie-nori din Chicago. A făcut o pauză, apoi a vorbit despre felul cum s-a strecurat, în noapte, în clădirea distrusă, despre faptul că

s-a trezit față în față cu un alt intrus, îmbrăcat într-un costum din piele neagră, și despre felul deloc glorios în care s-a trezit pus la pământ de către tânăra femeie. Mutti a confirmat imediat că ucigașul din metrou putea corespunde arcanei Carul, iar Aparecida l-a contactat ulterior pe Orchomène, pentru a-i propune să continue ancheta împreună cu ea. Experiența lui împreună cu resursele FBI le-a permis să identifice șase dintre primele victime ale Marelui Joc și să ia urma activităților Organizației în Europa și în Asia. Orchomène s-a pus la dispoziția centralei și, convins de Mutti și de Veghetori că partida va continua în Provence, a pornit spre Marsilia, împreună cu tânăra femeie.

Esteranguy era la originea misterioasei lor veniri la Corbusier, care mi-a salvat de fapt viața. L-a contactat pe Mutti, care i-a furnizat informații prețioase: prezența Aparecidei într-un hotel din centrul orașului; plecarea lui spre insula Paștelui, din cauza recentei imposibilități de a intra în contact cu Veghetorii; în sfârșit, a subliniat că mă aflam în mare pericol și că adversarii mei îmi pregăteau o capcană. A mai spus că va trebui să sap adânc în resursele din Limburi și din Grilă pentru a le dejuca planurile și că trebuia să găsesc locuri de putere impregnate de magie și spiritualitate. „Asta câtă vreme astfel de locuri mai există în Europa", a adăugat el cu tristețe. Esteranguy și Max, tulburați de tonul alarmist al lui Mutti și de straniul schimb pe care îl avusesem de curând cu Sagamoro, au intrat imediat în legătură cu Aparecida și au pornit în căutarea mea.

După aceea, ne-am împărţit sarcinile pentru continuarea operaţiunii. Max şi Orchomène se vor ocupa de meşteşugarii de cartier: trebuiau să îl găsească pe Rodrigue Borgèse – care parcă dispăruse de pe faţa pământului – şi să culeagă discret informaţii despre Boyard. Dacă avertismentul lui Sagamoro era întemeiat, atunci competenţele fostului agent de teren aveau să ne fie foarte utile. I-am încredinţat Aparecidei, în ciuda reticenţelor ei, responsabilitatea de a găsi în regiune locurile susceptibile de a susţine o conexiune cu Grila; oricare vor fi fiind caracteristicile unor astfel de locaţii, am căzut cu toţii de acord că trebuiau să aibă o încărcătură de sacru şi de spiritualitate, ca în Australia. În sfârşit, Jeannette va trebui să zboare deasupra proprietăţilor organizaţiei Provence-Loisirs din Alpilles şi să încerce să detecteze urmele oricărei activităţi suspecte.

Esteranguy şi cu mine am plecat spre Camargue, unde locuia Davor. Am luat cu mine doi bulbi de mescalină, ceva cam uscaţi, aduşi de Goran, furnizorul lui Max, care ne-a confirmat că ar fi nu doar ineficient, ci şi foarte riscant să intrăm într-o tabără ţigănească, la Estaque sau în orice altă parte, şi să spunem că vrem să vorbim cu Lyuba. „Pentru voi, *gagiii*, suntem toţi la fel. Săraci şi delincvenţi. Dar vă batem ţara în lung şi-n lat de mai bine de zece veacuri, şi între un ţigan, un rrom, un nomad şi un sinti voi habar nu aveţi că există diferenţe la fel de mari ca între un peşte şi o pasăre..."

Davor înainta cu nonșalanță spre noi, cu mâinile în buzunare. S-a oprit la doi-trei metri distanță, fixându-ne cu ochii lui negri, fără a scoate o vorbă. Parcă era un cotoi vagabond în alertă, încordat, zbârlit, cu mișcări electrizante.

– Cine-i Matthias?

– Eu sunt. Tu ești Davor?

– Ar fi ceva șanse, nu crezi?

– Păi... Scuză-mă.

– Ce vrei?

– Caut o femeie care...

– Nu știu cine e.

– Totuși, se pare că e destul de cunoscută în zonă. O cheamă Lyuba. Dă în tarot.

– Ce vrei de la ea?

– Trebuie să îi arăt ceva.

– Nu se poate. A plecat.

– Vin din partea lui Bernard Sagamoro.

– Nu o cunosc. Și nici pe tine. Nu te pot adulmeca.

– Goran e cel care...

– Goran se învârte prea mult pe lângă *gagii*. Da, e adevărat, i-am spus că accept să mă întâlnesc cu tine. Acum șterge-o.

– Dar Lyuba... E ceva important.

– Dacă e atât de important, dă-mi mie ce vrei să îi arăți ei. Mă voi ocupa eu.

– Nu, e imposibil.

– Atunci șterge-o. Și nu te mai întoarce aici.

– E cu adevărat important. Mulți au fost uciși...

– Și? În fiecare zi sunt uciși oameni.

– Eu...

– Noi nu avem nimic de-a face cu idioții care crapă prin orașe. Ce crezi că e aici, vreo reședință de lux?

Davor a scuipat pe pământ, exact în față, și a șuierat printre dinți „Șterge-o!" De lângă coșmelia părăsită, din tufișuri, au ieșit doi bărbați care au luat-o spre noi. În mâna unuia dintre ei lucea o lamă. Davor ne privi cu un aer amenințător.

– Ai cumva cu tine obiectul ăla? Ar trebui să îl lași aici. Frații mei vor avea grijă să...

– Nu avem nimic cu noi...

Ochii lui au zăbovit îndelung asupra noastră, apoi au rătăcit cu lăcomie asupra dricului lui Max. M-am și văzut străbătând pe jos, la lumina lunii, zeci de kilometri de deșert, și m-am rugat în gând ca Esteranguy să fi priceput că trebuie să sărim imediat în mașină, să încuiem portierele și să demarăm în trombă. Cei doi bandiți erau la nici douăzeci de metri. Dar Davor s-a strâmbat pieziș și a murmurat ceva de genul *Ham alautre tchorele...*[1] S-a răsucit pe călcâie și s-a alăturat celorlalți doi. Au luat-o toți trei spre rulote fără a se uita deloc în urmă.

Am urcat în dric, transpirați atât din cauza căldurii, cât și a tensiunii nervoase, și ne-am înscris din nou pe drumul spre Salin-de-Girard. Eram furios pentru că dădusem greș și m-am răstit la Esteranguy, care încerca să vadă partea bună a lucrurilor. În ciuda faptului că soarele începea să apună, am decis să ne

[1] „Suntem cu toții niște sărăntoci..." (n.a.).

continuăm drumul până la Saintes-Maries. La urma urmelor, și acolo ar trebui să fie rromi, nu?

Am mers o oră și jumătate, printre întinderile terne presărate cu lagune și buruieni; din când în când, câte o clădire izolată, care părea uitată prin cotloanele acelea, spărgea monotonia peisajului. Am traversat Paradis fără a ne opri, pentru a ajunge la Saintes la căderea nopții. Ultimii turiști încă cinau la terase, se buluceau la tarabele cu suvenire sau lingeau câte o înghețată pe jumătate topită. Orașul semăna cu un bâlci de proastă calitate – era, fără îndoială, singurul loc din lume în care mai puteai cumpăra veste din piele de oaie sau cizme cu bot pătrat, la modă prin anii șaptezeci. Sacii cu sare de Camargues își etalau motivele provensale prin vitrine, între lumânări cu lămâiță și sticle cu vin sau ulei de măsline. Într-o mulțime densă, vizibil fascinată de moda retro, am făcut un tur al ciudatei biserici fortificate, cu lei din piatră care apărau Fecioara neagră. Am descoperit rapid că pelerinajul țiganilor avea loc în mai, ceea ce explica în mod cert absența totală a rromilor de pe străzile cetății. O dădusem încă o dată în bară.

Am folosit unul dintre telefoanele securizate pe care ni le-a dat Max. A răspuns Aparecida: Max și Orchomène plecaseră să asiste la o ședință informativă organizată de Casa Boyard. Cât despre ea, identificase deja câteva locuri care ar fi putut să ne intereseze. Primul era cel din Maguelonne, o catedrală dispărută din Camargue. Din nefericire, nimeni nu cunoștea localizarea ei exactă. Urma Saintes-Maries, construită

pe fundația unei foste fortărețe egiptene dedicate zeului Ra: se pare că biserica din secolul al XI-lea ar fi fost înălțată pe un sanctuar mult mai vechi. Necropola Alyscamps, în Arles. Situl de la Antiques, din Saint-Rémy-de-Provence. Grotele troglodiților de la Baux. Câteva izvoare miraculoase în împrejurimile Aix. Mănăstirea Saint-Victor, câteva capele și abații din țara de jos. Am privit ostenit turma de vite care se învârtea în jurul sanctuarului, am încercat să trec în Limburi, să mă conectez la Grilă. Era imposibil.

O privire pe hartă mi-a confirmat că Arles era pe drumul de întoarcere. I-am propus, așadar, lui Esteranguy o mică expediție nocturnă la Alyscamps. La urma urmelor, dricul părea perfect adaptat pentru o vizită de noapte într-o necropolă antică.

Pe la sfârșitul după-amiezii, Martine a ținut să se asigure că apartamentele rezervate oaspeților lui Clint au fost pregătite așa cum se cuvenea, cu toate cele necesare. A lucrat până târziu și doar la lăsarea întunericului a apucat să inspecteze clădirea retrasă din spatele parcului, destinată lui Karl Burgmeister și amantei lui. Pe când verifica dacă toate camerele au fost aranjate conform instrucțiunilor ei, a apucat-o amețeala. În ziua aceea fusese o căldură cumplită, așa că a pus starea pe seama oboselii. S-a lăsat puțin pe un jilț: transpira, tremura, nici nu putea vorbi. Telefonul i se părea atât de departe... A închis ochii, încercând să se calmeze, s-a imaginat înotând în piscină, inspirând, expirând, inspirând... Când s-a trezit, luna

strălucea de după copaci, aproape plină. A închis cu grijă ușa de la intrare și a luat-o spre recepție.

După vreo douăzeci de minute, și-a dat seama că a apucat-o pe o cărare greșită: cu cât înainta, cu atât se afunda mai mult în pădure. Coroanele dese ale copacilor nu îi permiteau să mai vadă nici măcar luna, și trebuia să meargă pe bâjbâite. Era nervoasă, acum făcuse cale-ntoarsă, încercând să găsească drumul. Ce nebunie, cum de a fost în stare să se înșele în halul ăsta? Până acum ar fi trebuit să fie la birou. Când și-a dat seama că se învârtea în cerc prin pădure, a clacat. A început să strige, să țipe, să urle. Zadarnic. În jurul ei, crengile trosneau încetișor, frunzele se înfiorau, ramurile se frângeau sub pașii agili ai vreunui rozător, se auzeau chemările nocturne ale unei privighetori, ale unei păsări de pradă. Ceva a atins-o ușor, a căzut pe spate. A năpădit-o spaima.

Fără să știe, se ghemuise sub copacul Doamnelor, un stejar imens cunoscut în regiune atât pentru minunatele trufe care creșteau sub coroana lui impunătoare, cât și pentru ceremoniile stranii care s-au celebrat la umbra lui încă din primele zile în care specia umană s-a instalat în regiune. Vocile se auzeau din nou, aceleași voci ca la Paris, ca o ploaie neagră care cădea din arbori, chemând-o, ademenind-o la ele, aceleași intonații abisale, aceleași sfere de vid care se învârteau, formând un vârtej. A urlat, s-a zbătut, dar *ei* o înconjurau, simțea prezența *lor* fizică învăluind-o, asfixiind-o...

– Martine...

– Martine!

– Suntem aici...
– Cu tine...
– Te ducem cu noi...
– Martine...
– Te topești în noi...
– În tenebre, Martine!
– Deschide-ți spiritul și primește-ne...
– Lasă-ne să intrăm în tine!
– Martine...
– Lasă-ne...
– Fără durere...
– Fără violență...
– Așa... Uite...
– Suntem în tine...
– Mai deschide-te...

S-a trezit a doua zi dimineață, în pavilionul lui Burgmeister, pe jilț. Și-a amintit că a avut un coșmar – trebuia să continue tratamentul doctorului Bertin –, dar nu își putea explica de ce mâinile și picioarele îi erau murdare de noroi și de iarbă.

Călare pe zidul de apărare, m-am lăsat în voia acestei minunate senzații de amețeală – dată atât de înălțime, cât și de transgresiune – pe care o uitasem de mult. Esteranguy, la baza zidului, deja departe, mă implora să cobor, înainte de a mă zări careva din stradă. Am sărit mormăind în întuneric și m-am izbit cu violență de pământ. O durere bruscă mi-a străbătut picioarele ca un curent electric și, pentru o clipă, am avut o impresie neplăcută de déjà-vu, ca și cum

căderea asta, un ecou îndepărtat al accidentului meu din Anzi, ar deschide un nou ciclu. Am pipăit rapid cei doi bulbi de mescalină care, din fericire, erau la locul lor, în buzunar.

Am găsit cu ușurință aleea mare, centrală. De o parte și de alta, sarcofagele imense, din piatră albă luceau sub razele lunii, luminându-ne drumul, conducându-ne în mod firesc spre capela Porcelets și spre straniul turn dantelat Saint-Honorat. Trunchiuri întunecate de cedri și chiparoși ne jalonau drumul, pământul cald era ca o cădelniță din care ieșeau miresme de rășină și lauri. Ne-am instalat lângă capelă și m-am așezat pe un sarcofag împodobit cu mici găuri semisferice. Voi începe cu Grila.

M-am concentrat și am simțit imediat vibrațiile profunde ale locului; m-am acordat treptat la ele și în scurt timp spiritul meu oscila într-o rezonanță perfectă. Privirea mi s-a încețoșat, în curând am pornit-o spre Grilă. M-am trezit ghemuit pe firișoarele luminoase, ca un păianjen pe pânza lui, plutind deasupra cimitirului care se estompa de la distanță. În nodul în care mă aflam nu erau decât trei fire albăstrii. Aici, Grila era mult mai puțin densă decât în Australia și, după cum aveam să îmi dau repede seama, aproape pustie. Spiritul meu a fugit de-a lungul unei fibre, la întâmplare, înaintam spre alte noduri, relativ apropiate, dinspre nord-est. Trebuia să descopăr un drum spre insula Paștelui. Tatonam, aventurându-mă la întâmplare, rătăcind drumul. La fiecare nod, posibilitățile care mi se ofereau erau limitate, doar două sau trei.

Ruta spre est era mai densă. Percepeam prezențe discrete pe rețea, dar cei care erau pe acolo ori se ascundeau, ori se făceau nevăzuți când mă apropiam. În ceața care acoperea solul, mi-era greu să discern și altceva decât vaste întinderi monotone. Mi-am spus că probabil traversam Siberia, iar prezențele acestea fulgurante erau șamani. Trebuia să cobor spre sud. Rețeaua devenea de o densitate extremă: nu erau deloc puține nodurile în care intrau între douăsprezece și douăzeci de fibre. Pe unul dintre nodurile pe care le-am traversat, am văzut clar roba roșie a unui bonz în meditație. A deschis ochii, m-a zărit și a dispărut, adresându-mi un zâmbet uimit. Mergeam în direcția cea bună. Am regăsit rețeaua australiană, am traversat-o fără a întârzia prea mult, abia având vreme să-i salut pe înțelepții care se aflau acolo. Acum, Cercul Veghetorilor era foarte aproape.

Dar firul pe care îl urmam m-a dus cu brutalitate în fața unei *porți*. Pentru prima oară, înaintarea mea pe Grilă era barată de un obstacol. Nu știam ce să fac ca să o deschid: era un zid, un zid albastru de energie, neted, ce nu putea fi apucat de nicăieri. Am căutat un mâner, o unealtă imaginară pe care să o invoc mental pentru a putea trece, când poarta s-a deschis brusc. În fața mea stătea un bătrân care se clătina, un târaie-brâu în zdrențe prinse de o bandulieră, sprijinit într-un ciomag. Stătea nemișcat și fuma o pipă. Odată risipită surpriza inițială, m-am concentrat și l-am întrebat, pe un ton glumeț, cum se gestionau problemele de acordare de prioritate pe Grilă. Dar când

mi-am proiectat gândul spre el am simțit un soi de abis insondabil, o imensitate care m-a dus la marginile nebuniei. Ochii lui negri erau niște vârtejuri de stele. A suflat puțin fum spre mine, fără a scoate un sunet, și am căzut. Am căzut de pe Grilă.

Ca o minge de *jokari* izbită de o rachetă de lemn, după ce a fost propulsată la capătul elasticului, m-am reintegrat în trupul meu cu o violență de nedescris. Aveam impresia că, în cădere, am zdrobit capacul sarcofagului. Nu mai reușeam să mă mișc, mi-au trebuit trei minute bune ca să îmi restabilesc legăturile cu propriii mușchi, în mod conștient, voluntar, meticulos. Bătrânul infirm, oricine va fi fost el, câștigase bătălia. Eram terorizat la gândul de a-l întâlni din nou.

Esteranguy dispăruse. L-am căutat din priviri, prea amețit ca să fiu în stare să mă ridic și să încerc să-l găsesc pe aleea centrală. Dintr-odată, mi-am dat seama că mormintele din jur erau ca noi. Figurile sculptate în piatră înfățișau chipuri, simboluri abstracte, motive geometrice. În micile spații pe care le zărisem mai devreme erau acum aprinse lumânărele. Tot ceea ce mă înconjura se schimbase: solul era o masă gri, ca de vată, o ceață densă și opacă invadase cerul, dându-mi impresia că era noapte. Mi-am privit corpul. Fibrele luminoase care mă formau se înfășurau într-un oval aproape perfect. Eram în Alyscamps, dar în Limburi! M-am cutremurat. Așadar, unele locuri aveau proprietatea de a se multiplica, de a se dedubla între lumea noastră și Lumea Cenușie. Probabil că Grila

își întindea plasa cu ochiuri din fibre luminoase deasupra noastră, numai că eu nu mai izbuteam să mă mișc, de parcă mă împotmolisem.

Atunci spiritele au ieșit din morminte și m-au înconjurat.

Siluete maladive, tinere de o frumusețe ofilită, monștri de carnaval, țărani înveșmântați în zdrențe sau simple ectoplasme, înaintau cu toții spre mine. Îi auzeam chiraind cu excitație, cu lăcomie: „E aici!“, „Pe aici! Repede!“. Morți-vii, cu fețe în putrefacție, înecați putrizi și umflați de gaze. Morții m-au înconjurat. Mai bine de douăzeci de veacuri de fantome se înfățișau sub trăsăturile oribile sau seducătoare ale unei haite înfometate. Am încercat zadarnic să îmi pocnesc vertebrele, să mă întorc în lumea fizică, eram paralizat. Când m-a alungat de pe Grilă, bătrânul m-a aruncat direct în ghearele strigoilor.

Au atacat simultan din toate părțile. Urlau, se încurajau unii pe alții într-o multitudine de dialecte și de limbi. Deja ciupeau, mușcau, se agățau de tentaculele mele, îmi absorbeau lumina. Am țipat, am urlat după ajutor. Am strigat numele secret al lui Mezcalito. Fantomele și-au bătut joc de mine: „N-ai decât să-ți chemi micul gnom verde! O să-l devorăm și pe el. Nu are nicio putere aici, niciuna!“ Unii gemeau: „Cine ești tu, cine ești tu de îndrăznești să ne refuzi odihna după atâta vreme?“ Sau: „Vezi ce ne obligi să facem?“ Dar cei care mă înconjuraseră nu spuneau nimic, smulgeau fir cu fir fibrele coconului meu, iar eu mă împuținam iremediabil.

„Ăsta e al nostru!“ a răsunat o voce de bas, ca un tunet bubuitor, amplificat și multiplicat de văile unui munte. De parcă Pământul însuși ar fi prins a glăsui. Spiritele au încremenit. Unele s-au refugiat în mormintele lor. M-am trezit în mijlocul unui cerc gol. Îngrozit, terorizat, căutam din priviri monstrul care își revendicase, cu un singur mormăit, prada amărâtă pe care o reprezentam. Fantomele se dădeau la o parte din calea lui, îngrămădindu-se pe marginile aleii cu morminte, pentru a-l lăsa să treacă.

Ele erau trei. Înaintau spre mine fără ca eu să le văd picioarele mișcându-se. În spatele fiecăreia dintre ele era un bărbat, un războinic protector. Trei bărbați, cu chipurile brăzdate de cicatrice, bătrâni, bărboși. Unul dintre ei era chior. Coloși cu plete grizonante. Acum, ele erau la câțiva metri de mine, dar ochii lor erau goi, lipsiți de expresie. Când au prins a glăsui, au făcut-o într-un singur glas, într-o perfectă sincronizare. Buzele lor se mișcau exact la fel:

– Nu te teme, rătăcitorule. Aici nu te va răni nimeni. Ești sub protecția noastră.

– Noi suntem Mamele.

– Noi suntem *Matres*.

– Noi suntem Mariile.

– Ceilalți voiau să întrerupă ciclurile, să se cufunde în neant.

– Nu înțeleg nimic din lume, dar nu se îndură să o părăsească.

– Dar, sunt atât de tineri! Nu sunt încă pregătiți.

– E atâta mânie în ei și atât de puțină iertare!

– Trebuie să îți urmezi calea. Să mergi până la capătul drumului tău. Să faci ceea ce a mai rămas de făcut.

Cele trei femei au tăcut. Buzele lor erau fine, strânse, ca niște linii pe chipurile de piatră. Ochii lor erau strălucitori. Straiele lor erau din marmură, netede și încremenite. Erau niște morminte. Coloșii stăteau în spatele pietrelor tombale. Au glăsuit și ei, cu aceeași voce puternică:

– Sfinxul, maimuța și iepurele vor fi sacrificați în curând.

– Va muri și leul, devorat de propria-i furie.

– Călătorul și șerpii vor deschide calea.

– Lemnul va purta roade moarte, a mai vestit primul gigant, înainte de a dispărea.

Un stejar maiestuos, cu ramurile încărcate de ghindă, creștea acum în locul în care stătuse cu câteva clipe în urmă. Trunchiul îi era împodobit cu rune, iar unele erau la fel de profunde ca niște măruntaie. Doi corbi cu reflexe albăstrii își disputau un ochi de om.

– Vitriolul va înlesni marea transformare, a anunțat al doilea războinic, a cărui statură înaltă părea a atinge cerul, ca un fus imens.

În locul lui a rămas doar un chiparos întunecat, cu trunchi negru și neted. Am avut senzația că s-a răsucit, pentru a-și arăta ramurile pârjolite de foc.

– Apa, vinul și sângele se vor amesteca în pocalul de aur.

Reflexe verzi au scânteiat în ochii celui de-al treilea, care a dispărut încet, lăsând în urmă un butaș de vie, din lemn noduros, de care atârnau struguri grei.

Dar frunzele cele mai apropiate de sol erau mâncate de pete negre și se închirceau.

Necropola era pustie. Eram în fața a trei morminte, împodobite în straiele lor de verdeață. Esteranguy m-a bătut râzând pe umeri:

– Ia spune, ai vorbit cu unchiul meu? Ce mai face?

LOVITURILE SORȚII

7

– Frate Clint?

– *Konnichiwa*, Soră.[1]

– *Konbanwa*[2] ar fi mai potrivit pentru această oră, așa că haideți să rămânem la engleză, dacă nu vă deranjează... Sunt îngrijorată. De fapt, ca să fiu sinceră, foarte îngrijorată.

– Ce anume vă îngrijorează?

– Nu vă jucați cu mine, vă rog. Ultimul raport al lui Kumonusu, ce altceva?

– Dacă aș fi știut despre asta, v-aș fi putut liniști, fără doar și poate. Dar, vedeți dumneavoastră, mie nu mi-a fost transmis. De fapt, nici nu am știut de existența lui. Credeam că Kumonusu va acționa la ordinele mele în perioada cât se va afla în Europa.

– Zău? Vă credeam mai familiarizat cu obiceiurile japoneze și sunt dezolată că subiectul nu a fost abordat

---

[1] „Bună ziua", în lb. japoneză în original (n. tr.).

[2] „Bună seara", în lb. japoneză în original (n. tr.).

din timp. Mi se pare evident ca Kumonusu, oricât de devotat ar fi slujirii dumneavoastră, să dorească să păstreze un contact strâns cu echipa noastră. Japonezilor le este greu să rămână singuri, au nevoie de prietenii și de colegii lor.

– Constat că Sora mea nu ezită să mă copleșească cu clișee pe care le folosim mult prea adesea.

– E vorba despre o realitate, Frate. Care nu devine clișeu decât în gura unui *gaijin*.

– Să ne întoarcem la problemele noastre. Obligațiile mele...

– Obligațiile dumneavoastră față de Conclav sunt de a opera cu succes cele șapte levate ale celui de-al doilea ciclu. Și să „finalizați" Papesa. Ceea ce precedentul nostru Frate superior nu a fost în stare să realizeze și i-a adus ieșirea pe care o cunoaștem cu toții.

– Mulțumesc pentru această delicată aducere-aminte. Și pentru sinceritate, atât de neașteptată din partea unei japoneze, dacă e să ne luăm după un alt clișeu european. Veți fi așadar încântată să aflați că arcanele opt și nouă se află la dispoziția mea. Roata Norocului va fi extrasă curând.

– Nu dispuneți de ele decât datorită intervenției lui Kumonusu.

– Nu sunt sigur că am înțeles, Soră.

– Haideți! Dacă el nu ar fi intervenit în mod direct, Crupierul ar fi fost capturat!

– Cum?

– Dumneavoastră... *Holy shit!*[1] Dar dumneavoastră nu știți nimic, nu?

Un nod tare, a cărui mărime se situa undeva între cea a unei nuci mari și a unui pepene mic, cobora cu dificultate pe gâtlejul lui Clint Baskerville.

– Doctore, doctore!

– Ce mai e? se răsti exasperat Bertin.

– Au sunat cei de la Centrul din Arles. Vă roagă să treceți pe acolo cât mai repede! Ăăăă... copiii sunt foarte agitați. Au avut loc incidente cu îngrijitorii.

– Dar ce-au pățit, s-au ramolit cu toții din cauza căldurii? La cea mai mică îngrijorare ar trebui să îi trecem pe toți pe calmante sau cum? Și, eventual, să îi și încuiem în camerele lor?

– Am... în fine, cred că am înțeles că, după zvonurile astea cu închiderea, infirmierii mai experimentați au plecat. Probabil că au rămas doar cei mai tineri...

– Asta nu te privește pe tine! Mai curând ocupă-te de planificarea ședințelor de îngrijire pentru Rezidență. Am aruncat o privire peste ce ai făcut, e lamentabil. Mai sunt două zile până la bal și mi se pare că ai uitat ce înseamnă acești invitați pentru Centru.

– Eu... Imediat, domnule doctor.

– Și fă-mi imediat legătura cu Arles, în biroul meu.

– Da, domnule doctor. Ăăăă...

– Mai ai ceva de spus, Marie-Laure?

---

[1] „Rahat!“, în lb. engleză în original (n. tr.).

– Trebuie să vă spun... Incidentele... Se pare că e vorba despre...

Secretara și-ar fi dorit din tot sufletul să poată scuipa cuvintele „mongoloidul tău“ în fața mutrei transpirate a șefului.

– ...în sfârșit, e vorba despre pacientul dumneavoastră, Hercule, care, după ei, ar fi agresat-o pe infirmieră. Ăăăă.... Sexual, știți? Pe scurt, directorul vorbește despre excludere.

– Hercule?

Chipul straniu al micului metis a plutit o clipă prin fața ochilor medicului.

– Vă dau Centrul din Arles la telefon, domnule doctor.

– Nu. Nu, mă duc eu acolo. Tu doar anunță-l pe director de sosirea mea.

După incursiunea noastră nocturnă în parcul Alyscamps și scurta mea trecere în Limburi, nu ne-am întors la Max. Prea năucit ca să conduc atât de târziu în noapte, am optat cu prudență să așteptăm să răsară soarele în spatele dricului, undeva, la țară, între Fontvieille și moara lui Daudet. Poveștile oarecum naive ale acestuia din urmă mi se păreau un antidot potrivit la viziunile cumplite care m-au năpădit. Când ne strângeam unul în brațele celuilalt în spațiul destinat sicriului – fără niciun gând pervers, vă rog să mă credeți – a sunat telefonul mobil. Aparecida încercase în repetate rânduri să dea de noi și era prea îngrijorată ca să poată dormi. Era singură la Max, asta în cazul

în care nu era și Jeannette cu ea, lucru pe care chiliana nu avea cum să-l știe. Faptul că Max este bun de gură și naționalitatea americană a lui Orchomène le-a permis celor doi camarazi să participe la un stagiu de inițiere organizat de Armand Boyard pe o proprietate în apropiere de Cassis, iar ei nu se întorceau decât a doua zi. După ce am liniștit-o pe Aparecida și i-am povestit câteva frânturi din straniile mele întâlniri de pe Grilă și din Limburi, am căzut de acord să ne ducem dimineața să o luăm ca să participe și ea la explorările noastre. Când în sfârșit am adormit, noaptea deja începuse să se albească, iar munții Alpilles se întrezăreau în penumbră.

Peste câteva ceasuri, treziți de țârâitul greierilor și de căldura primelor raze de soare care străbăteau geamurile fumurii – dar, trebuie să recunoaștem, și de bârâitul câtorva motoare, era limpede că Provence a lui Daudet era un punct important pe itinerarul tur-operatorilor americani și japonezi – ne-am întors la Marsilia. După ce ne-am umplut sacul cu provizii, am plecat imediat să ne încercăm norocul în alte locuri susceptibile de a ne ajuta să avansăm în cercetările noastre. De astă dată, Aparecida și Jeannette erau alături de noi. La fel și Peste, care pur și simplu a refuzat să rămână singur acasă la Max și a piuit, a ciupit, a zgâriat, iar în cele din urmă s-a pitit pur și simplu în geanta Aparecidei.

În timp ce străbăteam Saint-Rémy-ul, îndreptându-ne spre situl Antiques, un bărbat grăbit, concentrat asupra telefonului mobil, mai-mai că s-a aruncat

sub roțile dricului. Am frânat, oprind imensul vehicul la câțiva centimetri de el. Supărat, a lovit capota cu pumnul într-un acces de furie, un gest mai curând de impolitețe față de presupusul conținut al mașinii, și și-a văzut de drum.

Doar datorită geamurilor fumurii nu am fost recunoscut de Clint Baskerville. Tot atunci, Jeannette s-a strecurat pe fereastra întredeschisă și a pornit în zbor în urmărirea lui.

Pe drumul monoton care îl ducea spre Arles, la câțiva kilometri distanță de locul în care se afla, doctorul Bertin a suspinat satisfăcut imediat ce aparatul de climatizare a răcorit habitaclul Volvo-ului. Temperatura mai blândă îi favoriza reflecțiile, gândurile i-au rătăcit o clipă, extaziindu-se încă o dată în fața incredibilei chimii a creierului omenesc. Câteva grade în plus sau în minus, câteva miimi de gram din cutare sau cutare mineral, câteva molecule atent selecționate, și ființa omenească se transformă. Subiectul îl pasiona, evident, dar mai mult decât metodele de tratament pe care le punea la punct și care îi permiteau să studieze numeroasele lor implicații, îl fascina marele vid central, acest vid de nesusținut din inima cercetărilor lui. Căci, la urma urmelor, dacă de exemplu creierul omenesc nu e decât o alchimie complexă de molecule și hormoni, ce mai era în centru? Care era nucleul?

Faptul că sentimentele, emoțiile și chiar percepțiile puteau fi induse artificial de către diferite substanțe era un adevăr la fel de vechi precum lumea, la

fel de vechi ca drogurile și halucinogenele celor mai primitive dintre triburi. Dar faptul că socializarea, raportarea la propria existență și la aceea a celorlalți ar putea fi de asemenea induse, ah, firește, colateral, în limitele înguste ale științei actuale, iată ceva ce deschidea calea către întrebări mult mai profunde. Când cineva spunea „eu“, nu era decât purtătorul de cuvânt al acestor multipli compuși chimici? Ființa umană era o mașinărie organică infinit de complexă, ale cărei mecanisme subtile rămăseseră și în prezent necunoscute?

Centrul din Arles – a cărui tutelă medicală a dorit să o păstreze – era un teren ideal de studiu. Trisomatici, autiști, handicapați mintali, de la pubertate până la sfârșitul vieții, unii pacienți au petrecut mai bine de treizeci de ani sub medicația slabă a Centrului, iar doctorul a dezvoltat o adevărată afecțiune față de ei. Îl urmărea pe fiecare dintre ei în parte, asemenea micului Hercule, pe care îl îngrijea de când avea cinci ani și pentru care avea aceleași sentimente pe care le-ar fi avut, fără îndoială, față de propriii copii. Cunoștea aproape toată numeroasa familie a tânărului din Comore, care-l vizita cu regularitate pe adolescent. Să fie paisprezece ani de când era aici? Trebuia să ia în calcul revoluția hormonală a pubertății, un subiect cu mare potențial exploziv în cadrul populației Centrului, unul dintre puținele în măsură să îi facă pe infirmieri să își piardă sângele rece. Atât pentru handicapații mintali, cât și pentru cei bătrâni, sexualitatea era motiv de îngrijorare, iar îngrijorarea aceasta se ascundea adesea sub un morman de învelișuri pictate

în nuanțele moralei și eticii. Eh, nu prea avea acum chef să brodeze pe marginea acestui subiect, va vedea la fața locului despre ce era vorba.

În orice caz, proiectul imobiliar inițiat de Baskerville l-a șocat profund. A fost tentat să se opună, dar a înțeles în cele din urmă că mizele ascunse și rețelele puse la lucru în spatele acestui proiect îl depășeau cu mult. Prudența lui naturală l-a determinat să își asigure spatele, a simțit niște avertismente discrete și, ca atare, și-a readaptat conduita. Va încerca să asigure plasarea pacienților în alte centre. Slabă consolare, dar ce altceva ar fi putut face? Să se indigneze de faptul că fluxurile financiare permit erodarea și spulberarea falezelor sacrosancte ale actului medical, ale societății sau ale umanității, asemenea unor torente impetuoase, stropind cu o spumă făcută din bani de metal și hârtie indivizii și organizațiile? Și după aceea?

Și apoi, cu toată sinceritatea vorbind, opoziția lui față de acest proiect nu ținea doar de rațiuni altruiste și lesne de mărturisit... În subsolul centrului instalase un laborator clandestin – două camere, amenajate cu toată discreția, în care și-a putut conduce cercetările asupra *efectelor drogurilor*. MDMA, LSD, GHB, amfetamine și mulți alți compuși chimici erau dozați cu grijă și puși laolaltă pentru a produce – în cantități rezonabile, doar se menținea în domeniul cercetării – aceste mici pilule colorate atât de populare printre tineri. Aspectele financiare ale activității nu erau deloc primele luate în calcul căci, îl interesa înainte de toate să reușească să inducă utilizatorilor acestor pilule un

comportament predefinit. Orașele învecinate – Avignon, Salon-de-Provence sau Nîmes – erau niște terenuri fantastice de experimentare, dealerii se dovediseră a fi perfecte puncte de control al marketingului, transmițându-i cu precizie opiniile și așteptările consumatorilor.

Întreaga afacere a rămas la nivel artizanal, era ceva oarecum improvizat, lăsată la bunul plac al întâlnirilor întâmplătoare, dar iată că în curând va fi nevoit să dezafecteze laboratoarele, să le instaleze în altă parte, să modifice circuitele de distribuție și aprovizionare, ceea ce constituia o sursă de probleme suplimentare, de care ar fi preferat să se lipsească.

Cufundat în gânduri, doctorul Bertin nu și-a dat seama că a trecut pe lângă mașina lui Clint Baskerville (care, la rându-i, repeta cu voce tare monumentala săpuneală pe care avea de gând să i-o tragă Crupierului).

Nimeni nu ar fi putut remarca nici micul vârtej de aer cald care plana deasupra mașinii lui Baskerville, decât dacă ar fi dispus de facultăți senzoriale ieșite din comun.

Jeannette a ezitat îndelung să îl urmeze pe Baskerville în interiorul pivniței Templierilor. Dacă locul acesta era legat de Marele Joc, era extrem de probabil ca unii dintre ocupanții spațiului să dispună de puteri similare celor ale magicienilor din Santiago. Încă ezita asupra următorului pas când, în dreptul intrării, și-a făcut apariția Crupierul. Din reflex, s-a ascuns în spatele unui stâlp de piatră de la intrare, atât de repede, că s-a izbit de un liliac adormit. Animălușul

a zburat cu un țipăt strident, iar ochii cenușii ai Crupierului s-au fixat îndelung în direcția de unde venea zgomotul, cântărind atent piatra pentru a sesiza ceva neobișnuit. Jeannette a rămas nemișcată, paralizată.

Sfârșită, s-a hotărât să plece în căutarea celorlalți, fără a-și asuma riscuri suplimentare. De câteva săptămâni încoace se simțea tot mai slăbită, ca și cum energia i s-ar risipi, s-ar evapora. Sosirea la Marsilia a accelerat acest proces, căruia la început a refuzat să îi dea prea multă atenție.

Mutti și Veghetorii i-au dat cel puțin șase luni, termenul era încă departe, dar scadența se apropia. S-a întrebat în repetate rânduri – în cursul lungilor nopți fără somn, în care se plimba singură – asupra celor care aveau să se întâmple *după*. Oare va dispărea pur și simplu? Va trece într-un nou stadiu, și mai împuținată decât era acum? Dar ce i-ar mai putea fi luat ei, care nici măcar trup nu mai avea?

Oare înnebunea? Reușise să își învingă foamea, a închis-o într-o mică bulă, ca pe un peștișor roșu într-un acvariu, și, în loc să o combată, se mulțumea să o contemple din exterior, ca pe un obiect autonom. Cât despre restul... Era în continuare furioasă, da, asta da, era în continuare măcinată de dorința de răzbunare. Uneori, în visele ei cu ochii deschiși, îl revedea pe asasinul cu ochi cenușii torturându-i pe gemeni. Își amintea foarte bine de promisiunea pe care le-a făcut-o, de a-i răzbuna. Plină de mânie, a zburat în înaltul cerului, urcând atât de sus încât în jurul ei norii albi nu mai erau decât picturi abstracte pe rotunjimile

planetei. Atunci se petrecea acel moment aparte, acea clipă în care Jeannette știa că, dacă va mai continua să urce, nu va mai putea coborî, va fi înghițită de vidul care o înconjura pentru eternitatea de timp care îi rămăsese. În asemenea clipe, mânia o părăsea brusc, ca un găinaț de pasăre bolnavă, și cobora, ceva mai liniștită.

Orice ar fi fost, era limpede că era tot mai slăbită. Îi era din ce în ce mai greu să se miște și să comunice cu Matthias. Pentru Dumnezeu, doar dispunea în sfârșit de dovada că Clint Baskerville, Provence-Loisirs și asasinul deschideau împreună balul. Trebuia să transmită imediat această informație.

Cu câțiva ani în urmă, tabăra a fost instalată pe un teren viran, în apropierea zonelor industriale din Berre și Rognac, spre nord, în josul unui drum național străbătut de tiruri și camioane-cisternă. Caravanele erau relativ protejate de soare de câțiva arbori piperniciți, dar cu o coroană deasă. Și, ce era mai important, mistralul oprea mirosul de sulf să urce dinspre uzinele de la malul mării.

Davor stătea în pragul unei rulote într-o postură de respect profund, cu mâinile încrucișate pe pântece, cu ochii plecați, ca și cum contemplarea vârfului pantofilor i-ar calma agresivitatea naturală și excesul de energie. Doi dintre frații lui se postaseră în spatele lui, retrași. Își terminase povestea și aștepta, ușor îngrijorat, reacția interlocutoarei.

Tăcerea domnea deja de câteva minute bune. Pisica neagră a sărit de pe genunchii bătrânei Lyuba și a venit să se frece de picioarele lui, cu un miorlăit răgușit. Davor a rezistat ideii de a o expedia cu un șut într-un cotlon, nu suporta deloc mâțele, toată lumea știa asta, probabil că la ieșirea din tabără vor avea grijă frații lui să îl ia în balon.

– Jacinto! Lasă-l în pace pe musafirul nostru! Vino să mă ajuți, trebuie să ne gândim!

Pisica s-a răsucit încet, nu fără a-l fixa mai întâi cu ochii ei de jad pe bărbatul zburlit, încărcat de o tensiune interioară fenomenală, de care tocmai se frecase nițel, doar așa, ca să se distreze și ea puțin. Știa că Davor va sfârși prin a-și feri privirea, iar chestia asta îi plăcea. După ce ființa umană a săvârșit actul de supunere, s-a întors torcând și s-a instalat lângă stăpâna ei. Femeia scosese cărțile și le consulta dând din cap, vorbind cu voce scăzută, ca și cum i-ar fi încredințat un secret. A privit-o fără să scoată o vorbă și mâța a înțeles că, așa cum se întâmpla de obicei în momentele dificile, femeia aștepta. Așa că Jacinto s-a apropiat de pachetul cu imagini și le-a adulmecat o clipă. Una dintre ele i s-a părut mai interesantă decât celelalte, o umbră ușoară, fără îndoială una dintre ultimele raze de soare ale zilei care pătrundeau în vale și jucau deasupra smalțului vechi. A pus lăbuța deasupra ei și a tras-o deoparte.

Lyuba a întors-o cu vioiciune.

– Da, da, și eu tot pe asta aș fi ales-o. Hai să vedem ce vrea să ne spună...

A zăbovit o vreme dinaintea cărţii. Davor o urmărea cu colţul ochiului, dorindu-şi să termine mai repede. Pisica a ridicat căpşorul şi ochii ei verzi s-au înfipt din nou în aceia ai omului, de parcă ar fi spus: „Nu te uita aici, nu e de nasul tău!“ De fiecare dată când li se încrucişau privirile, Davor îşi ferea ochii, revenind întotdeauna la eternul vârf al pantofilor. Secundele se scurgeau una după alta, transformându-se în minute. Davor a ridicat iar privirea, la momentul prevăzut de animalul care stătea la pândă. Dar de data asta, în loc să stabilească un raport de forţă, de dominaţie, ochii opalescenţi ai pisicii negre au devenit hipnotici. Păreau a căuta contactul, păreau a-l dezmierda, a-l seduce. Tânărul ţigan a priceput că a intrat într-un carusel periculos şi că nu va fi suficient să se răsucească pe călcâie şi să plece.

– Davor... Va trebui să îmi faci un serviciu.

– Da, Venerabilo.

– Străinul cu dricul care a venit să te vadă... Ascultă-mă cu atenţie...

Când Lyuba a terminat de vorbit, Davor a rămas împietrit. În zece minute, bătrâna vrăjitoare i-a distrus toate proiectele de viitor – spre binele lui, fără îndoială, pentru că, în locul celulelor înguste de la Baumettes, se profilau acum spaţii vaste, pământuri îndepărtate care îl bântuiau pe tânăr încă de mic, aşa cum i-au bântuit de altminteri tot neamul, de generaţii, pământuri al căror orizont era mărginit de palmieri longilini, nu de gratii din oţel.

8

Șoferul i-a cerut permisiunea să sune la recepție pentru a-și anunța sosirea, căutându-i aprobarea în oglinda retrovizoare prin norii groși de fum de țigară care împuțeau habitaclul. Sebastiano Zeffiro contempla mica oglindă cu un aer inexpresiv, cu ochii lui negri, înfundați în grăsime, scânteind de răutate. Chipul rasat al tânărului – fără îndoială, un top-model aspirant de provincie, care își lua mici slujbe în speranța că va apărea într-o bună zi în paginile unei reviste de modă – era livid, aproape verzui: Sebastiano își fuma țigările de foi încă de la aeroport și îi interzisese intenționat să deschidă geamul, pretextând un torticolis. În ochii tânărului se citea îngrijorarea: a repetat întrebarea în engleză, dându-și brusc seama că italieneasca lui de școlar era, probabil, incomprehensibilă pentru pasagerul său.

Sebastiano a binevoit până la urmă să își cutremure fălcile și bărbia dublă într-un soi de semn de încuviințare, rotunjindu-și în același timp buzele mici și uscate pentru a sufla încă un rotocol perfect de fum. Spera că acest cerculeț se va înlănțui în jurul gâtului tânărului ca o zgardă, materializând astfel evidența superiorității lui. Sebastiano se dădea în vânt după asemenea demonstrații de putere simbolică, aceste relații în care puterea lui se putea exprima în mod plenar, un supus și un dominant, un bun și vechi principiu din lumea animală, acela al masculului alfa. Fusese – în orice caz, până de curând – în vârful

piramidei alimentare, plasat suficient de sus pentru a fi detașat de contingențele materiale și pentru a profita din plin de plecăciunile tribului. Era nevoie și de plecăciuni, și de atenții pentru a beneficia de favorurile lui sau pentru a-i obține iertarea, era absolut indispensabil ca persoanele din jur să se supună și să încaseze. În tăcere, preferabil cu un zâmbet. Regula jocului era clară, simplă, înscrisă în genele oamenilor ca un vechi reziduu preistoric și se minuna și astăzi că bunăoară cercetătorii își puteau pierde într-atât vremea studiind triburile de maimuțe pentru a pune în lumină o schemă atât de clară. Dacă nu aveau altceva mai bun de făcut... În fine, el se afla aici cu treburi, iar mizele puse în joc erau evident importante.

Mașina a trecut printr-o poartă metalică, a traversat parcul și a încetinit treptat, pe măsură ce se apropia de peronul de piatră. O hostesă în rochie mulată era deja acolo și întindea mâna cu unghii lăcuite spre automobilul 607, cu un zâmbet artificial luminos ca un neon agățat de moaca ei de soră de treabă, în vreme ce un sclav în uniformă deschisă la culoare se apropia de portbagaj pentru a-i lua valiza. Sebastiano a lăsat portiera să se deschidă, i-a suflat fetei un nor de fum în față, nu de alta, doar cât să vadă dacă era sau nu capabilă să-și păstreze zâmbetul acela tâmp, și a început să se clatine, ca să-și facă vânt să se extragă din vehicul. Pântecele lui imens era delicat de manevrat și trebuia să îi supravegheze în permanență mișcările. A avut deja o operație, în urma unei rupturi abdominale, ceea ce mai rămăsese din mușchii sfâșiați a fost cusut

la loc, consolidat, pentru a împiedica măruntaiele debordante să îi străpungă din nou peretele muscular și să se înghesuie în contact direct cu epiderma. De atunci, a slăbit vreo patruzeci de kilograme, dar pielea își pierduse elasticitatea și atârna ca un costum prea mare.

În capul scărilor, șefa de serviciu supraveghea desfășurarea operațiunilor: a antipatizat-o din prima clipă, cu părul ei scurt, coafat, cu mutra ei de lesbiană, de parcă o femeie ar putea vreodată pretinde să exercite vreo autoritate oarecare! A ignorat-o pe hostesa afumată, s-a sprijinit în baston și a făcut vreo doi pași, nu mai mult, evident, pufnind ca o focă. Șefa de sus, de pe scări, se uita la el cu un aer îngrozit. Cu câțiva ani în urmă, ar fi putut să pună să o răpească, să o trimită într-un bordel din Tunisia sau Turcia, unde să fie posedată și pompată cu forța de tipi obezi, până ce ar fi învățat să îi facă plăcere. Dar Sebastiano nu mai avea aceleași legături, puterea lui slăbise, devorată de concurența sălbatică din cadrul organizației mafiote căreia îi aparținea de mai bine de treizeci de ani. Dar nu fusese încă doborât, atenție! Era încă în viață, relativ respectat, iar lovitura care se anunța îl va repune, fără îndoială, în cărți.

– Nu sta acolo, cu gura căscată, ca o idioată, că ai să înghiți o muscă! Sunt Sebastiano Zeffiro.

A așteptat o clipă, pentru ca neuronii șefei să aibă vreme să se reașeze la locurile lor.

– Condu-mă la apartamentul meu și anunță-i pe domnii Clément Thébin și Jean Coniglio că am sosit.

– B... bine ați venit, *signor* Zeffiro, a articulat Martine cu greutate. Prietenii dumneavoastră au ajuns deja; dumneavoastră veți fi instalat la parterul pavilionului Balthazar și...

– Oare n-ai priceput ce am spus? Și totuși vorbesc franceza, i-o reteză el, urmărind cu coada ochiului reacția șoferului, care tresări sub cascheta lui albă.

– B... bineînțeles, reuși să articuleze Martine. Pe aici, domnule.

– Sper că nu îți imaginezi că am de gând să merg pe jos, nu?

S-a înghesuit gâfâind în mașină, și-a introdus de bine, de rău, și coapsele impozante, și a lăsat portiera deschisă, savurând stupoarea care se citea pe fețele tuturor. I-a plăcut în special expresia de groază a tânărului șofer când, cu ostentație, și-a scos încă o țigară din cutia din piele de struț.

Jean și Clément au ieșit în fugă din pavilion, așteptând sosirea mașinii. S-au îngrămădit la portieră, salutându-l călduros pe noul sosit, reușind să-l extragă de pe bancheta din spate, cuprinzându-l pe rând în brațe – cel puțin parțial, le-ar fi fost greu să înlănțuie un tip atât de mare – alternând, în micile propoziții prietenești, franceza cu italiana. L-au târât rapid spre apartamentele lui, spunându-i că vor să vadă cum s-a instalat, extaziindu-se în fața camerei imense perfect amenajate, a mobilelor și a operelor de artă. Sebastiano i-a lăsat în voia lor, cu aceste copilării, cu acest entuziasm cam pueril care punea stăpânire pe ei ori

de câte ori se întâlneau. Se cunoşteau de mai bine de patruzeci de ani... Ce naiba, erau ca fraţii, nu, mai mult decât atât, lor nu le-ar putea face niciodată ce le-a făcut adevăraţilor lui fraţi după brambureala de la Palermo. Se simţea în deplină siguranţă cu ei, la dracu', era fain, îi uneau patruzeci de ani de încredere, solidă, dură, erau la fel de inseparabili ca un anume bloc de beton şi un anume cadavru din portul din Napoli.

Clément era neschimbat, serios, rezervat. Vorbea puţin, dar mereu cu aluzii, cu dublu înţeles, fiecare era liber să priceapă ce voia. Nimic uimitor în faptul că avea succes în politică. El era la butoane în ceea ce priveşte lovitura de la centrul de retardaţi. Jean era puştiul, mereu entuziasmat, glumeţ, era şi un tip frumuşel, care ştia să îşi pună în valoare corpul subţire şi musculos, colecţionând gagici, culegând mereu ceea ce voia când avea chef şi adesea numai după bunul său plac. Firma lui de construcţii era evident înfloritoare, era cunoscut în tot sudul, din Spania până la Monaco, nu era deloc un tip blând în afaceri, dar cine şi-ar fi imaginat asta văzându-l cum bate câmpii plin de voioşie, cum pune valiza lui Sebastiano în dressing şi cum râde ca un nebun anunţându-l pe acesta din urmă că dispuneau de un elicopter privat pentru noapte, cadou din partea Rezidenţei.

– În timp ce faci duş, gândeşte-te puţin ce o să facem în seara asta, Seb! Îţi dau un indiciu: o să se încingă treaba, după părerea mea...

– Jeannot, ești o adevărată javră! Tot mai vrei să mergi la curve? Dar probabil că ai atâtea cicatrice pe mătărângă, că nu mai simți nimic!

– Ha, ha, bine, mă, grăsane, eu măcar mi-o văd pe a mea!

– Și eu, iepurașule, și eu, că e destul de lungă ca să depășească burta!

– Bun, dar hai, grăbește-te, sun adunarea fix într-o jumătate de oră!

Inseparabili. Da, îl năpădeau amintirile, erau un trio de nedespărțit încă din vremea colegiului. Și chiar mai târziu, când Sebastiano începuse să umble cu găștile, s-o facă pe curierul, să le facă mici servicii, tot mai găsea un moment de răgaz să își facă de cap cu Clément și Jean. Carabina cu plumb în ferestrele de la HLM. Scandaluri cu lame de ras cu arabii și țiganii din Cayoles. Ciordeala din supermarketuri – când să fi fost, la Crăciunul din '70, din '71? Și-au adunat toate cadourile de Crăciun furând din magazinele șic din centru, de pe străzile Rome și Breteuil. Mama lui a plâns când a deschis bufetul și a găsit tacâmuri exclusiviste, destinate primelor doamne ale Franței – trei expediții în trei, erau redutabili la vremea aceea. Și mititica aia cu sâni mari, cum o chema oare, a, Magali, o brunetă cu o umbră de mustață, ea a fost cea care i-a dezvirginat pe rând, Jean primul, evident. El a rămas la urmă, puțin dezgustat că fata nu se spălase, dar și-a spus că înaintea lui au trecut peste ea doar prietenii lui, nu niște străini. Oh, Doamne, iar când Clément i-a anunțat că are de gând să își continue

studiile, s-au dus să şparlească imediat cărţile de care avea nevoie din librăriile de pe strada Canebière... I-a spus: „Eu te ajut astăzi şi mâine, dacă ai să poţi, ai să mă ajuţi şi tu, la rândul tău."

Şi ziua aceea a sosit... Nimic prea mult, dar totuşi destul de important. Sebastiano aducea din Italia banii pentru operaţiune. Avea nevoie de asta pentru a reintra în graţii. S-a dus să îl vadă pe Johnny Bum-Bum la clinica din Monaco – şeful era pe un pat de spital în aşteptarea operaţiei, înconjurat de gărzile lui de corp. Doar două infirmiere, un chirurg şi trei prostituate aveau acces la etajul lui. Tipul a fost cât se poate de clar: „Vezi tu, Sebastiano, de când ne cunoaştem noi? De treizeci de ani? Unii consideră că eşti terminat. (Tăcere.) Linişteşte-te, eu nu sunt încă pe deplin sigur de asta. Îi cunosc pe oameni, ştiu că îşi doresc mereu ceea ce este deasupra lor. Astăzi, tu eşti deasupra, asta e tot, ceea ce e bine; asta face ca mica noastră familie să reuşească, cu toată concurenţa ruşilor, albanezilor, arabilor şi corsicanilor. (Din nou tăcere.) Dar eu cred că tu eşti încă în stare să aduci reale servicii Familiei, Sebastiano. Să nu mă dezamăgeşti, ai grijă să îţi reuşească lovitura, spală banii aşa cum ai propus şi arată-le tuturor invidioşilor ăstora de ce eşti tu în stare." Azilul de deranjaţi era doar începutul, evident. O primă etapă, ca să îşi facă intrarea în regiune, târgul va fi confirmat a doua zi după bal, cu acordul administrativ obţinut de la Clément, cu serviciile de construcţii furnizate de Jean, şi beneficiarul, firma asta imobiliară de care se ocupa Baskerville.

Ieșind de sub duș, Sebastiano și-a ridicat brațele pentru a-și pulveriza axilele cu deodorant, apoi și-a netezit pe spate firele rare, cu mare risipă de ulei de păr, și le-a pieptănat apăsat pentru a face cărări bine delimitate. Când a fost gata, a luat-o spre terasă, pentru a se alătura celorlalți. Rezidența a prevăzut terasele cu scaune mari, confortabile. Nimic de zis, Baskervillle știa să îi facă să se simtă bine. Jean a scos dopul sticlei de Rœderer Cristal 1986. Era semnalul că seara poate începe, conversația urca în intensitate, se schimbau noutăți despre unii, despre alții, ultimele anecdote, ultimele succese, ultimele eșecuri. Sebastiano se simțea bine, a uitat de toate mizele imbecile de putere, în sfârșit era alături de camarazii lui și, în aceste momente rare, își uita corpul, suta de kilograme care îl ancorau de sol, inerția care îi încetinea și cele mai mici mișcări, intestinele care amenințau să explodeze ca un cuib de vipere cum băga ceva în gură. Cu privirea pierdută în cupa de cristal superb tăiată, se minuna precum un copil, pe măsură ce devenea tot mai ușor, mai aerian, ca una dintre minusculele bule de șampanie care alunecau în cupa lui de-a lungul unor invizibili curenți.

La naiba, au dat deja gata prima sticlă. În sfârșit, mai ales el, Jean. Clément nu bea deloc, conform obiceiului, doar își înmuia buzele și lăsa paharul jos, iar Sebastiano părea dus cu totul, era în plină reverie, se holba tâmp la cupa pe jumătate plină, ca un pui de maimuță care a descoperit un fluture. Îngrijorarea

celui din urmă nu era deloc surprinzătoare, doar se zvonea că n-ar mai fi în grațiile italienilor. Jean își amintea că au avut o astfel de discuție în trecut, cu mult timp în urmă, pe când Sebastiano era doar corpolent, nu ajunsese încă obez. Clément îi spusese: „Ar trebui să schimbi rețeaua, Seb. În lumea de azi, structurile mici sunt sortite dispariției. Traficul mărunt nu mai e la modă. Sunteți ca niște greieri într-un jacuzzi, care țipă de plăcere că e apa caldă. Dar temperatura tot crește și, în câțiva ani, veți fi atât de anesteziați, că nu veți mai putea ieși și veți sfârși fierți în jacuzzi." Măi, să fie, oare unde găsește Clément ăsta asemenea fraze? Tare, ce mai, tare de tot. Jean a reținut-o pe asta, o mai scotea din când în când, ca să facă impresie. În plus, vorbele astea le făceau întotdeauna pe gagici să zâmbească, dar în mod sigur pentru că singurul cuvânt pe care-l rețineau din povestioară era „jacuzzi". La drept vorbind, în general așa se și termina de fapt povestea, la marginea unui jacuzzi, sub măslinii centenari, în fața muntelui Luberon...

Gagicile... ce mișto erau, ce mult le iubea pe toate, tinere, bătrâne, frumoase, chiar și pe alea urâțele. Îi plăcea să și le apropie, să le seducă ușor, cu o privire, cu un zâmbet, cu o poantă, fiecare avea punctul ei slab. Unele cedau la o vulgaritate bine plasată, la momentul potrivit, sau la un gest mai autoritar, le plăcea să se simtă cucerite, fie prin viclenie, fie prin forță. Sigur că îl ajuta și averea, nu s-ar fi putut afirma contrariul. Dar cele mai frumoase amintiri erau cele ale agățamentelor rapide, pe stradă, în magazine, trei minute

pentru finalizare într-o cafenea, înainte de plecare, când provocarea imposibilă îi întărea rapid mădularul, când adrenalina îi ardea venele. Da, era un adevărat campion în astfel de momente. Așa a fost dintotdeauna, din câte își amintea. Când avea vreo douăzeci de ani, se specializase în ceea ce numea „patruzeci și“: măritate, mame, numai bune de săltat exclusiv live. Se dădea în vânt după momentele acelea în care îi cedau, când un „da“ le umplea privirile, în timp ce ele negau în continuare evidența, când sânii li se umflau ușor, urlând să iasă din hățurile matrimoniale, implorând să fie mângâiați, linși, frământați de un tânăr de douăzeci de ani, excitate de ideea unei mici escapade discrete între două cumpărături, slujbă și plozi. Durdulii adormite, grenade cu cuiul scos care își amână explozia sub prezervativul de plumb al unui soț oarecare, un potențial sexual neexplorat, cu o bună experiență, cu explozie garantată. Erau dispuse să meargă mult mai departe decât puștoaicele, știau că ardeau cu ultimele vâlvătăi, dădeau tot ce aveau în aceste îmbrățișări sălbatice și clandestine. Oh, Doamne, ce bine mai era, și erau atâtea de-astea peste tot... Uite, mica recepționeră de adineauri, a făcut-o să se cațere pe pereți, a fost suficient să se apropie de ea pe la spate când ridica storurile din cameră, o răsuflare caldă în ceafă și pac! Ca un fruct copt care-i cade în palme, sigur că destinul lui era de a fi devorat.

Mulțimea de anonime, brune, blonde, roșcate, mii de perechi de sâni și fese micuțe, încântătoare, de fofoloance ciufulite sau epilate, și printre ele și câteva

celebrități, da, chestia asta îl distra pe Jean ori de câte ori își aducea aminte. Câte tipe dintre cele care apar pe la televizor sau prin paginile revistelor nu a mai pompat... O fermă de renovat, o anexă de construit, pe undeva prin Luberon, în Maure sau la Esterel, o vizită pe șantier – da, toate voiau să verifice mozaicul sau finisajele, de preferință singure. Să mori de râs, nu alta! Unicul motiv pentru care firma lui de construcții păstrase o activitate pentru particulari ăsta era: gagicile. Erau și destui homosexuali în lot, firește, care făceau și ei pasiuni pentru el, care îl implorau să îi lase să i-o sugă rapid, într-un salon cu ferestrele deschise în cele patru vânturi, gata să se lase penetrați în picioare, lipiți de un zid nevăruit, dar chestia îl dezgusta, nu era deloc firească. A fost mai ales unu', un tip de la televizor pe care a fost nevoit să îl pocnească puțin, ca să îl calmeze. Jean nu a avut deloc mână ușoară atunci, iar mai târziu, l-a văzut pe tip prezentându-și emisiunea cu ochelari negri pe nas. Lucrările la casă au continuat, tipu' a insistat, iar Jean a fost nevoit să îl pocnească a doua oară, mai tare, lăsându-l lat pe pavaj. În cele din urmă, a priceput că omulețu' era un pervers nenorocit care exact asta căuta, să fie pocnit, un adevărat deformat.

Ei, per ansamblu, nu era grav, în orice caz, tipul ăsta de contracte erau mult mai puțin rentabile decât comenzile publice, mai ales cu un Clément la butoane, cu tot cu rețeaua lui din întreg Sudul. Din asta ieșeau bani frumoși, ploua cu subvenții, departamentele, regiunile, statul, Europa, tot felul de tâmpiți și nătărăi,

care nu cereau decât să îi umple cât mai bine conturile din bancă. Mai erau și mafioții, care își rulau banii murdari, cheltuind aproape fără a mai socoti, o fericire, nu se mai punea problema scăderii sumelor în astfel de cazuri, trebuia ca lucrarea să aibă un preț maxim. Ia te uită, Sebastiano nu a scos încă nicio vorbă despre proiectul din Arles... Nici Clément. Totuși, era o lovitură mare, dar, ca de obicei, se va strecura și el cumva, nu avea de ce să își facă probleme, vor fi suficiente câteva minute mâine sau chiar înainte de plecare, pentru a pune la punct ultimele detalii. Un teanc de parale la fel de mare ca Sebastiano, tot atât de mare, convertit în gagici, în pulbere, ce mișto ar fi, o fericire, un lanț neîntrerupt de femei numai bune de pompat una după alta, un șir care se unduiește până la linia orizontului, acoperind planeta. Lumea îi aparținea lui Jean, i se oferea ca o pereche de coapse depărtate, o fofoloancă umedă de dorință, fremătând în așteptarea penetrării.

Și-n seara asta, ei bine, în seara asta, când elicopterul Rezidenței era la dispoziția lor, se vor duce la Marsilia, poate vor face un poker la prietenii lui Sebastiano, era și orașul acela pe înălțimile din Roucas Blanc, de ce n-ar petrece o seară cu prietenii, afumându-se puțin și tachinându-se până dimineața...

Un zâmbet anticipativ lumină chipul lui Jean, care își privi cu duioșie prietenii din copilărie, sesizând schimbările. Măi, să fie, Clément devenise un adevărat Parigot, își pierduse până și accentul...

Conversația continua în ritm alert, punctată de anecdote și pocnetul dopurilor sticlelor de șampanie, soarele dispăruse după coline, luminând pinii din spate, formând hieroglife ciudate, ca niște umbre chinezești. Ca de obicei, Sebastiano alterna reveriile cu glumele fără perdea; Jean bea mult, prea mult, fără îndoială, alcoolul îi încingea sângele, va fi greu de controlat mai târziu. Avea ce avea cu programul nopții, tot îmboldindu-i să facă un drum la Marsilia – trioul lui obișnuit: poker, femei și alcool, se pare că fătuca pe care a pus-o jos în cameră nu a fost suficientă pentru a-i potoli apetitul. Era dimensiunea solară a lui Jean, așa a fost de mic, această foame niciodată ostoită, care îl împingea înainte, cu o putere de antren contagioasă. Cu totul diferit de Sebastiano, care a urcat pe scara socială în umbră, în clanurile sudate în ilegalitate și ritualuri violente, sângeroase. Seb reprezenta latura obscură a acestui trio magic, clandestinitatea. O reușită incontestabilă în respectivul registru. Niciodată prins pe picior greșit, totdeauna reușind să se strecoare printre ochiurile plasei. Mai că se întreba dacă nu cumva creșterea lui în greutate, care data de mai bine de cincisprezece ani, nu era manifestarea dorinței inconștiente de a se opri... Jean îi devora pe ceilalți, Sebastiano se devora pe sine. Dar lui, lui Clément, ce anume îi stârnea foamea?

O vreme, a crezut că era ambiția, frecventase cercurile politice, ocupase cele mai înalte poziții în administrațiile teritoriale. Și-a croit liniștit calea, s-a însurat, a făcut copii, a divorțat... Viața lui era mai curând

fadă, comparativ cu cea a lui Jeannot sau a lui Seb... Dar în același timp era în top, în mijlocul cașcavalului, și dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și facă de cap, ar fi fost ușor, și atât de obișnuit... Dar nu vedea ce l-ar fi autorizat să se comporte astfel, și apoi, ceea ce făceau ceilalți... Dar chestiile astea nu l-au interesat niciodată, lovitura de la Arles era un serviciu întors lui Seb, o anchetă publică, un audit cu concluzii ușor dirijate, câteva documente plasate în mâinile potrivite, o semnătură aici, un plic dincolo, și gata, închidere administrativă pe motiv de insalubritate, autorizația de demolare, terenul scos la vânzare, un proiect imobiliar avangardist atribuit unei firme regionale, care dădea de lucru locuitorilor din regiune. Și gata... Seb avea nevoie de asta pentru a reintra în cărți, bietul de el. Iar Jean și el însuși vor obține și ei un beneficiu substanțial, o afacere ca atâtea altele. Și după aceea?

De ce anume avea chef el, Clément? Să-și continue jocurile mărunte cărora li se dedicase de câțiva ani, să-și exaspereze șefii și patronii pe măsură ce le scotea la lumină evidenta incompetență? Să-și croiască drum spre politica națională? Să se expună și mai mult?

Cert e că își asuma mai multe riscuri decât înainte. De pildă, pentru centrul de primire nu era acoperit 100%. Din fericire, Baskerville l-a calmat pe doctor, căci, dacă afacerea ar fi ieșit la lumină, nu ar fi avut cum să scape neșifonat. Și oricâtă încredere ar fi avut în cei doi, se vedea obligat să admită că Jean și Sebastiano erau niște relații riscante. Seb era în rahat, era gata de orice. Iar Jean, la naiba cu Jean, ăstuia dacă

îi strecurai în pat o gagică de la garda financiară, și drăguțică pe deasupra... Echilibrul era precar, stânca Tarpeiană este lângă Capitoliu. Nu avea voie să greșească... În același timp, Clément nu era chiar atât de naiv, avea asigurări solide, un dosar bine pus la punct despre Provence-Loisirs și diversele activități ale grupului, câteva informații interesante despre Baskerville – un personaj fără îndoială mai complex și mai misterios decât simplul administrator în care încerca să pozeze. Dar Clément nu își făcea iluzii: chiar dacă ar fi putut trage mulți după el în cădere, asta nu însemna că el însuși nu ar putea cădea...

Trebuie să încerce să se gândească la altceva.

La ora opt seara, pilotul elicopterului a venit la pavilion pentru a-i anunța că era la dispoziția lor. Ca de obicei, Seb s-a purtat oribil, iar Clément s-a minunat că omul și-a ațintit ochii cenușii ca oțelul asupra obezului, ca și cum ar fi răspuns în tăcere sfidării care îi fusese aruncată.

Târziu, în noapte. Lângă Villeneuve-lès-Avignon. O clădire burgheză nelocuită, scoasă la vânzare de mai bine de un an – proprietarul cerea o sumă ridicolă, având în vedere gradul de deteriorare a structurii. Grădina e în paragină, bălăriile au năpădit aleile și răsadurile, tufișurile au crescut dezordonat, ca tot atâtea cancere vegetale. Un ochi de apă stătută, în care luna plină se reflectă, imagine încețoșată și fluctuantă, spartă de mulțimea de mormoloci și broaște. Orăcăielile lor ascuțite s-au stins toate în același timp, la

fel și cântecul greierilor: zgomotul unui motor a umplut cerul, ramurile arborilor fremătau, se răsuceau, de parcă ar fi pornit în sfârșit mistralul și ar fi urmat să mături vălul greu de căldură care apăsa regiunea de mai bine de o lună. Elicopterul a aterizat la marginea tufișurilor.

Pilotul, îmbrăcat într-un combinezon portocaliu, iese cu agilitate din aparat, fără măcar să se aplece, elicele se învârt din ce în ce mai încet deasupra siluetei lui înalte. Scotocește puțin prin carlingă, iese cu un fel de sac ridicat pe umerii pătrați. Înaintează printre copaci cu un pas hotărât. Fasciculul subțire al unei lanterne îi luminează o clipă pașii, dar bărbatul o stinge rapid, gândindu-se, fără îndoială, că lumina lunii va fi suficientă pentru ce avea de făcut. Este evident că parcul nu îi e străin, l-a mai vizitat și înainte, dar e puțin probabil ca la o oră atât de înaintată tipul să fie un potențial cumpărător care s-a întors aici să verifice cutate aspect al proprietății, înainte de a face o propunere proprietarului. Sau, mai mult, bărbatul ar putea fi un oligarh rus, unul dintre aceia obișnuiți cu asemenea nebunii. Dar prin preajma lui nu e niciun manechin blond care înaintează împiedicându-se în rădăcini pe tocurile sale ascuțite, ținând în mână o sticlă de votcă sau de șampanie.

Ieșind se sub frunzișul arborilor, își continuă cu pas sigur drumul spre o anexă a clădirii principale. Un foșnet regulat: prin apropiere curge probabil un pârâu, vreun afluent minuscul al Rhônului sau poate un canal de irigații. Bărbatul se oprește în umbra grea

a clădirii, își lasă jos încărcătura, se aude un zgomot înfundat, ca un geamăt. Mașinal, aproape la întâmplare, bărbatul trage un picior în masa întunecată, dinspre care răsună un fel de pârâit de lemn uscat. Ridică privirea spre cer, către stelele scânteietoare. Silueta ireală a roții cu palete a morii se decupează de-a lungul peretelui de piatră. Moara e scoasă din uz de multă vreme, paletele de lemn sunt distruse, câteva lipsesc cu desăvârșire. În mod cert că și mecanismul interior, aflat în aceeași stare de degradare, nu mai funcționează nici el. Dar nu contează, doar bărbatul nu a venit aici să macine un sac cu grâu. Își trage sufletul o clipă, apoi se întoarce spre elicopter.

Crupierul a mai făcut două astfel de drumuri, dintre care unul anume extrem de dificil, dată fiind greutatea încărcăturii pe care a târât-o pe cărare.

Cei trei bărbați sunt acum în costum, legați cu grijă de roata morii. Gata pentru poză. Jean Coniglio e deja mort, lovitura de picior a Crupierului i-a fost fatală, vertebrele lui cervicale nu au rezistat. Cadavrul lui e legat printre paletele de lemn, în poziție ascendentă. Clément Thébin este anesteziat, somniferele au asupra lui un efect straniu, plutește ca și cum ar levita cocoțat în susul roții, frânt în două ca un câine ghemuit. Va păstra până în ultima clipă acest surâs enigmatic, iar în fotografia făcută de Crupier pare că era aproape fericit. Dar nimeni nu ar fi putut spune la ce s-o fi gândit în acea clipă anume.

Sebastiano Zeffiro este legat cu capul în jos în partea stângă a roții. E încă viu. Crupierul a decis să îl lase să se sufoce încet sub propria lui greutate, ca să își scoată și el pârleala pentru eforturile pe care le-a făcut pentru a-l târî până la moară și pentru a-l lega de roata cea mare: a trebuit să consolideze anumite piese din lemn, să blocheze mecanismul rotativ pentru a asigura un echilibru instabil și în curând va trebui să ducă din nou trupurile la elicopter, de cealaltă parte a pădurii, pentru a termina definitiv cu cadavrele. Tot atâtea sarcini a căror dificultate Crupierul o subestimase. Tâmplele lui Sebastiano șiroiesc de sânge, plămânii și inima îi sunt zdrobite sub masa intestinelor; se sufocă, țeasta stă să îi explodeze, în curând o durere atroce îi va sfâșia pieptul. Ultima lui viziune e aceea a unui bărbat în combinezon portocaliu, care îl privește fix în ochi, zâmbindu-i cu gura până la urechi. O mânie animalică îi străbate creierul, e incapabil să răspundă acestei ultime provocări a necunoscutului: Sebastiano moare plin de furie.

Mai târziu, elicopterul va decola cu încărcătura lui macabră. Va dispărea rapid în înaltul cerului, iar broaștele, deranjate un moment de intrus, își vor relua ruga muzicală, în timp ce ramurile arborilor se vor întoarce la încremenirea lor. Trei stele căzătoare își vor imprima urmele lăptoase pe cerul de deasupra copacilor.

În curând, aparatul se va zdrobi de un pinten calcaros din Alpilles, declanșând instantaneu un început de incendiu în mărăcinișul uscat. La bord, pompierii

vor găsi patru corpuri calcinate, cel al pilotului și ale celor trei pasageri: mai mulți martori (de o moralitate îndoielnică) vor atesta că cei patru și-au petrecut noaptea îmbătându-se prin bombele marsilieze. Nimeni nu a scos o vorbă despre al cincilea bărbat, care a scăpat din aparat exact înainte de prăbușire.

9

După plecarea lui Jeannette, ne-am continuat drumul până la situl Antiques, spre ieșirea sudică a Saint-Rémy. În timpul scurtei noastre excursii la situl cetății antice Glanum, mi s-a părut că simt niște vibrații destul de interesante lângă pietrele șlefuite ale izvorului, așa că ne-am întors la închiderea dintre mausoleu și arcul de triumf. Începusem să mă obișnuiesc să intru prin efracție în situri arheologice: puțin înainte de căderea nopții, am cercetat gardul pe o distanță de câteva sute de metri, până când am găsit un punct în care grilajul era prost întreținut și ne-a fost destul de ușor să îl sărim.

Era încă zi, așa că înaintam discret, furișându-ne în spatele ruinelor vilelor galo-grecești, fofilându-ne printre coloanele romane, până ce am ajuns la rămășițele fântânii. Am dat pe gât cei doi bulbi de mescalină care se înmuiaseră de tot în buzunar și am așteptat, încercând să percep energiile telurice. Spiritul meu plutea cu viteză spre Lumea Cenușie. La

fel ca la Alyscamps, situl era dedublat: izvorul era la picioarele mele, un fel de bazin înconjurat de pietre ciclopice. În fața mea, o poartă imensă de piatră se deschidea spre o câmpie cenușie. Am simțit confuz apropierea unei prezențe, dar nu puteam să zăresc nimic. Cuprins de îndoială, mă pregăteam să mă întorc în lumea reală, când m-a reținut un clinchet de clopoțel. Era Mezcalito! L-am strigat cu jumătate de glas, așteptându-mă dintr-un moment într-altul să văd ivindu-se mica licărire verde, dar nu s-a ivit nimeni. Atunci am hotărât să arunc o privire la intrarea în tumul.

Gigantul era la ieșirea din edificiu, dominându-mă cu mai bine de doi metri. Figura lui pleșuvă și zâmbitoare, cu trăsături fine, contrasta bizar cu silueta musculoasă, asemănătoare cu cea a unui instructor de body-building care s-a hotărât să se îmbrace în leopard. Se sprijinea cu nonșalanță de o ghioagă imensă din lemn noduros.

– Prietenul tău e prea slăbit pentru a putea comunica acum cu tine, călătorule.

– Eu... tu... L-ai auzit și tu, ca și mine?

– L-au auzit mai mulți, în ultimele zile. Te caută.

– E departe de aici?

– Mult prea departe pentru picioarele tale mici, străinule, nu vei putea să ajungi la el...

– Am... am nevoie de el pentru a putea înainta. Îl auzi încă?

– Mesajul lui e simplu: fii prudent, ți se întinde o capcană.

– Ce capcană?

– E în tine. Va trebui să îți faci inima să tacă pentru a o putea evita.

– Să-mi fac inima să tacă? Să îi opresc bătăile?

– Cele mai eficiente capcane sunt acelea în care vânatul intră cu capul plecat, convins fiind că le evită. Ai încredere în vorbele unui specialist: am ucis mai mulți monștri decât oricine altcineva din lumea asta.

– Cine ești?

– Sunt eroul antic, semizeul. Sunt exploratorul prin excelență, descoperitorul lumii. Sunt cel care s-a dus să culeagă merele de aur de pe pământurile îndepărtate ale Vestului, sunt cel care a curățat tărâmurile locuite de ultimele fiare, am secat mlaștinile care ne-au înconjurat, am sedus-o pe regina amazoanelor și am îmblânzit ultimii dragoni. Sunt Heracles al grecilor, Hercule al romanilor, sunt Ghilgameș și toți ceilalți eroi care au pregătit lumea pentru primirea speciei tale. Sunt exterminatorul haosului antic, civilizatorul. Acest loc este rodul muncilor mele, iar acesta este izvorul meu.

– Dar eu... eu lupt tocmai împotriva forțelor pe care le evoci tu, care vor să domine, să controleze lumea.

– Forțele astea deja acționează aici: cei mai slabi dintre locuitori sunt pe punctul de a fi absorbiți și de a disparea. Dar ordinea nu poate exista în absența haosului. A controla lumea înseamnă a aneantiza divinul, iar omul fără divinitate nu este nimic, nu mai rămâne decât golul din el. Luptă împotriva neantului, călătorule, căci asta este datoria ta, chiar dacă victoria

sau înfrângerea ta a fost deja hotărâtă, tu vei rămâne în continuare stăpânul căii.

– Mă vei ajuta și tu în încercarea mea?

– Te-am ajutat deja, călătorule, ceea ce a stat în puterile mele s-a împlinit: săgeata își urmează zborul înspre ținta ei.

– Îți mulțumesc, deși nu am nicio idee despre ce anume vorbești.

– Și alte forțe au intrat în joc, și cele mai vechi dintre toate îți dăruiesc sprijinul lor. Șerpii sunt cu tine, călătorule. Hidra a vorbit în numele lor: ca și mine, vei coborî în infern, șerpii vor fi cei care îți vor arăta calea, iar dragonul domesticit te va conduce în vizuina lui, sub munte. Mâine. Să fii acolo, la întâlnire.

– Ce întâlnire?

– Vei afla la momentul potrivit. Acum întoarce-te la fântână și bea din apa ei.

M-am întors în mormântul din piatră. Am băut apă din fântâna sacră. Am revenit în lumea reală. Esteranguy mă zgâlțâia, se apropiau gardienii, măturând ruinele cu reflectoarele lor. Am reușit până la urmă să fugim, mi se învârtea capul, stomacul se zbătea ca un animal prins în capcană care încerca să iasă din mine. Am ajuns la dricul în care ne așteptau Jeannette, Aparecida și Peste. După ce mi-am vomat și sufletul din mine, m-am urcat la volan și am luat-o spre Marsilia.

Târziu, în noapte, micul nostru grup s-a adunat din nou la Max acasă.

Nici nu am intrat bine, că Orchomène s-a și repezit la Aparecida, muștruluind-o că și-a părăsit camera, deși rănile nu i se vindecaseră. Esteranguy mi-a tras un ghiont, cu un zâmbet afectuos pe buze și cu o expresie paternă întipărită pe chip: era limpede pentru toată lumea că Orchomène fusese subjugat de farmecele frumoasei Aparecida. Numai că în atitudinea acesteia din urmă era greu de detectat o urmă de încurajare: fata asta mă făcea de fiecare dată să mă gândesc la virginele încăpățânate din romanele curtenești, o domnișoară cu un caracter bine călit, care rămânea aparent insensibilă la atențiile permanente ale curtezanului ei, încurajându-l doar prin tăcere să persevereze și să își demonstreze curajul și constanța de-a lungul anilor. Fostul agent FBI părea a fi acceptat fără să crâcnească regulile acestui joc de pension, mulțumindu-se să nu își declare iubirea decât printr-o curte susținută, singura strategie cât de cât pertinentă care îi permitea să spere că într-o bună zi se va concretiza improbabila uniune a Frumoasei și Bestiei, a pielii cu părul.

Peste a zburat pe umărul lui Max, ciugulindu-i afectuos urechea, iar acesta, aproape roșu de plăcere, ne-a anunțat că Fang Yin, prietena lui, avea să se întoarcă a doua zi, după-amiază. Categoric, asemenea manifestări de tandrețe erau contagioase: Esteranguy și cu mine ne-am strâns unul în altul, înlănțuiți. Mi s-a părut că a trecut o eternitate de când nu ne-am atins, îi simțeam pielea înfiorându-se imperceptibil sub degetele mele, sub tricoul pe care ardeam de nerăbdare să i-l scot.

Jeannette s-a așezat pe o margine a ferestrei, o atitudine mai curând neobișnuită din partea ei; de obicei, prefera să rămână la înălțime. La drept vorbind, eram puțin îngrijorat din cauza ei, mi se părea ciudat de liniștită, dar fără îndoială nu era decât urmarea întâlnirii față-n față – vorba vine! – cu asasinul.

Ne-am adunat așadar cu toții în jurul mesei, la o gustare improvizată. Terasa era încă încinsă de căldura înmagazinată peste zi și, dintr-un soi de instinct animalic, evitam pe cât ne era cu putință contactul aerului greu cu corpurile noastre sfârtecate de căldură. Vocile noastre s-au transformat în șoapte când am început să ne împărtășim descoperirile de peste zi.

Le-am povestit rapid viziunea mea sub influența mescalinei, stârnindu-le neîncrederea: li se părea cu neputință ca un mit grecesc să prindă viață în Limburi. Orchomène, crescut în tradiție ortodoxă, și Max, care până la urmă nu prea credea decât în raționalitatea algoritmilor săi, erau cei mai stupefiați. E drept că ei nu aveau experiența lui Jeannette, a Aparecidei sau a lui Esteranguy în acest domeniu. Max a venit cu o informație esențială: Rodrigue Borgèse a răspuns în cele din urmă mesajelor noastre insistente. Menționarea *Istoriei adevărate*, manuscrisul evocat de Sagamoro, a contribuit fără îndoială substanțial la înlăturarea neîncrederii sale, dar între timp artizanul a aflat de moartea violentă a fostului călugăr și, speriat, ne-a interzis să-l contactăm în orice fel. Ne va suna o singură dată, pe la sfârșitul zilei, fixându-ne o întâlnire treizeci de minute mai târziu, într-un loc pe care ni-l va indica

tot atunci. „Să nu încercați să dați de mine înaintea întâlnirii sau anulez totul“, a adăugat el. Această veste bună - care, pentru mine, se făcea ecoul întâlnirii vestite de uriașul din Antiques - complica destul de mult organizarea micului nostru grup, căci eram în data de 12 august: balul Lunii Pline urma să aibă loc în seara respectivă și lucrătorii erau așteptați acolo încă de la prânz.

Era, așadar, inevitabil să ne despărțim încă o dată: cum am prevăzut, Max și Esteranguy vor pleca la Eygalières, pentru a-și lua în primire serviciul. Orchomène îi va însoți și va rămâne în exterior, gata să intervină în caz de nevoie. Eu urma să mă duc la întâlnirea cu Borgèse. Aparecida era obosită, era mai prudent ca ea să se odihnească: o va aștepta pe Fang Yin la Vauban, avându-l ca însoțitor doar pe Peste. Dispozitivul nostru avea un punct slab major: Jeannette, Aparecida și eu însumi eram singurii care puteau să îl identifice pe Crupier. Or, dacă era exclus ca Aparecida să plece într-o expediție în starea ei, Jeannette era în imposibilitatea de a comunica în vreun fel cu prietenii noștri.

În schimb, nici Baskerville, nici Crupierul nu erau în măsură să îi identifice pe Max și pe Esteranguy... Totuși, eu trebuia să ajung cât mai repede, în cursul după-amiezii, la Eygalières, pentru a ne spori șansele de a-l intercepta - cum spunea Orchomène - pe asasin.

Datorită lui Jeannette, aveam confirmarea că exista o legătură între Provence-Loisirs, Baskerville și criminal. Nodul intrigii rezida probabil într-una dintre

aceste proprietăți din Alpilles, repertoriate de Max. În mod cert ne va fi imposibil să îl interogăm pe Baskerville, pentru a ajunge astfel la asasin. Planul nostru ajunsese într-o fundătură, dar Orchomène și Aparecida ne pregăteau deja pentru o ieșire mai violentă, dar și mai realistă: pentru a-l opri pe criminal, va trebui să luptăm cu el, ba chiar să îl doborâm. Evidența m-a izbit ca un pumn în stomac, provocându-mi o senzație de greață. La asta nu mă gândisem și m-am cutremurat de groază. Să zădărnicești un complot era una, să ucizi o ființă umană era cu totul altceva. În plus, dacă asasinul era în slujba acestei organizații misterioase, era extrem de probabil că va fi rapid înlocuit de un altul. Nu cumva va trebui să anihilăm toată structura, ca să ne asigurăm că pe viitor nu va mai cădea niciun cap? Rumegam aceste gânduri sumbre, în timp ce Max își continua darea de seamă.

Stagiul de tarot de la Boyard la Cassis nu a scos la iveală decât o tristă rețea de catolici integriști care intonau rugăciuni în latină înainte de a extrage cărțile, hotărâți să pună definitiv o bucățică din Crucea adevărată a lui Iisus pe un tarot mult prea pângărit de mult prea numeroasele interpretări cabalistice, franc-masonice sau păgâne. Din câte și-au dat seama Max și Orchomène, secta lui Boyard era o adunătură de vichy-iști, de frontiști, de neocelți, de universitari revizioniști și de broscoi de cristelniță lansați într-o operațiune de purificare etnică, o cruciadă secretă cu finanțare obscură și cu scopuri grețoase, un fel de Organizație pentru Eliberarea Palestinei a cercurilor

de extremă dreapta care ataca patrimoniul spiritualității occidentale. Printre altele, Max era hotărât ca în viitorul apropiat să abată un adevărat diluviu informatic asupra acestor nenorociți, distrugându-le bazele de date și scoțându-le combinațiile abominabile la lumina zilei.

Se pregătea să se îndrepte spre calculator pentru a pune la cale acest Armaghedon electronic, când Peste s-a prăbușit, inert, în mijlocul mesei. Rămăsese cu aripile întinse de-o parte și de alta a trupușorului inert, iar noi ne-am năpustit țipând care mai de care spre papagalul ale cărui gheruțe au început brusc să tremure. Zburătoarea s-a trezit curând, arătând ca un robot sau ca un drogat: capul i se rotea când în dreapta, când în stânga; într-un târziu, ochișorii lui inteligenți s-au fixat asupra mea.

– Matthias? Matthias?

Am rămas cu gura căscată, ca fulgerat. Papagalul continua să cerceteze din priviri terasa, strigându-mi numele cu o voce răgușită, aproape omenească:

– Matthias? Jeannette? Tullia sunt. Mă auziți?

– Tullia?

– Prrrr, a șuierat Jeannette, care a venit și s-a lipit de papagal, pe masă.

– Sunteți aici? Eu sunt în ceață...

– Da, da, Tullia. Suntem aici. Te auzim.

– Nu am găsit o metodă mai bună ca să dau de voi, copii. De două zile vă caut.

– Ce s-a întâmplat?

– Cercul a fost atacat. Mai mulți Veghetori sunt morți.

– Unchiul meu! a exclamat Esteranguy.

– A trebuit să închid toate căile de acces spre Centru, a continuat Tullia, de parcă nu l-ar fi auzit.

– Unchiul lui Esteranguy? am reluat eu.

– Veghetorul a fost grav rănit în ultimul atac, de acum două ore. Nu sunt sigură dacă va supraviețui rănilor, am făcut tot ce s-a putut face, dar aici domnește haosul. Îmi pare tare rău pentru Esteranguy.

Am întins mâna spre Esteranguy, care s-a frânt brusc de mijloc. Durerea lui mă îneca așa de năvalnic că mi s-au umezit și mie ochii. Voiam să mă topesc în el, să iau asupra mea o parte din povara care l-a doborât dintr-odată. În același timp, m-a cuprins și mânia, ca un val din adâncuri care aduce la suprafață vechile epave încărcate de ură și amărăciune, într-un amalgam de emoții. O altă parte din mine încerca să comenteze cinic situația, îndoindu-se că o conversație atât de serioasă s-ar putea purta prin intermediul unei zburătoare în transă.

– Și Mutti? am adăugat imediat ce am sesizat privirea gravă a Aparecidei fixată asupra mea.

– Despre el nu știu nimic, ar trebui să fie la Santiago.

– Dar nu, el..., a țipat Aparecida.

Orchomène s-a apropiat tiptil de ea, pe vârfuri. Am schimbat subiectul, gândindu-mă să o protejez astfel pe Aparecida.

– Grila era închisă, Tullia. Am dat peste un bătrân.

– Era Legba, divinitatea mea protectoare, Stăpânul Răspântiilor. El e cel care interzice orice nouă intruziune în Grilă. Dar duşmanii noştri câştigă putere. Roata Norocului a fost extrasă acum câteva momente, ea le-a dat forţa de a trece de ultimele noastre sisteme de apărare.

– Roata Norocului?

– Acum, extragerile se succed mult mai rapid. Câte una pe zi.

– Suntem gata cu toţii, Tullia. Ştim unde sunt.

– Atunci, va trebui să atacaţi. Şi să ucideţi. Fără milă, nu va trebui să vă lăsaţi impresionaţi. Următoarea arcană va fi cea a Forţei, a unsprezecea. Suntem deja aproape de jumătatea Marelui Joc. Fiţi puternici şi fără milă ca vârcolacii lui Ogou-cel-Roşu... Vă las acum, dar grăbiţi-vă: nu mai avem timp.

Am rămas încremeniţi câteva minute bune, uitându-ne la Peste care, după ultimele cuvinte ale Tulliei, a tăcut. Papagalul, care şi-a venit complet în fire, ne-a privit cu un aer bănuitor şi s-a refugiat pe umărul lui Max.

Cu inimile grele, ne-am îndreptat spre camerele noastre. În timp ce îl îmbrăţişam pe Esteranguy, am auzit o conversaţie care se purta cu voce scăzută: era Orchomène, care îi interzicea Aparecidei să vină la Eygalierès, lucru care, evident, nu era deloc pe placul tinerei femei. Esteranguy mi-a cerut atunci ceva ciudat:

– Uită-te la joc, Matt. Cel din sipet.

Fără a rosti o vorbă, am scos sipetul egiptean de sub pat și am întins pe cearșaf plăcile aurite. A zecea arcană era ternă, fără strălucire.

– Eu... eu am sperat o clipă că Tullia s-a înșelat, Matt.

Lacrimile șiroiau pe chipul lui frumos, iar mie mi s-a frânt inima; l-am cuprins în brațe, fără a spune nimic.

Esteranguy a reușit să adoarmă târziu, spre dimineață. Eu am mai rămas puțin cu ochii deschiși, fixând tavanul. Cu câteva ceasuri în urmă, mă gândisem cu oroare la posibilitatea unui deznodământ violent: acum, o asemenea posibilitate era mai mult decât o certitudine, era o datorie.

Evident, nu aveam de unde să știu că, într-un mic apartament din Saint-Rémy, Crupierul adormea și el, exact în același timp cu noi. Își petrecuse noaptea gândindu-se și ajunsese, și el, la o certitudine: când era la moară, cineva fusese acolo, în umbră, supraveghindu-i mișcările. Își amintea clar o schimbare de temperatură, un miros venit dinspre unul dintre cotloane, o pală de aer care fusese deviată. Era ninja de la Corbusier, trimis de Baskerville. O evidență se înfiripa în mintea lui: va trebui să se debaraseze de această enervantă umbră chinezească și să îl interogheze pe Baskerville, sub constrângere dacă va fi cazul, și asta înainte de a douăsprezecea crimă.

Ochii lui cenușii erau fixați pe plafon, pe urmele neîndemânatice de var care îl străbăteau, creând reliefuri nebuloase în care căuta indicii, elemente care să îi structureze trecutul și să îi ofere o explicație

pentru ceea ce făcea acum, dar proiecțiile lui mentale se făceau și se desfăceau neîncetat, atât pe plafon, cât și pe suprafața complet albă a amintirilor. Primele lumini ale zorilor au aprins în ochii cenușii un reflex scânteietor, ca un strop de rouă...

Primul strop de ploaie a căzut în parcul Rezidenței aproape de ceea ce mai rămăsese din locuința lui Nostradamus, în vecinătatea copacului Doamnelor, un diamant efemer pe pământul însetat. Și a fost ca și cum iarba arsă și-ar fi ridicat firele închircite pentru a-l prinde, ca și cum arborii uscați și-ar fi întins crengile pentru a și-l disputa. Fulgerul a căzut într-un pocnet de ozon care a despicat văzduhul, miliarde de particule supraîncărcate urlau pentru a deschide drum glorios descărcării electrice, un muget surd urca din pământ, pentru a celebra în sfârșit ploaia, ca și cum întreaga natură s-ar fi pregătit pentru ineluctabil și ar fi plâns la unison cu Matt și cu numărul al XIII-lea.

JOCURILE DOMINAȚIEI

10

– Clint? Oh, Doamne, tu ești, da?

– Martine? Dar ce s-a întâmplat, știi cât e ceasul?

– S-a... s-a întâmplat ceva teribil, Clint. Doamne, e numai și numai vina mea...

– Ce? Lasă văicărelile, vorbește odată...

Încă adormit, Clint Baskerville încerca să se pregătească pentru ce era mai rău. A trecut rapid în revistă diferitele posibilități. Crupierul? În ajun, când s-a răstit la el, asasinul era la limită, tensiunea și ura lui erau perceptibile; Baskerville s-a temut de ce putea fi mai rău, dar condiționarea mentală a asasinului și prezența îngrijorătorului Kumonusu au permis evitarea unei reacții brutale. Matthias? Informatorul i-a confirmat încă din noaptea sosirii intrarea acestuia în joc la momentul dorit. Bertin? Mda, doctorul avea ceva toane de când cu afacerea de la Arles...

Când Martine l-a informat suspinând despre accidentul de elicopter, nu s-a putut împiedica să nu zâmbească, ușurat. I-a explicat cu o voce plină de compasiune că, din nefericire, nimeni nu e ferit

de astfel de catastrofe, că neştiute sunt căile destinului şi nu de puţine ori dureroase etc. Înainte ca fata să închidă, a fost cât pe ce să îi ceară veşti despre Burgmeister, nu de alta, ca să se distreze puţin, dar Martine ar fi fost în stare să îşi bage nasul în muşuroi exact în momentul extragerii.

A adormit la loc, nu fără a verifica mai întâi dacă a zecea arcană îl aştepta pe e-mailul securizat. Un raport succint al lui Kumonusu confirma, într-o engleză stricată, că Crupierul a efectuat extragerea aşa cum a fost prevăzut.

Un al doilea ciclu se va încheia în noaptea aceea, fără probleme. Ceea ce era în favoarea lui, căci un asemenea succes îi va consolida multă vreme de acum încolo controlul asupra Organizaţiei când aceasta, datorită puterii arcanelor, va ajunge la apogeu. A închis ochii suspinând mulţumit.

Karl Burgmeister s-a întins încet, a căscat – la dracu', avea o halenă de şacal – şi cu o mână a început să bâjbâie după fundul Tatianei, iar cu cealaltă se scărpina la testicule. O cambrură perfectă, o piele divină. Şi o nebună într-ale sexului cum rar i-a fost dat să vadă, perfect calibrată pentru micile jocuri pe care le îndrăgea atât de mult. S-a lipit de ea, mădularul i s-a întărit în căldura feselor femeii şi a început să o penetreze aşa, adormită cum era. La cât îl costa, nu avea de ce să se poarte cu mănuşi, doar pentru asta era acolo.

După ce au terminat, au luat micul dejun pe terasa acoperită a bungalow-ului. Era o vreme de rahat, ce

ghinion pe capul lor, să coboare în Luberon pentru un bairam în aer liber în singura zi din vară în care e un frig de crapă pietrele. A plouat toată noaptea, iarba era udă. Atâta mai lipsea, să plouă și diseară... Ei, în cel mai rău caz ar putea ajunge la Marrakesh cât ai clipi din ochi, cu jetul, nu avea rost să frece menta aici, dacă vremea le era potrivnică. Pe de altă parte, ar fi o mare tâmpenie din partea lui să rateze petrecerea.

Va vedea ce va face, trebuia să fie flexibil. În același timp, chestia îl măcina, inevitabil. Ca în toate situațiile potrivnice, ca în toate ocaziile în care a trebuit să îndure ceva, să aștepte, să depindă de cineva. A sunat la birou, nu de alta, dar trebuia să își verse nervii în capul cuiva:

– Cyril? Burgmeister. Ce-i cu nebunia asta acolo? Când sun, trebuie să îmi răspunzi imediat, doar nu-ți închipui că nu am altceva mai bun de făcut decât să fug după tine.

– ...

– Las-o baltă, bă, nu e problema mea. Bun, în ce stadiu ne aflăm cu dosarul Novitex?

– ...

– Și îmi spui asta acum, cu cincisprezece zile înainte de consolidare?

– ...

– Dar nu mă privește pe mine chestia asta! N-ai decât să ieși din rahat și să te încadrezi în buget până la sfârșitul lunii. E clar sau trebuie să vin eu să te descâlcesc?

– ...

– Sper că nu vrei să fac eu treaba în locul tău, nu? E responsabilitatea ta! Nu pot fi mai limpede de atât: vreau totul la linie și la punct pentru data de 31, altfel dai de dracu'!

– ...

A închis exact în momentul în care Tatiana ieșea de la duș. Se simțea mai bine. Se uita la ea cum se îmbracă, cu gesturi delicate și măsurate, de o precizie perfectă. Nimic de zis, era de nota zece, scorpia. De dimineață nu a deschis deloc gura, mă rog, nu ca să scoată un cuvânt, în orice caz. Era zgârcită cu vorbele, fiind suficient de inteligentă pentru a înțelege că nu e cazul să îl plictisească. O luă și el spre duș, lăsând-o să pregătească materialele pentru ședință.

Când s-a întors, toate erau gata. S-a hotărât să rămână în tunica chinezească din mătase naturală, a cărei moliciune îi dezmierda pielea, fără a-i agăța firele de păr. Era suficient de largă pentru a nu se mula pe burtă – mda, se cam îngrășase în ultimii ani, dar nici că-i păsa, experiența acumulată de-a lungul timpului l-a învățat că grosimea portofelului era mult mai importantă decât dimensiunea taliei sau lungimea sculei. Regulatu' era o afacere ca oricare alta, din păcate puțini erau aceia care realizau acest lucru. Exista azi ceva ce nu putea fi cumpărat cu bani? Iubire, loialitate? Ha, ha, ha, să mori de râs, nu alta! Ce diferență era între faptul că ceilalți îl iubesc pe el și acela că îi iubesc portofelul? Karl Burgmeister *era* un portofel pe două picioare și își asuma pe deplin un asemenea statut. De altminteri, lucrurile erau mult mai simple

astfel, cel puțin știa exact de ce oamenii întrețineau relații cu el și nu-și făcea nicio iluzie asupra curții de lingușitori și paraziți pe care o întreținea în hotelul lui particular din Paris. Profitau de banii lui, își țineau gura, îl ascultau când voia să fie ascultat, îl aplaudau la momentul potrivit, o mai luau pe coajă uneori, când voia să fie crud ori când făceau vreo tâmpenie. Banii îți dau dreptul să fii ticălos, să faci rău oamenilor, grație lor capriciile și chefurile tale sunt în centrul universului, banii te fac să exiști.

Trebuie să lași în urmă toată harababura asta iudeo-creștină, trebuie să îți asumi plenar, integral, trebuie să uiți noțiunile astea imbecile de culpabilitate, datorie și morală. A-i cumpăra pe ceilalți e simplu, e sfânt. Regulile sunt la fel de vechi precum lumea, de când un nătărău și-a vândut moștenirea pentru un blid de linte. E un demers intelectual, o cale către înțelepciune: când totul este consum, când instinctele și dorințele nu există decât în minutul care precede satisfacerea lor, nu mai rămâne decât individul, eliberat de orice constrângeri, o întruchipare a puterii lui de cumpărare. Dincolo de bine și de rău, noțiuni înguste, depășite, mărunte... I-ar fi plăcut să-l citească pe Nietzsche, dar era prea stufos pentru el: așa că a plătit un absolvent de filozofie care să îi facă un rezumat, un fel de curs particular de o oră și jumătate. Tipul l-a fascinat, evident, nu a priceput totul, dar vorbele alea au avut un ecou plăcut în mintea lui.

Din când în când, atât de rar în această lume a tranzacțiilor, avea momente de fericire pură, de felul

celor care te fac să lăcrimezi. Asemenea emoții nu puteau fi cumpărate, erau unice, personale. Veneau din interior, erau ca niște perle, mici bijuterii intime plămădite din durere, din înrobirea... Gata, ar cam fi cazul să nu mai bată atâta câmpii, doar nu era o stridie. O stridie! Cea mai lipsită de sens chestie din întreaga creație, moale și cleioasă, o moluscă pe jumătate vie a cărei singură finalitate era aceea de a fi devorată pe jumătate vie, după ce a fost imobilizată cu un jet de acid; măi, să fie, unii chiar că plecau cu un handicap grav la nivel de karma. Nu, aceste emoții magice, aceste clipe în care în sfârșit exiști plenar, în procent de 200%, surveneau în momente în care propria ta putere se arată în întreaga ei splendoare, asemenea lui Dumnezeu care vorbește în rugul în flăcări, momente în care privirea celorlalți e plină de teroare sau de admirație, de venerație. Sau, mai rar, de comprehensiune, de conivență, o recunoaștere reciprocă între ființe superioare.

Greu să faci pe cineva să priceapă toate astea; pentru a i le explica Tatianei, a folosit o analogie simplă. El era leul, regele savanei. Oriunde s-ar duce, orice ar face, celelalte animale fug din calea lui, în ochii lor nu se citește decât spaimă și teroare. Poate și dorință. Dar leul nu vânează tot timpul. Uneori, are și el chef de joacă, scoate câteodată un răget puternic doar pentru plăcerea de a vedea cum zboară flamingo roz care încotro, pentru a auzi cum țipă maimuțele, nu vrea decât să se desfete cu puterea lui, să o pună în scenă în peisaje grandioase, alese cu grijă. Uneori,

regele leu se întâlnește cu alt leu. Asta se întâmplă destul de rar, pentru că au teritorii mari, foarte mari și au tendința de a se evita. Atunci, primul lucru pe care-l fac este să se măsoare, să se adulmece, să se învârtă unul în jurul altuia. Să înceapă un simulacru de luptă. Dacă celălalt e mai slab, lupta devine reală și se termină cu o crimă - căci celălalt, dacă e un leu adevărat, nu va fugi. Dar dacă celălalt e un egal, unul asemănător, lupta se oprește de la prima lovitură de labă și vine o clipă când două perechi de ochi verzi clipesc, exprimând un respect mutual. Aceste momente anume erau fantastice... Magice...

Mădularul i s-a întărit puțin pe sub tunica de mătase, iar Tatiana, care se instalase în fața lui, la măsuța Gae Aulenti, a sesizat începutul de erecție. S-a mulțumit să îi arunce o privire întrebătoare, suficient de ambiguă pentru a menține suspansul intențiilor lui. Și-a desfăcut încet picioarele, frecându-și tocul de pulpă. Se arăta disponibilă, i se oferea cu buzele întredeschise, dar în același timp păstrase carnetul de note dinainte, avea stiloul în mână, reportofonul pregătit, el era cel care trebuia să aleagă. A ezitat puțin, dar avea totuși chef să continue proiectul. S-a scărpinat între picioare, apoi a privit-o în ochi.

- Unde am rămas?

- La divorțul tău, în '94.

- OK. Așadar, curva aia mi-a trimis avocații, zicea că o înșel precum respir, cică ea suferea, se gândea la sinucidere, voia să păstreze copiii. A ales un moment bun, bani aveam, tocmai revândusem La Berluche.

În plus, în vremea aceea trăiam o chestie cu adevărat intensă, tocmai îmi descoperisem bisexualitatea, așadar aveam gândurile în cu totul altă parte. La patruzeci și doi de ani, îți dai seama! A simțit și ea că de data asta ar putea fi ceva serios și că riscă să dispară definitiv, așa că a atacat. Inteligentă, nu? Și eu aș fi făcut la fel, în locul ei... E o întreagă artă să știi să alegi momentul potrivit în care să ridici pumnalul și să înjunghii. Puțini oameni știu să o facă, nu au nici suficientă tărie și nici fler. Despre fosta mea nevastă s-ar putea spune toate mizeriile din lumea asta, e o scorpie totală, dar tipa avea o pereche de coaie mai zdravene ca ale mele. Ei, trebuie să ții seama cu cine a fost în stare să se ia la trântă! La vremea aia, Burgmeister era un monument național! Salvatorul locurilor de muncă, autodidactul care a făcut avere... Așa că m-a căutat, a mușcat direct, ca să-și asigure o halcă zdravănă din cașcaval. Nimic șocant în asta, dacă voia să joace, voiam să văd și eu până unde poate rezista. M-am apărat, la urma urmelor nici ea nu a stat cuminte în casă, doamna își oferea și ea mici plăceri, din când în când, pasiunea ei erau jucătorii de rugby, tineri, musculoși, plini de sevă, dacă e să fac socoteala, o întreagă echipă a trecut peste ea, a costat o avere doar avionul, că trebuia să se ducă de la un capăt la altul al lumii ca să vadă meciurile.

– Ai nume? În domeniul ăsta, publicul se dă în vânt după date precise...

– Da' ce, vrei să vinzi și o colecție de tricouri, împreună cu cartea? În plus, acum sunt și proprietarul

unui club de rugby... Bun, cere-i-le lui Singh, avocatul. Îți va da el lista. Poate găsim unul-două nume de potcovit.

– Îl voi suna chiar azi după-amiază și mă voi înțelege cu el. Bun, așadar, a început războiul avocaților.

– Dintr-odată, mi se părea că o văd dintr-un cu totul alt unghi. Nu mai era soția mea, nu mai era mama copiilor mei, era un adversar care trebuia doborât. Amândoi voiam să câștigăm, ea – pentru a supraviețui, eu – din principiu. Ea trebuia să meargă până la capăt, nu mai era cale de întoarcere. Dar să știi că eram în continuare gata să o las să scape ieftin, nu intenționam decât să îi arăt cine era șeful, atâta tot. Iar când toate au început a se contura în favoarea mea, a atacat. Josnic. Foarte, foarte josnic.

– Ce a făcut?

– S-a dus la părinții mei. Cu rapoartele detectivilor particulari, cu fotografii. M-a urmărit. Totul. Cluburile, speluncile, seratele specializate. Le-a arătat totul. Fiul vostru e un pervers, un monstru, priviți, trebuie să mă ajutați să scap din ghearele lui, cu copiii, doar sunt și nepoții voștri, gândiți-vă.

– Asta se petrece la doi ani după descoperirea istoriei tale familiale... Relațiile tale cu ei erau tensionate la acel moment...

– Când descoperi din întâmplare că bunicul tău a fost un nenorocit de colaboraționist, că tatăl tău era practic în miliție de la vârsta de șaptesprezece ani și, pe deasupra, că mai ești și evreu, de vreme ce bunica și mama ta sunt... Și că toate astea ți-au fost

ascunse toată viața... După părerea ta, cum ar fi trebuit să mă simt?

– Dacă ți-aș întoarce întrebarea?

– Știi prea bine cum m-am simțit, purcica mea. Așa se face că m-am circumcis la patruzeci de ani și joc la nesfârșit filmul *Portier de nuit (Portarul de noapte)* alături de blonde cu ochi albaștri pe care le plătesc cu o avere, sub diverse pretexte. O biografie, de pildă.

– Dar eu nu sunt o mobilă, Karl.

– Și totuși, mă bați la cap cu întrebările tale. Am încheiat deja subiectele astea.

– Vreau să pun informațiile cap la cap. Porți mereu o mască, joci tot felul de roluri. Aș vrea ca în spatele tuturor acestor povești să se simtă o ființă omenească. Asta mi-ai și cerut. În contractul pe care l-am semnat.

– N-ai decât să te ștergi la fund cu contractul ăla. Te-am ales pe tine doar pentru că știai să scrii, îți amintești? Sub dictare, dacă e cazul. Nu ești de neînlocuit, Tatiana, ești la fel ca toate celelalte.

– Știu prea bine, Karl, te ascult.

Privirea albastră pe care i-a aruncat-o era ca o stalactită, rece și metalică precum aceea a unui pui de Yeti. Existau în ea o siguranță, o incredibilă nonșalanță în fața mâniilor și ieșirilor lui. Acolo unde altele ar fi explodat în țăndări, s-ar fi năruit sau ar fi căzut pradă unei furii atroce ea rămânea impasibilă. Insensibilă? Nu, nu se refugia în spatele vreunei carapace, absorbea loviturile și le digera cu viteza fulgerului. Uneori, i se părea că sesizează în privirea ei turcoaz

o empatie vagă, un simulacru de comprehensiune, cam în felul unui entomolog care regretă că e nevoit să străpungă un specimen, care împărtășește cu el durerea fulgurantă a acului. Îl excita teribil în astfel de momente, când o făcea pe fecioara de gheață, deopotrivă supusă și inflexibilă, iar ea o știa prea bine.

La început, când a demarat proiectul biografiei, a început prin a se sui pe ea. Evident, s-a întâmplat firesc, se și aștepta la asta, pricepuse că sumele amețitoare din contract nu erau doar pentru faptul că urma să scrie după dictare. În scurt timp, a târât-o prin cluburi de bisexuali, ca s-o mai zgâlțâie nițel. Evident, nu prin bordeluri mizerabile, ci prin stabilimentele cele mai șic din Paris. Voia să vadă până unde mergea supunerea ei, până în ce punct deținea controlul asupra ei. I-a căzut în gheare aproape întâmplător, o mucoasă de provincie, de origine rusă, licențiată în Litere, a lucrat la o agenție de comunicare, un parcurs clasic. A văzut potențialul din ea, trebuia pur și simplu să o educe, să o dezvăluie în propriii ei ochi, să o transforme pe studenta întârziată în amantă, în leoaică. L-a urmat, s-a lăsat în voia lui, petrecerile, nopțile latex, cluburile sado-maso... La început impresionată, dar mereu dispusă să accepte, să împărtășească. S-a făcut și mai frumoasă, a căpătat siguranță. Erau la Caves când în priviri i-a apărut pentru prima oară lucirea asta înghețată.

Înveșmântată în latex, trona în mijlocul unui alcov, frumoasă ca o fecioară neagră medievală, cuirasa ei de războinică vibra în lumina lumânărilor,

atrăgând toate privirile. Bărbații și femeile se îngrămădeau în jurul ei, cerșindu-i atenția. Karl era la câțiva metri distanță, supraveghind totul din priviri, în vreme ce o avocată îi făcea sex oral. Mulțimea de siluete părea a dansa în ritmul copulărilor, al palmelor și gemetelor de durere sau de plăcere. Apoi a venit Aspiratorul, după obiceiul lui, iar grămada de cărnuri s-a desfăcut pentru a-l lăsa să treacă. La început, Tatiana nu a înțeles, apoi a privit în jos și a avut un gest de recul văzându-l pe bărbatul gol cățărându-se spre ea, ca o șopârlă cu harnașamente din piele, cu ochi smintiți, cu fesele înroșite de plesnituri de bici și ceară fierbinte. Toată lumea se oprise, tăcerea umplea acum bolta de calcar, fumul lumânărilor se înălța în linie dreaptă, de parcă ar fi fost niște cădelnițe: Aspiratorul va alege.

Karl a împins cu un gest brusc gura lacomă a avocatei, pentru a vedea mai bine scena. Aspiratorul se punea întotdeauna la dispoziția celor mai frumoase femei, a celor mai aspre dintre amante... Ce naiba căuta la picioarele Tatianei? Ea a rămas încremenită, cu privirea ezitantă, căutându-l din ochi pe Karl, de parcă l-ar fi rugat să reacționeze cumva la această jenantă ofrandă. Bărbatul mascat era la picioarele ei, rugător, o rugă mută în opercule din piele. Tatiana nu mai părea a-l vedea, privirea ei limpede era răsfrântă acum în interior, ezitând între rușine și compasiune. Și dintr-odată totul s-a răsturnat, ochii fetei s-au fixat asupra lui, un far străpungând din nou tenebrele după o scurtă mișcare de rotație, măturând

întunericul din jur, o furtună dezlănțuită, Tatiana iradia, Doamne, ce frumoasă mai era, a plecat pleoapele spre Aspirator într-un gest de încuviințare abia schițată, asemenea unei permisiuni abia sugerate a unei regine: dacă înaintezi, o faci pe riscul tău. Sclavul a priceput pe dată și a început să lingă cu aviditate tălpile și tocurile Tatianei, cu mârâieli extatice. Karl a ejaculat imediat peste sânii avocatei: asistase la nașterea unei fiare, nu se înșelase, fata asta avea potențial.

– M-ai scos din sărite. Cară-te, continuăm mai târziu.

– Cum dorești. Sunt la dispoziția ta.

– Du-te și te plimbă, fă ce vrei, dar să nu te văd până diseară. Dar rămâi totuși prin preajmă, dacă timpul rămâne la fel de urât, poate o ștergem pe după-amiază. Locul ăsta mă cam calcă pe nervi.

– Perfect.

A închis reportofonul și s-a ridicat dreaptă, senină. Pe obrazul ei neted nu se citea nicio nuanță de regret, nicio urmă de mânie. Nicio nuanță cenușie pe cerul azuriu al ochilor ei. A părăsit salonul fără a se întoarce. Karl a ezitat, parcă ar fi vrut să o rețină, dar nu a reușit decât să șoptească încetișor, aproape doar pentru sine însuși, un „Te iubesc" inaudibil. L-a năpădit brusc cheful de a tăia în carne vie, așa că a înșfăcat telefonul mobil.

Mai târziu, pe parcursul dimineții, mânia lui Karl s-a transformat în plictiseală, plictiseala în singurătate, singurătatea în somnolență. Cerul greu, norii întunecați apăsau greu asupra moralului lui. A adormit,

mai bine spus a ațipit, s-a concentrat din nou asupră-și, în căutarea următoarei provocări, a următorului scandal care îi va da sentimentul că trăiește plenar. Karl, al cărui ego era supradimensionat, a redevenit un copil căruia i se spuneau, seara, povești cu lupi: dar de ce lupul era întotdeauna eroul principal în toate poveștile astea? Să fie din cauza tonului bunicii sale? Ori a intervențiilor tatălui său din pricina a ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor? Din ce cauză Karl, copilul Karl, s-a transformat într-un prădător, un colos cu picioare de lut, un leu îndrăgostit de o gazelă?

Acum, Karl a adormit, spiritul lui plutea într-o savană onirică, unde felinele mari îl căutau cu ochii lor hipnotici, îl pândeau în tăcere printre ierburile înalte, îl hărțuiau. Karl se făcea din ce în ce mai mic, se micșora văzând cu ochii, încerca să fugă, dar picioarele lui mititele făceau pași din ce în ce mai mărunți, era ca și cum ar fi fost țintuit între baobabi, acacia, hățișuri și fire de iarbă. O leoaică cu ochi albaștri l-a înconjurat cu labele, aproape cu dragoste. Coama ei lungă, blondă e mătăsoasă. Se joacă delicat cu el, ca mâța cu șoarecele, fără a-i face rău. Apoi, ostenită, îl apucă între gheare – e Tatiana, firește, care s-a deghizat pentru a-l speria, și îl duce spre gură, îl pune pe limbă, în palatul ivoriu al dinților ei, îl învârte puțin prin gură, într-o mare de salivă aromată, se simte palpat, mângâiat de limba ei, apoi maxilarele se închid, ea înghite, e înghițit în întuneric, în căldura umedă a esofagului ei, alunecă încet, ușurel, în umiditate, între miresmele de hrană, de carne. Așteaptă să fie

digerat, asimilat, Doamne, Dumnezeule, este *în interiorul* Tatianei, ea l-a înghiţit complet, integral, iar el porneşte o lungă călătorie, o transmutare: se dizolvă în ea, trupul lui se goleşte progresiv de substanţă. La început, l-a amuzat, l-a excitat chiar, se freacă de pereţii moi ai viscerelor, de care stau agăţate fiinţe stranii. Apoi, încetul cu încetul, se transformă, devine o mică grămăjoară de rahat şi se rostogoleşte, se tot rostogoleşte de-a lungul labirintului intestinelor, mereu conştient, conştient că nu e decât un rahat, conştient că se va naşte, oh, la dracu', Tatiana îl va... îl va căca.

Karl Burgmeister deschide brusc ochii. Ce vis... ce vis dement, nebunesc, nu a mai visat niciodată aşa ceva. Va trebui să vorbească iar cu unul dintre psihanaliştii lui, mai precis să le frece ridichea tuturor celor trei: e inacceptabil ca după cinci ani de terapie inconştientul lui să se decompenseze în continuare cu clişee atât de banal freudiene, poveşti cu fiare, conţinut şi conţinător, poveşti cu rahat şi cu naşteri. Dar dacă simbolistica va fi fiind mai complexă? Întinde mâna pentru a mâzgăli câteva note rapide pe blocnotes, când vede blana tronând pe măsuţa din faţa lui. Mamă, ce frumoasă era! Era o blană adevărată, de leu... Fir-ar să fie, de unde o fi făcut Tatiana rost de ea? E grea, capul e rigid, iar dinţii... ah, dinţii sunt enormi, adevărate pumnale. Contactul cu pielea argăsită e plăcut, nu e aşa de aspră cum s-ar fi aşteptat. Sigur că da, ce imbecil, era un dar din partea Tatianei, o invitaţie de a merge mai departe: straiul era pe măsura lui, avea nişte chingi mici, ca un harnaşament.

S-a dezbrăcat rapid, excitat de acest contact, anticipând deja scenariul, o și vede venind în ținută de circ, de dresoare, cu un bici pocnind dinaintea cizmelor sclipitoare, cu părul prins la spate, cu lucirea aceea înghețată în ochi.

Trage pielea pe el, o miroase, o adulmecă, vâră capul în glugă, nările îi palpită, îl amețește, e ca o supradoză, miresmele astea de piele și de mosc, strânge aproape mecanic chingile de piele în jurul lui, oh!, parfumurile astea de blană, calde și îmbătătoare, care îl învăluie, îl îmbată, și mădularul i se întărește, i se întărește ca niciodată, ca o pisică mare, ca un nenorocit de leu, ca un tigru, perii blănii îi gâdilă penisul și testiculele, și fesele, și tot corpul, nu mai e decât o imensă zonă erogenă, în pragul orgasmului, se rostogolește pe jos pentru ca blana să-i zdrobească pielea goală, se va lăsa în voia... Dar nu. Trebuie să o aștepte pe Tatiana, da, e cel mai neînsemnat dintre lucruri, o va aștepta și în seara asta se va însura cu ea, o va cere de soție așa, ca un leu, și mai dă-i în mă-sa pe ceilalți, dă-i în mă-sa cu balul lor cu tot și cu partidele rapide de regulat pe după tufișuri, seara asta va fi seara nunții lor. Se așază ghemuit lângă intrare, e tot o așteptare, leul sălbatic a devenit un motănel domestic, dar se desfată în egală măsură și cu această transformare, o așteaptă răbdător pe Tatiana în mijlocul umbrelor care se alungesc la apus, o lumină portocalie, africană, care se îmbrățișează cu cerul întunecat de furtună, o lumină a revelației, apocaliptică.

Când Tatiana s-a întors în pavilion, cu greu s-a abținut să nu se năpustească asupra ei. A rămas nemișcat, încremenit, cu gura pe jumătate deschisă, încercând să o întrevadă printre cusăturile și orificiile măștii de animal. O aude apropiindu-se, șoptindu-i numele și, când o simte aici, aproape, îi mârâie numele și înalță botul spre ea. În penumbră, nu prea îi vede bine veșmintele, dar i se pare că sunt puțin cam largi pentru a fi cu adevărat sexy, e mai curând o păstoriță decât o îmblânzitoare de fiare, dar prezența ei îi ajunge, ridică botul spre ea într-un gest de abandon total, se va supune ordinelor ei, îi va îndura toate pedepsele pe care va voi să i le aplice, nu vrea decât să fie un obiect al ei, obiectul plăcerilor ei, toarce, se freacă, se dăruiește...

– Karl?

– Cine altcineva, frumoasa mea?

– Nimic, mi s-a părut...

– Să uităm totul, Tatiana... Doar noi doi în seara asta, OK? Voi merge cât de departe vei dori. *No limit*, Tatiana, în seara asta totul e permis, îți aparțin trup și suflet...

– Ești sigur, Karl? a susurat ea, cu ace de gheață topite în glas.

– Sunt sigur. Ești genială, ce naiba, ideea asta... Dar hai că tac acum, nu voi mai face altceva decât să răspund întrebărilor tale.

Ea s-a apropiat de el aproape timidă, a pus o mână pe trufa minerală a carcasei, ca și cum ar fi dat o bucățică de zahăr unui caniș. Părea a ezita.

– Tatiana... Te implor... Mărită-te cu mine!

Afară, furtuna bubuia, se aduna către nord, către valea Rhônului, dar s-a dezlănţuit dintr-odată în interior, în camera aceea şi-au dat întâlnire fulgerul şi tunetul, ca şi cum incoerenţa absolută a cererii ar fi catalizat toate tensiunile din jur. O străfulgerare imensă, care i-a orbit pe Karl şi pe Tatiana, i-a lipit de peretele crem, asemenea unor umbre înţepenite pe zidurile năruite de la Hiroshima, asemenea acelor *wayangs* indonezieni care joacă, pentru a mia oară, una dintre scenele imuabile în spatele unui cearşaf alb. Două tunete cvasisimultane, două gloanţe care i-au atins în inimi exact în momentul în care erau pe punctul de a şi le deschide unul celuilalt.

Pentru Crupier, vânătoarea de lei se terminase. Nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să scape de cadavre cu ajutorul siluetei negre, invizibile care se iţea în spatele lui.

Nu mai avea decât o extragere, apoi va trebui să îl facă pe Baskerville să vorbească.

11

Hercule se trezeşte.

Hercule nu e fericit.

O fiară a intrat în patul lui, s-a strecurat între pântecele lui şi saltea, o fiară foarte tare, care îl apasă şi îi face rău, care tresare şi se smuceşte acolo, sub burta

sa. Lui Hercule îi este teamă să privească și să vadă cu ce seamănă fiara.

A văzut deja pisici, câini și păsări. A, și iepuri. Și alte animale, la televizor. Dar nu a văzut niciodată un animal de pat. Oare o să-l muște? E caldă, îi arde pântecele.

Hercule țipă, dar nimeni nu-l aude, țipătul lui e înăbușit de pereții tapetați.

Hercule nu este în camera lui.

Ieri a fost pedepsit. Doctorul i-a spus că a fost rău.

Hercule e singur. În sfârșit, aproape singur. Pe undeva, pe aici, mai e un Hercule, care vorbește cu el, îl consolează. Un Hercule foarte puternic. Lui Hercule i-ar plăcea să devină, mai târziu, la fel ca celălalt Hercule.

Apoi, mai este și doamna. Nu e mama. O altă doamnă. Doamna care vine noaptea și e tare drăguță cu Hercule. E ca și mama, dar totuși altfel. Îl mângâie. Peste tot. Și e foarte frumoasă. Mai frumoasă decât toate celelalte femei, aproape mai frumoasă chiar decât mama. Ea vrea să se joace cu Hercule tot timpul. E foarte plăcut, e ca și cum ar zbura.

Hercule nu a zburat niciodată. E prea gras, știe asta. Pentru a zbura, ar trebui să fie micuț de tot, ca o pasăre, și ar trebui să aibă aripi. Și pene.

Doamna nopții are mâinile fine ca niște pene.

Totuși, îl cam sperie pe Hercule. Se gândește că poate ea e cea care i-a pus fiara în pat. Poate că a vrut să facă o glumă. Dar lui Hercule nu îi plac glumele.

Urăşte momentele în care toată lumea râde şi el e obligat să facă la fel.

Se gândeşte din nou la doamnă. Bestia se agită din ce în ce mai tare sub pântecele lui. Hercule o s-o zdrobească. Nu vrea să se uite la ea, se teme de fiară, se va gândi la doamna nopţii. Se fixează cu toată greutatea pe fiară, o zdrobeşte de saltea. Iar. Şi iar.

Fiara e tot acolo, dar se întâmplă ceva ciudat. Ca şi cum exterior şi interior s-ar fi amestecat. Hercule e înspăimântat, se gândeşte la doamna cea drăguţă. Şi zdrobeşte din nou bestia. Iar. Şi iar.

Şi Hercule face pipi în pat. Un pipi foarte gros. Care îl arde.

Dar e plăcut. Undeva, în spital, Hercule cel mătăhălos se distrează. Sau undeva în mintea lui. Hercule nu e prea sigur, oricum i se învârte capul. Inima îi bate foarte repede, ca şi cum ar fi fugit. Hercule nu are voie să fugă. Are inima fragilă.

Hercule are o inimă de sticlă. De aceea e atât de special, din cauza inimii lui de sticlă, care se poate sparge atât de uşor.

Fiara a plecat. Probabil că a ucis-o, pentru că a sângerat. Hercule nu vrea să se mişte, să rămână cu capul înfundat în saltea. Dar celălalt Hercule îl strigă. Îi spune că doamna nopţii e aici, a venit să îl vadă.

Şi când Hercule ridică fruntea din saltea, uşa celulei este deschisă.

Încetişor, se strecoară pe coridorul întunecat. Are pântecele ud, e năclăit de sângele fiarei, dar nu vrea să se uite. În plus, luminile sunt stinse. Sunt două ferestre

minuscule, dar afară cerul e negru. Trebuie să fie şi foarte frig.

Mai e şi o uşă care duce la subsol. E toată aurită. Hercule se gândeşte că doamna trebuie să fie jos. Coboară. A găsit comoara pe care i-a lăsat-o doamna, numai lui.

Bomboane. O grămadă de bomboane. Ca şi colierele alea care se pun în jurul gâtului şi se mănâncă, având grijă la elastic.

Doar că acum nu era niciun elastic, erau bomboane care se mâncau cu totul.

Hercule se dă în vânt după bomboane, bagă în gură un pumn întreg, de mai multe culori, cu nişte desene caraghioase pe ele.

Câh! Bomboanele astea sunt amare şi i se lipesc de dinţi ca nişte frunze de anghinare. Hercule nu suportă anghinarea, mai puţin chiar decât dovleceii. Hercule încearcă să înghită, ca să scape de gustul rău din gură.

Dar îi vine să vomite. Scuipă, chiar dacă e urât. În orice caz, nu e nimeni prin preajmă ca să îl certe.

Lui Hercule îi este frică, există unele lucruri care sunt otrăvitoare. Dar doamna cea drăguţă nu vrea să îl omoare pe Hercule îi spune celălalt Hercule.

Şi atunci, de ce nu sunt bune bomboanele, sunt scârboase, parc-ar fi caca?

Pentru a face o glumă celorlalţi, fireşte. O glumă care îl va face şi pe Hercule să râdă, măcar o dată.

De altminteri, Hercule se distrează deja.

Merg grăbit în lumina stranie, portocalie, care scaldă Vieux Port. Orașul trepidează de animație, freamătă în anticiparea ploii, întors cu totul spre nord, spre norii de antracit care devorează, puțin câte puțin, cerul. Las în spate Canebière, îndreptându-mă spre masa impunătoare a fortului Saint-Jean, de la intrarea în port. Fac la dreapta, exact după primărie, apoi o iau pe străzile înguste ale cartierului Panier. Mă uit la ceas, grăbesc pasul: Rodrigue Borgèse a calculat totul la linie și la punct, mai am exact douăsprezece minute pentru a ajunge la întâlnire. Casele vechi, zăvorâte după grilajele lor masive, au fost dărâmate. Cartierul în care, adolescent fiind, nu intram decât cu mare teamă, pentru cine știe ce escapadă nocturnă, părea curățat. Grinzile grele, de lemn, care consolidau clădirile, au dispărut, străduțele sunt pavate, etichetate, străjuite de arbori. Labirintul a devenit o atracție turistică, fațadele sunt colorate în ocru, jaluzelele sunt pictate, există panouri explicative la tot pasul. Nici urmă de dealerii și traficanții din tinerețea mea. Vânzătorii care își împărțeau odinioară cartierul până hăt, în port, au fost probabil nevoiți să își găsească alte trasee.

În mugetele îndepărtate ale tunetelor, pe când soarele, ascuns sub stratul gros de nori, abia ce mai lumina acest decor renovat al unui Ev Mediu de carnaval, eu urcam în viteză spre Vieille Charité.

Pe la sfârșitul dimineții, Max, Esteranguy și Orchomène au plecat spre Reședința Lunii Pline. Aparecida și cu mine am rămas vreme îndelungată în fața porții

casei, cu inima strânsă, uitându-ne după ei, cum coborau scările de piatră ale cartierului Vauban; ei se îndepărtau zâmbitori, încrezători, ca și cum ar fi plecat într-o excursie, numai că noi știam prea bine ce pericole vor avea de înfruntat. Ar fi mai corect, poate, să refacem scena asta în alt registru: prietenii, iubiții noștri pleacă pe front, suntem în război, nevestele plâng pe peronul unei gări, pleacă un tren, clișee ale conflictelor de demult, îndepărtate, imagini ale morții și suferinței. Dar nu, ei plecau râzând, se întorceau și ne făceau semne ample, de adio, ne adresau ultimele zâmbete, în lumina caldă a dimineții. Aveam în mână o scrisoare pe care Max mi-a lăsat-o pentru Fang Yin, pe buze îmi plutea încă mireasma ultimului sărut al lui Esteranguy. Peste stătea agățat pe un zid, cu un aer grav. Când cele trei siluete au dispărut după un colț de stradă, Aparecida s-a apropiat de mine și mi-a cuprins mâna în palme. Ne-am întors în grădină, copleșiți de nervozitate și de teamă.

Borgèse a sunat la mai puțin de o oră de la plecarea lor, lansându-mă într-un joc de pistă imbecil, cu mesaje secrete ascunse prin cabine telefonice, o cursă contra cronometru de aproape trei ceasuri, care m-a adus obosit, epuizat, la intrarea în muzeul Vieille Charité cu zece minute înainte de închidere.

„În sala craniilor, domnule Broquère. Nu aveți cum să nu dați de ea. Și, mai presus de toate, veniți singur, veți fi supravegheat, și dacă veți fi însoțit, nu mă voi arăta."

Am ajuns așadar la muzeul etnografic, amenajat în interiorul unui fost ospiciu, căutând sala Colecției Gastaut: în penumbră, mă așteptau sute de cranii, parcimonios luminate în cutiile lor de sticlă. Capete care se reduceau la niște plete lungi, în stil hippy, cu pleoapele și buzele cusute, de parcă cineva ar fi vrut să le țină sufletele prizoniere, cranii peste care erau turnate argilă, lut și lemn, ornate cu oseminte, cochilii, coarne sau dinți, cranii tatuate, pictate, presărate cu pietricele și pene, chipuri fosilizate, mumificate, incredibil de inexpresive... M-am cutremurat când am trecut prin fața vitrinelor, morții umpleau sala într-o aliniere fără sfârșit, frumusețea lor brutală, puternică, era un semnal de alarmă: privește, totul trebuie să se sfârșească, totul e doar vanitate, am fost odinioară regi, conducători, și iată-ne aici goi, uscați, decapitați, moartea este prezentă peste tot, te așteaptă și pe tine, ca și pe noi toți, ca și pe cei pe care îi iubești, ai uitat asta, noi ți-o amintim prin simpla noastră prezență... Merg tot înainte, alte săli, alte capete, o catacombă suprarealistă, o călătorie la granița dintre artă și morbid. Inima îmi bate mai iute, îl caut pe Rodrigue Borgèse, până ce fac turul complet al muzeului, săli goale, goale, nu e nimeni acolo, doar sute de fantome, chipuri fără trup, care mă privesc trecând cu orbitele lor goale și cu ochii închiși întru eternitate.

În urma mea răsună pași: bărbatul stă la intrarea într-una din sălile expoziției, cu mâinile în buzunar și o sclipite îngrijorată în priviri. Mai curând simpatic, chipul lui îi trădează cei patruzeci și ceva de ani

pe care îi va fi având, o figură de aventurier, de mediteraneean, cu părul ca tăciunele și pielea mată.

– Urmați-mă, domnule Broquère. Muzeul trebuie să se închidă, vom sta de vorbă în timp ce ne vom plimba prin cartier, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Nicio problemă, vă urmez.

Până când am ieșit din incinta muzeului, Borgèse mi-a vorbit despre familia lui – se trăgea dintr-una din cele mai vechi ramuri de meșteri-tarotieri menționați în registrele oficiale ale regiunii Perpignan. Și-au asumat, generație după generație, și în ciuda suișurilor și coborâșurilor istoriei, această tradiție tarotologică cu care se mândreau. Practic, în afară de faptul că m-a rugat să îi arăt tarotul venețian pe care mi l-a dat unchiul lui Esteranguy, nu mi-a pus nicio întrebare. Pentru o clipă, am avut impresia că era o tactică deliberată, l-am lăsat să își facă jocul, curios să văd unde vrea să mă aducă.

Când am început coborârea spre Accoules și-a început și el povestea:

– Pentru că asta doriți, permiteți-mi să vă spun *Adevărata istorie* a tarotului, domnule Broquère. Sau cel puțin ceea ce am fost în măsură să reconstitui împreună cu Bernard Sagamoro, odihnească-se în pace!

„O poveste spusă de un smintit,
plină de zgomote și mânie,
și care nu înseamnă nimic."
Shakespeare, *Macbeth*

OPOZIȚIA

Bazinul mediteraneean, secolele I–XIV

– Închide ochii o clipă, Matthias – îmi permiți să îți spun Matthias, da? Dacă ești de acord, vom călători împreună. Nu, nu va fi o călătorie spre pământurile îndepărtate, pe care pari a le îndrăgi atât de mult, nici măcar o transă interioară în cursul căreia descoperi, cutremurat, abisurile sufletului omenesc. Nu, eu îți propun o călătorie în timp. Vom vizita perioada care începe din Evul Mediu timpuriu, în jurul anului 500, cu toată harababura și haosul iscate în urma năruirii imperiilor antice. Da, firește, suntem departe de perioada antică limpede și ordonată, în care filozofii greci și împărații romani păreau a jalona secolele ca niște borne kilometrice de-a lungul unui drum național. Vorbim acum despre o epocă mai tulbure, mai complexă... Roma a fost cucerită de două ori în cincizeci de ani, hăcuită și jefuită de vandali, Imperiul Roman de Apus s-a năruit, lăsând în urmă o multitudine de regate mici, aflate într-o luptă permanentă pentru supraviețuire. Invaziile barbare ne zguduiau continentul de la nord la sud, din Alpi până pe țărmurile atlantice,

în valuri continue, succedându-se fără oprire, alamani, suabi, ostrogoţi, saxoni, iuţi, lombarzi, burgunzi... Hunii erau deja la porţile Parisului, vizigoţii se instalaseră la Toulouse, Clovis fusese botezat la Reims...

Căci Galia a trecut deja la creştinism, episcopiile şi mănăstirile au împânzit deja toată zona dintre Marsilia şi Lyon, noua doctrină s-a propagat de-a lungul drumurilor romane, s-a strecurat în vechile sanctuare păgâne ca un pui de cuc care se înghesuie în cuiburi străine, ţopăind peste alţi puişori, căscând ciocul mare şi cerând neîncetat hrană proaspătă. Călugării şi eremiţii au ascuns vechile veşminte ale druizilor şi preoteselor, au pus stăpânire pe miracolele lor şi s-au grăbit să dea pierzaniei toată ştiinţa lor ancestrală. Şi-au împărţit teritoriul, au pângărit izvoarele miraculoase şi au invadat grotele sacre, inventând noi şi noi ceremonii pentru a uzurpa, cu binecuvântarea Romei, toate festivalurile antice, Samaïn, Imbolc, Beltaine, Lugnasad, care celebrau alinierile planetare şi ritmurile Marii Zeiţe-Mamă. Peste câteva veacuri, pe fostele locuri de putere se vor înălţa catedrale în care se vor sărbători Paştele, Sfântul Ioan sau Mucenicii, iar sanctuarele din păduri şi pietrele antice vor cădea cu totul în uitare.

Viitorii sfinţi – Ilie, Genoveva, Rémi şi atâţia alţii – au pus stăpânire pe pieţele destinate preoţilor de odinioară şi celor care aflau auspiciile, captând sferele de putere. Cât despre puterea Bisericii, aceasta s-a consolidat treptat, pe măsură ce s-a pus la punct litania conciliilor – ştii că primul dintre ele s-a ţinut

la Arles, la câțiva kilometri de aici, în anul 314, și a avut ca temă rezolvarea disputei donatiste? Lupta împotriva ereziilor devenise deja o constantă, un filigran conducător pentru secolele ce vor urma. Dar ne vom întoarce asupra tuturor acestora, ai puțină răbdare, istoria pe care o vei descoperi e una plină de zgomot și mânie, scrisă în fumul rugurilor, cu sângele ereticilor. E o istorie a osemintelor, a tuturor fragmentelor ăstora putrezite pe care se grăbesc toți să le venereze ca pe niște relicve sacre... Căci în epoca despre care îți vorbesc, Matthias, s-a dezvoltat cultul stârvului – după o expresie a anarhistului Albert Libertad. Imaginează-ți o Europă fetișistă și necrofilă, departe de misterele sacre ale craniilor pe care tocmai le-ai văzut.

Am putea vedea în asta o nevoie de supranatural, o ultimă tentativă a forțelor mistice antice de a se reface, în ciuda jugului credinței creștine, sau poate pur și simplu noua Europă în reconstrucție avea la rândul ei nevoie să viseze. Numai că acest fenomen a fost ceva inedit prin amploarea lui, în lumea antică niciodată nu s-au petrecut asemenea excese. În epoca despre care vorbesc, mulțimile occidentale confereau o aură de sanctitate celor mai mărunte oseminte, celei mai mici șuvițe de păr, celui mai neînsemnat fragment de os, cadavre și obiecte erau făcute bucăți, pentru a face față cererii tot mai mari... Astfel, Elenei, mama lui Constantin cel Mare, i se atribuie descoperirea Crucii lui Hristos, pe Golgota: fragmente din aceasta au fost trimise spre mii de destinații din întreaga lume, iar Calvin, mai târziu, a încercat zadarnic să explice

că, dacă cineva ar sta să le adune pe toate, ar obţine un obiect cam de mărimea unei nave. Mai exotice, fără îndoială, au fost laptele sfintei Fecioare, scutecele pruncului Iisus (despre care nu se spune dacă erau sau nu murdare), capul Sfântului Ioan Botezătorul, a cărui putere spirituală era atât de mare, că acesta era prezent în mai mult de douăzeci de locuri diferite în acelaşi timp, de la Moscova la Roma, de la Constantinopol la Amiens, ba uneori în dublu exemplar, în acelaşi oraş.

Moaştele au generat un adevărat comerţ, un flux de import-export fără precedent: se pare că Biserica Orientului, frustrată de absenţa martirilor la Constantinopol, a dezvoltat numeroase stratageme pentru a „translata" cadavre şi oseminte cu totul. Odată ajunse în locul cuvenit, dezmembrarea putea începe, iar bucăţile cel mai puţin solicitate plecau în alte locuri, schimbate pe arginţi sclipitori şi sunători, asta în cazul în care nu erau folosite pentru pecetluirea unor alianţe politico-comerciale. Abia ce era descoperită relicva unui sfânt, că toate bisericile occidentale – cu precădere cele din Galia – îşi cereau partea şi, în cele mai multe cazuri, solicitările lor erau pe deplin satisfăcute. De altminteri, a fost mai bine aşa, căci, dacă o cetate nu obţinea ceea ce credea că i se cuvine, se ducea şi jefuia de la vecini: fragmente de oase, unghii înnegrite şi fâşii de piele uscată călătoreau prin Europa ca nişte veritabile păsări migratoare.

Unii eremiţi celebri, despre care anturajul nu avea nicio îndoială că vor fi canonizaţi într-o bună zi, au

fost hăcuiți pe patul de moarte, poate cât erau încă vii. A fost o epocă în care viitorii sfinți, pe când erau bolnavi sau cădeau definitiv la pat, nu aveau prea multe speranțe de viață, crede-mă, mai ales în cazul în care câteva sate își disputau dreptul de a le venera moaștele. Dacă ai fi dus o viață întru sfințenie la vremea aceea, Matthias, la bătrânețe ar fi trebuit să îți păzești cu mare grijă spatele, să te ferești de prieteni și concetățeni sau chiar să eviți să-l frecventezi prea des pe bărbier, pentru a-ți aranja tonsura...

Am ajuns acum la baza aleii Accoules, ale cărei trepte din piatră au punctat povestea lui Borgèse. A ezitat o clipă, apoi m-a apucat cu delicatețe de cot și m-a tras spre o scară mică, prinsă între două case. Nu aveam habar ce încerca omul ăsta să îmi povestească și în mod cert a citit pe chipul meu cât de puțin pricepusem din intențiile lui. Cum urcam pe aleea îngustă spre vârful colinei, Borgèse și-a reluat povestea.

– Dar de ce îmi povestiți mie acum despre toate astea – haide, haide, doar văd prea bine cât de nerăbdător ești, Matthias. Ei bine, pur și simplu pentru că tarotul a ajuns la Marsilia adus de aceste valuri de fond: recuperarea, de către catolici, a cultelor străvechi, frenezia relicvelor care a generat tot felul de excese, lupta fără milă împotriva ereziilor – astăzi, le-am putea numi „credințe alternative“, nu-i așa? Ar mai fi, de asemenea, și conjuncții stranii între câteva mari figuri istorice, care ar permite stabilirea unor legături. Or, verzi tu, Marsilia era în centrul tuturor acestor forțe...

Tarotul... Îi cunoști deja geneza, nu-i așa, în paginile pierdute ale Cărții lui Toth, în calea ermetică a anticilor înțelepți egipteni... Să ne întoarcem, așadar, în Alexandria, dacă ești de acord, în secolul I al erei noastre Sfântul Marcu a introdus creștinismul în Egipt, la începutul anilor patruzeci, după moartea lui Iisus. Ca un credincios ce era, s-a interesat, evident, de ceea ce a mai rămas din manuscrisele fostei biblioteci și a pus mâna pe ultimele fragmente din *Liber Mutus*, originalul care a dat naștere alegoriilor ce ornează cărțile de joc. Fascinat de simboluri, evanghelistul a încercat să le descifreze și a și reușit, parțial, cu ajutorul unor mistici egipteni. Apoi s-a reîntâlnit cu Petru, Luca și Pavel, care încercau să evanghelizeze Roma și e plauzibil să fi vrut să le împărtășească și lor primele sale descoperiri. După martiriul celorlalți, el s-a întors la Alexandria și a întemeiat acolo Biserica Creștină a Orientului – Biserica coptă – al cărui prim papă a devenit. La scurt timp după aceea, a fost arestat, a fost legat de coada unui cal și târât pe plajă până ce s-a stins. Rămășițele lui și-au găsit odihna într-un mic port de pescari, la nord de Alexandria – oraș al cărui prim episcop a fost. Conform indicațiilor pe care le-a lăsat servitorilor, alături de el au fost îngropate și unele documente.

După ce am ieșit de pe scară, am dat într-o esplanadă minusculă. În centrul ei, un platan ținea umbră. Câțiva adolescenți făceau skateboard pe o pistă improvizată, sub privirea impasibilă a unei femei cu un șorț înflorat, care plimba o bătrână care abia mergea. Am

luat-o spre stânga, spre Hôtel-Dieu, sau cel puțin așa mi s-a părut mie.

– După acest scurt excurs, să ne întoarcem la Evul Mediu. Dar vom rămâne în bazinul mediteraneean. Când spun Veneția, la ce te gândești? Haide, haide, știu că ți-am sugerat deja răspunsul. Da, sigur că da, bazilica Sfântul Marcu, piața Sfântul Marcu, Carnavalul, gondolele. Dar deocamdată suntem de abia în secolul al IX-lea... Toate acestea vor apărea mai târziu. Deocamdată, o mulțime de refugiați au năpădit insulițele noroioase ale lagunei, pentru a se apăra de raidurile despre care am pomenit adineauri: lombarzii jefuiau vechea provincie romană și, încetul cu încetul, au colonizat toată câmpia Pô, împingându-i pe proprietarii de terenuri și pe locuitorii satelor de la malurile mării spre acest șir de insulițe insalubre, unde au construit mai întâi sate lacustre, apoi o adevărată cetate, care s-a dezvoltat treptat, sub protecția Bizanțului. Foarte repede, venețienii și-au ales primul doge, dornici să pună mâna pe această incomodă tutelă: nu că situația lor ar fi fost înfloritoare, dar, ca toate celelalte insulițe, făceau și ei dovada unei independențe sălbatice – poate le cunoști deviza, *Siamo Veneziani, poi Cristiani.*[1] De bine, de rău, s-au străduit să facă parte egală cu celelalte principate și cetăți, state care presărau cizma italică, și, fără alte resurse în afara bărcilor lor, s-au apucat de comerț.

---

[1] „Suntem mai întâi venețieni, abia apoi creștini“ (n.a.).

Entuziasmul medieval pentru relicve se manifesta și la Veneția: orașul era plasat sub protecția Sfântului Teodor sau, mai bine spus, a unuia dintre sfinții Teodor, căci există mai bine de o duzină... Nu era suficient pentru a pretinde, într-o bună zi, că cetatea este egala Romei, unde e îngropat Sfântul Petru. Spre anul 825 sau poate ceva mai târziu, dogelui Giustiniano Partecipazio i-a venit o idee genială: o mutare a relicvelor. Veneției îi trebuia un sfânt recunoscut, unul dintre întemeietorii Bisericii sau, mai bine chiar, unul dintre cei patru evangheliști. Ținta e găsită rapid, negustorii și spionii dibuiseră de multă vreme relicvele Sfântului Marcu într-o capelă mică de lângă Alexandria, pe pământ musulman, altfel spus cvasidisponibile. Dogele organizează o expediție secretă care are drept scop sustragerea moaștelor de sub nasul și barba autorităților musulmane. Agenți secreți, cargouri cu marfă, pentru a trece drept negustori, o logistică fără greș, amfore cu vin plasate acolo unde cineva trebuia să închidă ochii... După cum observi, în ultimele douăsprezece secole nu s-a schimbat nimic, e suficient să înlocuiești cuvântul „moaște“ cu petrol, gaz metan, uraniu sau nichel... Dar să mă întorc la povestea noastră, scuză-mi această digresiune. Doi agenți, care s-au dat drept comercianți, și-au stabilit cartierul general pe malul râului, vânzând și cumpărând piele, mirodenii și bijuterii. Într-o noapte, au reușit să se furișeze în capela în ruină, au sustras corpul, dar și un cufăr misterios, pe care l-au luat cu ei. Au ascuns osemintele evanghelistului într-o căruță, sub hălci de porc

sărate, pentru că această carne impură le oprea pe gărzile musulmane să facă un control amănunțit.

După o scurtă odihnă sub hălcile de porc, moaștele Sfântului Marcu au ajuns cu mare pompă la Veneția anului 828, unde au fost oferite dogelui, nu episcopului. O mulțime imensă le-a întâmpinat cu devoțiune, a fost construită o bazilică somptuoasă pentru a-l onora cum se cuvine pe evanghelist, și s-au sculptat lei înaripați pe toate frontoanele cetății. Dogele Partecipazio a câștigat pariul. La drept vorbind, rezultatele expediției i-au depășit așteptările: cele mai luminate minți ale vremii au fost convocate la Veneția pentru a descifra conținutul cufărului Sfântului Marcu. Ulterior, vor putrezi prin temnițele orașului; e drept că Machiavelli nu se născuse încă și, în orice caz, va vedea lumina zilei la Florența, dar principalele lui teorii erau deja puse în practică: conținutul cufărului era de o asemenea importanță, încât trebuia să rămână în cercul restrâns al puterii. În secolele care vor urma vom asista la o creștere a influenței venețiene. Dogii își extind imperiul comercial până în Orient și organizează cruciade pentru a-și întări dominația maritimă.

Vor fi trimise fără succes însă alte expediții secrete pentru a descoperi restul paginilor Cărții lui Toth, pentru a le completa pe cele aflate în cufăr. Chiar și „călătoriile" lui Marco Polo din secolul al XIII-lea nu au fost decât expediții organizate în îndepărtata Chină pentru a da de urma fragmentelor risipite de înțelepciune antică – vom reveni imediat asupra acestui aspect. Căci, dacă venețienii au reușit să pună mâna

pe anumite chei, nu dispuneau totuşi decât de fragmente şi de note disparate, le lipseau paginile originale şi imaginea lor de ansamblu. Le vor căuta zadarnic până la capătul lumii în timp ce acestea, camuflate, se aflau în imediata lor apropiere, prin una dintre glumele al căror secret îl deţine istoria.

Aha... Văd că povestea mea a început să te intereseze, Matthias, îţi sclipesc ochii şi mâna ta mângâie cu nervozitate acest joc vechi pe care ai avut bunăvoinţa să mi-l arăţi adineauri, o minunăţie, dacă vrei părerea mea, o piesă unică, fără îndoială un exemplar rar, realizat pentru dogi, spre mijlocul secolului al XIV-lea. Cunosc suficient de bine istoria acestor cărţi pentru a fi sigur că jocul tău nu este inventariat nicăieri, a traversat veacurile într-un incognito total... Ai mare grijă de el, Matthias. Ia-o la dreapta, pe acolo, către copaci. Să ne întoarcem spre piaţa Moulins.

Şi voi profita de asta ca să mă întorc şi cu povestea mea, rămânând tot pe ţărmurile Mediteranei. Suntem din nou în secolul I. O barcă împinsă de valuri eşuează pe o plajă din delta Rhônului, acolo unde astăzi este Camargue. La bord, femei şi bărbaţi istoviţi, arşi de soare, numai piele şi os, deopotrivă uşuraţi pentru că au atins pământul, dar şi speriaţi de pericolele necunoscute care i-ar fi putut aştepta. Exilaţii erau Maria, Marta, Lazăr, Sara şi Maria Magdalena. Au fost lăsaţi în voia apelor mării, pe o barcă, în largul Palestinei. Maria Salomeea şi Maria Iacobita sunt maicile apostolilor Ioan şi Luca. Nu are rost să-ţi mai vorbesc despre Lazăr, cel înviat din morţi. Marta

și Maria Magdalena sunt surorile lui. Cât despre Sara, nimeni nu știe cine era. Unii spun că ar fi fost o prințesă nubiană, convertită la creștinism încă de la începuturile acestei religii. Alții afirmă că ar fi fost o slujnică egipteană, în serviciul Mariilor. Unele scrieri apocrife o plasează alături de Maria și Marta, în clipele când acestea au descoperit că mormântul lui Iisus este gol și au fugit să îi anunțe pe apostoli că Hristos a înviat.

Femeia aceasta misterioasă joacă un rol fundamental în povestea mea: ea este cea care a asigurat transmiterea simbolurilor egiptene popoarelor de nomazi, țiganilor și rromilor. Eu susțin că Sara e, de fapt, indiancă. Cu milenii în urmă, poporul ei i-a primit pe preoții egipteni trimiși de Imhotep pentru a răspândi în lume cunoașterea sacră. Fie din proprie inițiativă, fie mai curând ca emisar al poporului ei, Sara a străbătut drumul invers față de cel parcurs de preoții lui Imhotep, de Alexandru cel Mare, pentru a găsi originalele elementelor studiate de înțelepții din țara ei. A traversat Indul, Persia, Palestina și a ajuns până în Egipt. În Alexandria, tânăra femeie a descoperit manuscrisele originale în bibliotecă și a sustras cele mai importante piese, nelăsându-i bietului Sfânt Marcu, care a întârziat vreo douăzeci de ani, decât fragmente disparate care, chiar așa puține câte au fost, l-au fascinat într-atât. Din motive misterioase, pe drumul de întoarcere, ea s-a lăsat copleșită de emoția care a înconjurat nașterea creștinismului: prezența ei lângă apostoli și familiile acestora nu poate fi explicată decât dacă Sara

a vrut să le împărtăşească lor sau poate lui Iisus roadele descoperirii sale. Ceea ce ar explica şi călătoria lui Marcu la Roma, în căutarea lui Luca... Dar mă depărtez de la temă, nu sunt decât simple ipoteze. Esenţialul este că fragmentele cele mai importante din Cartea lui Toth se găseau, în secolul I al erei noastre, la Camargue, ascunse în mormântul Sfintei Sara. În secolul al IX-lea, un neam întreg se va pune în mişcare pentru a le recupera, un neam de sacrificaţi, care a ales să rătăcească veşnic, să fie depozitarul mut al unei cunoaşteri secrete al cărei potenţial divinatoriu nu îl vor utiliza.

Ardeam de nerăbdare. Pentru prima oară în povestea lui, Rodrigue Borgèse făcea o legătură între două piese fundamentale ale puzzle-ului: regiunea Marsiliei şi tarotul. M-am străduit să nu-mi exteriorizez emoţiile. I-am sugerat chiar să ne odihnim puţin pe o bancă aşezată la soare, la marginea unei curţi supraînălţate, care ne permitea o vedere magnifică asupra Vieux-Port şi, dincolo de el, asupra turnurilor asimetrice ale abaţiei Saint-Victor. Dar el mi-a făcut semn să mergem în continuare şi s-a îndreptat spre o trecere de pietoni.

– Bun. Cât despre ceilalţi pasageri din barcă, aceştia au jucat un rol major în evanghelizarea Galiei, Lazăr devenind primul episcop al Marsiliei, Marta străbătând valea Rhônului şi îmblânzindu-l pe Tarasque, fabulosul dragon care teroriza Arlesul şi împrejurimile sale. Sara a dispărut în umbra celebrilor ei însoţitori, nimeni nu i-a mai acordat nicio atenţie. Aş mai adăuga că în secolul al V-lea, un călugăr dac

(știi despre ce vorbesc, e vorba despre acea regiune care face parte acum din România de azi) pe nume Ioan Cassian, după o lungă ședere în Egipt, a călătorit până în Marsilia pentru a întemeia mănăstirea pe care o admirăm noi acum, pe care a construit-o – ce coincidență! – exact lângă grota care adăpostea rămășițele Sfântului Lazăr. Poate dacă s-ar fi gândit să caute lângă cătunul Sfintelor Marii, cercetările lui ar fi fost mai fructuoase, cine știe... Căci, după umila mea părere, bărbatul era un emisar al sectelor gnostice și căuta rămășițele Sfintei Sara.

Crezi că mă învârt în jurul cozii, nu-i așa, Matthias? Văd că ești nerăbdător. Dar crede-mă, nu îți fac decât un rezumat cât se poate de concis. Pentru a afla ceea ce ți-am explicat până acum, am avut nevoie de ani de zile de cercetări și traduceri, pentru a putea pune totul cap la cap, alături de Bernardo Sagamoro. El citea fluent în mai multe limbi moarte, iar relațiile lui – cu toate că părăsise viața monahală – i-au permis să consulte arhivele secrete... Îți vei da imediat seama despre ce e vorba. Primele secole ale creștinismului au fost caracterizate de o luptă sălbatică împotriva gnosticilor, sistematic calificați drept eretici. Termenul acesta, de „gnostic“, îți spune ceva? Iată, pe scurt, cum stă treaba: în vreme ce creștinii cred că mântuirea este accesibilă tuturor, gnosticii consideră că aceasta e rezervată câtorva inițiați, este, așadar, ezoterismul în opoziție cu exoterismul. Simon Magul este o figură emblematică a mișcării, dar mai sunt mulți alții, care se înscriu în această tradiție

filozofică, de la tablele de smarald ale lui Hermes Trismegistul până la Cabala. Epicentrul sectelor gnostice este Persia, aflată la confluența vechilor religii mesopotamiene, a filozofiei grecești și a înțelepciunii orientale. Dar la începutul secolului al II-lea gnosticii au invadat literalmente – încă o coincidență miraculoasă – regiunea Alexandriei: Basilides, Carpocrates, Valentin... Câțiva ani mai târziu, Mani va dezvolta religia maniheistă, care se va extinde până în China. Dacă ți l-aș aminti aici pe Marco Polo te-ai simți oarecum mai lămurit?

Ce vreau de fapt să scot în evidență prin acest sumar expozeu, Matthias, este faptul că și gnosticii au căutat fragmentele lipsă din Cartea lui Toth, au pus mâna și ei pe câteva pagini pe care le-au integrat în credințele lor. Mișcarea s-a propagat pe firul veacurilor pentru că bogumilii din fosta Iugoslavie, precum și catarii, au preluat concepțiile gnostice sau maniheiste, fără îndoială datorită scrierilor disimulate sub forma apocrifelor creștine. După eradicarea lor sistematică, gnoza nu va mai supraviețui decât în literatura alchimică... Această mișcare gnostică va transcende cele trei religii ale Cărții, chiar dacă o astfel de afirmație va fi în mod cert sancționată de cei vizați: totuși, între marile tradiții ezoterice creștine, iudaice – Cabala – și musulmane, în special prin intermediul unor mișcări sufiste, schimburile importante și regulate vor continua în mod extrem de discret. Sufismul, unul dintre cele mai importante elemente din procesul de islamizare a Asiei și Indiei, propovăduia

renunțarea la bunurile materiale și extazul, pentru ca omul să reușească să întrevadă scânteia divină dinlăuntrul său. Ca și „ereticii“ gnostici, confreriile sufiste au fost persecutate de curentul dominant al islamului, în ocurență cu sunnismul: toți gnosticii, indiferent de grupul lor de origine, au împărtășit acest destin, ca o fatalitate. Dar simbolurile tarotului, în forma lor cea mai veche, mai primitivă, mai spirituală, au fost amplu vehiculate în taină în aceste confrerii și secte, unde erau în general rezervate studierii de către cei mai înalt plasați dintre inițiați.

Borgèse mi-a făcut semn să ne întoarcem prin hățișul de străduțe, de astă dată în direcția unui ansamblu de clădiri moderne, care se înălțau deasupra pieței Major. Am parcurs deja trei sferturi de cerc, trebuia doar să coborâm din nou de-a lungul portului pentru a ne întoarce la primărie.

– Astfel, până în secolul al XII-lea, tarotul s-a răspândit în întreg perimetrul bazinului mediteraneean, iar câțiva indivizi au reușit să pună mâna pe manuscrisele din Alexandria: Biserica Catolică, prin intermediul Părinților Bisericii, republica venețiană, sectele gnostice, inițiații religiilor eretice. Fiecare se străduia să pună mâna pe piesele lipsă, fără a izbuti să le descopere pe acelea pe care Sara Egipteanca a izbutit să le ascundă: unul dintre jocurile originale ale preoților egipteni.

Întemeierea Ordinului Templului de către Hugues de Payens va arunca în aer totul și va scoate la lumina zilei tentativele unora și ale altora. Mandatat

de Bernard de Clairvaux, alături de alți cavaleri care au făcut legământ de sărăcie, castitate și supunere, el a creat Ordinul Cavalerilor Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon, care avea ca misiune oficială protejarea pelerinilor care plecau în valuri din Occident la Ierusalim. Ordinul s-a instalat lângă Mormântul Sfânt. Unii vorbeau despre căutări secrete, nocturne, ale comorilor ascunse. Dar acest ordin, al cărui statut va fi depus la Conciliul de la Troyes de către Bernard de Clairvaux, la nouă ani de la crearea sa efectivă, avea cu totul alte obiective. Iar oponenții lui Bernard de Clairvaux, care îl acuzau că se amestecă în domenii care nu îl privesc, au fost repede dezavuați de către papa Honoriu al II-lea: cavalerii Templului, grație contactelor regulate cu cabaliștii evrei, confreriile sufiste și supraviețuitorii sectelor gnostice, erau pe cale de a realiza sinteza, Tradiția ezoterică, fără măcar a recurge la vestigiile Cărții. Așa a început dezvoltarea Templului, una la fel de fulgerătoare ca aceea a republicii venețiene; în scurt timp templierii au devenit bancherii Europei, comandamentele lor s-au transformat în centre de cercetare și de studiu.

Nu mă voi opri asupra distrugerii ordinului. Partea cea mai bine cunoscută este, evident, execuția publică a lui Jacques de Molay, într-o zi de vineri, 13 aprilie 1314 – știi că de aici se trage această superstiție? Pe rug, Marele Maestru i-ar fi blestemat pe regele Franței, pe papă și pe toți cei care au conspirat la distrugerea ordinului. Astăzi, putem pune la îndoială această poveste, chiar dacă ea a furnizat material

pentru o întreagă literatură, precum și pentru numeroase seriale de televiziune. În schimb, cert e că lovitura pusă la cale de Filip cel Frumos și Guillaume de Nogaret nu a fost deloc o surpriză. Templierii știau la ce să se aștepte, ei anticipaseră până și trădarea papei Clement al V-lea. Știau prea bine că supraviețuirea ordinului lor nu va mai fi posibilă decât în umbră. Jacques de Molay și cavalerii lui au fost arși de vii pe rug, pe Île de la Cité: s-au dus la moarte mândri, cu inima senină, trezind respectul populației. Știau că ordinul lor își va continua cercetările, într-ascuns.

În ochii tuturor, Ordinul Templului s-a risipit în fumul rugurilor din acea zi de vineri a lunii aprilie. Numai că lucrurile nu sunt deloc atât de simple. Nu e vorba despre comoara Templului, pe care, de-a lungul secolelor, o vor căuta toți aventurierii. În registrul acesta, un anume templier pe nume Jean de Châlon, a declarat că, în ajunul arestării lui Jacques de Molay, a văzut mai multe care acoperite cu paie părăsind incinta Templului din Paris, însoțite de numeroși cai. Fuga acestor atelaje coincide cu dispariția navelor ordinului, ancorate în portul La Rochelle: nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ele. Probabil că s-au îndreptat spre Portugalia, unde mulți templieri și-au aflat refugiu. Alte zvonuri vorbesc despre un anume Pierre d'Aumont, care a refuzat să se exileze și, împreună cu opt tovarăși, deghizați în meșteșugari, s-a întors să caute cenușa lui Jacques de Molay. Se spune că în fața rugului au strigat „*Makbénach!*", care a fost și strigătul tovarășilor lui Hiram, care au jurat

să răzbune moartea arhitectului Templului, ucis de invidioşi. Pierre d'Aumont, exilat în Scoţia, a devenit noul Mare Maestru al ordinului, el fiind probabil la originea primei loji masonice şi a ritului scoţian.

Dar lucrul cel mai uimitor, pe care puţini istorici îl cunosc, este că poetul Dante – da, Dante Alighieri, autorul *Divinei Comedii* – a venit de două ori la Paris în aceşti ani. În 1307, cu puţin înaintea arestării lui Jacques de Molay, a avut o lungă întrevedere cu Marele Maestru. S-a întors în 1314, pentru a asista la arderea acestuia pe rug. Văd în privirea ta, Matthias, o anumită incomprehensiune. Uf, îţi spui în gândul tău, păi, eu nu mai pricep nimic, ce au de-a face aici poeţii şi francmasonii? Adevărul este că Dante aparţinea confreriei secrete Credincioşi întru Iubire, o sectă iniţiatică gnostică, ale cărei valori erau extrem de apropiate de acelea ale Templului. Se prea poate ca *Divina Comedie* să nu fie decât un imens mesaj codificat, după cum o semnalează câteva indicii evidente, printre care amintesc numele lui Beatrice – *Bea Trix*, cea de trei ori fericită – sau însăşi structura operei, compusă din trei părţi cu câte treizeci şi trei de cânturi, dar te scutesc de amănunte, oricum sunt date de notorietate publică în rândul celor care urmăresc Marea Operă. E suficient să ştii că Dante menţionează de câteva ori Templul în *Divina Comedie* şi vesteşte apropiata lui resurecţie. Era, fireşte, printre cei mai în măsură să ştie, dat fiind că se afla în primele loji, iertat să-mi fie prostul joc de cuvinte.

Și ce face amicul Dante, abia revenit în Italia? Neputându-se întoarce în Florența, cetatea lui natală, din motive politice, se refugiază la Ravenna, apoi începe să facă numeroase călătorii la... Veneția, ei da, la Veneția, dintre toate orașele lumii! Și, încă o coincidență, exact în această perioadă a fost creat cel mai vechi joc de cărți cunoscut în Europa: e vorba despre *naïbs* sau *naïbi*, cum a fost numit în acea vreme. Cărțile aminteau clar de arcanele minore și de câteva dintre arcanele majore ale tarotului, dar erau grosolane, neîndemânatice. Pe scurt, nu prea aveau sens. Ele erau rodul a două aporturi trunchiate, reunite pentru întâia oară de Dante și de Credincioșii întru Iubire, o sinteză a descoperirilor venețiene și a analizelor Templului. După cum îți imaginezi, jocul a rămas în centrul activităților sectei și va fi un subiect de studiu pentru cei mai proeminenți dintre membrii săi, poetul Marsilio Ficino, pictorul Rafael și cei din anturajul lui Cosimo de Medici. Așadar, nu ți se pare cât se poate de firesc faptul că primul joc de tarot asemănător celor pe care le utilizăm noi astăzi a fost creat la Florența, pentru familia Medici, cu ajutorul unei familii de gnostici armeni instalați la Viterbius? Aceste exemplare nu au rezistat, din păcate, probei timpului, dar s-au găsit descrieri ale lor, destul de detaliate.

Ne aflam deja în port, iar ca fond sonor al discuției noastre aveam plescăitul bărcilor, vibrațiile regulate ale corzilor lor de oțel și țipetele periodice ale pescărușilor. Borgèse mi-a făcut un semn să facem la stânga, pentru a regăsi tăcerea străduțelor umbroase

din Panier. Am urcat aşadar spre Vieille-Charité, dar, după nici câteva zeci de metri, a luat-o pe un pasaj pietruit, întorcând capul, ca să se asigure că îl urmez. Ne era absolut imposibil să mergem umăr la umăr.

– Trec eu în faţă, dacă îmi permiţi. Unde rămăsesem? Da, la primele jocuri de tarot. A fost o adevărată explozie în toată Europa: la finele secolului al XIV-lea, un anume artizan Gringonneur le realiza în Franţa, pentru regele Carol al VI-lea; la Milano, taroturile principilor Visconti-Sforza erau pictate de artişti reputaţi; Paracelsus – şi el membru al Credincioşilor întru Iubire – a introdus jocul în Elveţia. Astăzi, cele mai vechi cărţi sunt păstrate în bibliotecile din Paris, Carrara şi New York: dispunem chiar şi de un joc cvasicomplet, cu şaptezeci şi patru de cărţi din şaptezeci şi opt.

Ceea ce trebuie să înţelegi e faptul că, exact în aceeaşi epocă, ca şi cum ar fi răspuns unei chemări misterioase, rromii au dat năvală în Europa. Părăsiseră India cu patru veacuri în urmă şi, brusc, acum umpleau drumurile Europei. Împăratul Sigismund de Boemia le acordă un permis de liberă trecere, pe care îl vor prezenta la intrarea în Franţa, ceea ce le va lipi în mod durabil pe frunte eticheta de „boemieni". Dar deschizătorii de drum veniseră pe bătrânul continent cu mai bine de treizeci de ani înainte, la data la care Credincioşii întru Iubire abia încropeau primele jocuri. Au traversat Piemontul şi Provence-ul, pentru a ajunge la Camargue, unde au dezgropat simbolurile ascunse în mormântul Sfintei Sara (au

profitat de ocazie pentru a muta și osemintele acesteia, punându-le la adăpost de lăcomia creștinilor, căci la drept vorbind Sara nu avea ce căuta în cripta unei biserici catolice; în 1448, când au fost descoperite scheletele din cripta Sfintelor Marii, cel al Sarei nu era printre ele). Jocurile de cărți pe care le foloseau le-au adus o extraordinară reputație, căci știau să le utilizeze pentru a prezice viitorul cu mult talent și pertinență. A fost o epocă în care rromii au primit permise de liberă trecere și privilegii, ședeau la mesele celor puternici și circulau nestingheriți în tot bazinul mediteraneean, străbătând drumurile în lung și-n lat, de la Marsilia, Montpellier și Narbonne, până în Spania, Andaluzia sau Portugalia, pe urmele dispăruților templieri. În scurt timp, numeroasele taroturi ale boemienilor au încurcat cercetările Credincioșilor întru Iubire, multiplicând versiunile și interpretările contradictorii, transformând simbolurile în elemente fără semnificație. În această perioadă s-au schimbat culorile, au evoluat simbolurile, au dispărut unele chei. Rromii, ca niște iluzioniști desăvârșiți ce erau, ca niște *scamatori* profesioniști, au reușit să facă tarotul să dispară în spatele unui imens ecran de fum...

O perdea insuficientă, totuși, care nu i-a putut descuraja pe cei mai motivați dintre inițiați. Astfel, Rabelais, ale cărui propensiuni spre ermetism sunt adesea invocate, amintește în cartea a XXII-a din *Gargantua* despre jocul de „tarau“ ca despre unul dintre jocurile favorite ale tânărului gigant. Vei observa, Matthias, că numărul capitolului în care se află acest

pasaj este tocmai numărul arcanelor majore ale jocului. Și dacă ți-aș mai spune, Matthias, că scrierea a apărut în 1534, imediat după șederea autorului ei la Montpellier, unde a predat cursuri de medicină, printre studenții lui aflându-se un anume tânăr pe nume Michel de Nostre-Dame, cunoscut ulterior sub numele de Nostradamus, la fel de pasionat de științele oculte? Jocul de „tarau“, a cărui încărcătură simbolică i-a fost explicată de Rabelais, îl va fascina într-atât pe viitorul autor al *Profețiilor* și *Centuriilor*, încât, în ciuda firii lui ipohondre și irascibile, va întreprinde lungi călătorii în Italia, la Milano, Florența și Veneția, în căutarea Credincioșilor întru Iubire, al căror membru în mod cert a devenit. Își va petrece restul zilelor aici, la Salon-de-Provence și la Saint-Rémy, încercând să descifreze simbolurile ermetice. Unii dintre asistenții și ajutoarele lui s-au instalat în regiune și au devenit meșteri tarotieri, dând astfel tarotului un loc de origine... Căci, după cum bine observi, Matthias, istoria tarotului este inseparabilă de cea a Marsiliei și a împrejurimilor orașului...

Iată un rezumat rapid al *Istoriei adevărate* a tarotului, de la geneza egipteană până la aproprierea jocului de mișcările ermetice ale Evului Mediu. Exact în momentul în care jocul ar fi putut deveni o miză de putere majoră în Europa, din străfundurile Indiei s-au ivit rromii, care au orchestrat o diluare a tuturor țintelor; la fel ca și în urmă cu cincisprezece secole, când Părinții Bisericii erau pe punctul de a pune mâna pe

joc, și a apărut o tânără pe nume Sara, care a izbutit să le sustragă ultimele fragmente.

Am ajuns la sfârșitul istorisirii mele. Să ne oprim aici, în fața acestei portițe. Știu că peste câteva clipe ai să mă urăști, Matthias, dar ar trebui să înțelegi că istoria e ciclică, repetă la nesfârșit aceleași mișcări, ca o bătrână smintită sau ca un pește într-un acvariu.

Poarta s-a deschis, iar în penumbră s-a conturat silueta lui Davor, flancată de cele ale fraților săi. Am făcut câțiva pași în spate.

– Din aceleași motive, care le aparțin lor și doar lor, rromii au furat din casa prietenului tău Max un sipet egiptean care, dacă predicțiile lor sunt exacte, conține douăzeci și două de plăcuțe aurite, pe care doresc să le pună la adăpost, până ce timpurile vor fi mai sigure. Nu mă întreba nimic, Matthias, nici eu nu știu mai multe, știu doar că bătrâna Lyuba te prețuiește mult, dar în același timp o înspăimântați. Nu o căuta, a plecat, vreau să spun că de data asta a plecat cu adevărat, în acest moment părăsește Franța, împreună cu sipetul tău.

În ceea ce mă privește, acești tineri care se află în spatele meu mă vor escorta la un punct de întâlnire care deocamdată îmi este necunoscut și unde sunt sigur că voi găsi-o pe Lyuba. Se vede treaba că mai avem multe de făcut. Îmi cer iertare, Matthias, îmi pare sincer rău. Mai târziu, am convingerea că vei înțelege că această stratagemă a fost indispensabilă. Eu... eu îți urez noroc în căutările tale. Să nu abandonezi...

Rodrigue Borgèse s-a aplecat pentru a intra în clădire și poarta mi s-a trântit în nas.

11

(urmare)

Am rămas stană de piatră câteva clipe, nereușind să realizez ce se întâmplase. Apoi m-a copleșit furia, eram mânios că mă lăsasem păcălit în halul ăsta. În timp ce Borgèse mă ținea la distanță, debitându-mi tot felul de fantezii, amețindu-mă cu tot felul de vorbe meșteșugite, țiganii îmi furau sipetul egiptean... Dintr-odată, mi-am dat seama că Aparecida era singură în casa din Vauban! Telefonul mobil mi-a alunecat din mână, l-am luat de jos, dar a sunat în gol, Aparecida nu răspundea. M-a copleșit spaima. Am fugit ca un nebun pe bulevardul République până la Bursă. Aveam nevoie de un taxi, cât mai repede. I-am împins pe trecători și pe turiști în mijlocul primelor picături de ploaie, enorme, care sfârâiau pe pământul încins, urmate imediat de grindină, mare cât oul de porumbel. Obloanele pocneau sub rafalele de vânt, oamenii țipau, rigolele se umpleau văzând cu ochii, mașinile se opreau, străzile deveneau impracticabile, răsunau sirenele camioanelor de pompieri – Marsilia cea orientală nu era obișnuită cu furtunile. În panica asta, cu toată harababura din jur, nu puteam ajunge în cartierul Vauban decât pe jos – o adevărată fericire!

Acolo, gâfâind din cauza fugii, ud leoarcă, m-am năpustit strigând în grădină. Mi s-a părut că îl văd pe Peste care, speriat de năvala mea brutală, s-a refugiat pe una dintre cele mai înalte crengi ale platanului.

Aproape că am smuls din țâțâni ușa de la intrare, strigând-o pe Aparecida, însoțit de o rafală de apă și de vânt. În timpul cursei mele nebune, grindina îmi secerase pulpele și lăsam în urmă bălți mari de apă, înroșite de câțiva stropi de sânge.

Aparecida și Fang Yin erau tolănite pe canapelele din camera mare, de la parter. Se holbau la mine cu ochii mari, de parcă ar fi văzut un nebun: fetele își luau liniștite ceaiul. Am sărit de gâtul Aparecidei, udând-o deopotrivă de ploaie și de lacrimi. Îmi era greu să îi explic viziunile de coșmar care mă bântuiseră în drum spre casă. După ce m-am mai calmat puțin, le-am explicat celor două tinere ce s-a întâmplat, pierzându-mă puțin câte puțin în ochii adânci ai lui Fang Yin, două virgule negre are îmi absorbeau stresul, cu un strop de curiozitate discretă, empatică, ce umaniza perfect chipul ei impasibil, de alabastru.

Sipetul egiptean dispăruse însă fără urmă din căsuța din grădină în care dormisem împreună cu Esteranguy. Nici Aparecida, nici Fang Yin nu au auzit nimic; Peste a fost cel care ne-a furnizat cheia enigmei, când a venit să inspecteze cauzele acestei agitații: *Maimuță! Monkey! Mono! Scimmia!* Am fost cât pe ce să-i dau una zburătoarei ăsteia idioate care a preferat să se perfecționeze în limbile vii decât să vină să dea alarma, dar papagalul, presimțind lovitura, s-a refugiat în brațele

delicate ale lui Fang Yin, care a început să îi mângâie penele de pe gât cu degetele răsfirate.

Două ore mai târziu, eram cu toții în mașină, încercând să ajungem pe autostradă în mijlocul unui ambuteiaj imens. Cu ochii în retrovizoare, o ghiceam pe Jeannette pe luneta din spate, tăcută, iar când am încercat să comunic cu ea, nu am auzit decât un cârâit slab, prin care încerca să îmi spună că totul e în regulă. Părea la capătul puterilor. Peste s-a ghemuit lângă ea, de parcă ar fi vrut să o încălzească.

Dacă în Marsilia forța furtunii a transformat centrul orașului într-o piață orientală mizeră, în Alpilles era dezastru. Fulgera neîncetat peste piscurile stâncoase, încoronându-le cu steluțe albăstrii, în vreme ce în văi răsuna bubuitul tunetelor. Parcul Rezidenței era o imensă întindere de noroi, pe care zburau acoperișuri smulse de vânt. Organizatorii petrecerii, prinși pe picior greșit, încercau și ei ce se mai putea pentru a face totuși o figură bună și au sunat mobilizarea generală în clădirea principală. Catastrofa s-a anunțat încă de la început, când una dintre cupole s-a năruit peste oaspeți. Unii și-au exprimat furia în termeni nu tocmai ortodocși, alții s-au închis în camerele lor, preferând să rămână acolo peste noapte. Câțiva au vrut chiar să plece, dar cursele rutiere și aeriene fuseseră anulate – mai bine de un sfert dintre invitați nici nu reușiseră, de altminteri, să ajungă la hotel.

Odată trecută panica inițială, atmosfera a devenit destul de prietenoasă, ca de fiecare dată când persoane

necunoscute au sentimentul că trăiesc laolaltă ceva mai curând neobișnuit. Chicotelile doamnelor punctau fluctuațiile becurilor și mugetele furtunii, flăcările lumânărilor dansau pe chipuri, iar bufetul era la adăpost, ceea ce, la urma urmelor, era esențial.

În mulțimea densă de smochinguri și rochii de seară ceva cam umede, în mijlocul permanentelor stricăciuni provocate de ploaie și de vânt, Martine se străduia să găsească cuplul Burgmeister. A dat peste doctorul Bertin, care a sfătuit-o să nu își facă griji, să accepte lucrurile așa cum erau, te întreb, Martine, de ce să te necăjești, doar nimeni nu poate face nimic acum. Părea atât de zen... În același timp, ochii lui erau mai curând ficși, pupilele dilatate îi dădeau un aer caraghios. L-a oprit pe unul dintre ospătari pentru a lua o cupă cu șampanie, oferindu-i-o. Martine a băut fără să-și dea seama, căzută în admirație în fața chelnerului care i-a zâmbit încântător, apoi și-a reluat rondul printre oaspeți. Pe sub cămașa lui albă puțin jilavă se desenau niște tatuaje stranii, etnice. L-a urmărit o clipă din priviri, l-a văzut vorbind cu unul dintre colegi. A sfârșit prin a accepta brațul pe care i-l oferea răbdătorul Bertin și au pornit amândoi în căutarea lui Clint Baskerville.

Ceva mai încolo, un bărbat frumos cu ochii cenușii, atletic, căruia smochingul îi venea perfect, i-a atras din nou atenția lui Martine. Șampania, fără doar și poate, pe care n-ar fi trebuit să o amestece cu medicamentele, și iat-o acum uitându-se după toți bărbații... În ocurență, acesta din urmă părea inconștient de

farmecul lui, nici măcar nu băga de seamă grupul de femei care se străduiau din greu să îi atragă atenția. Privea fix în direcția ospătarului tatuat, iar Martine și-a spus în sinea ei că tipul era, probabil, homosexual.

Evident, Martine se înșela: Crupierul era pur și simplu surprins să dea peste cea de-a douăsprezecea victimă tocmai acum, în timp ce îl căuta, și el, pe Baskerville prin mulțime.

12

Mi-am înghițit o înjurătură când, prin rafalele de ploaie care se izbeau în parbriz, am ghicit conținutul panoului luminos: autostrada era blocată între Salon și Cavaillon, din cauza a unui accident. Trebuia, așadar, să ne întoarcem, pe un drum îngust care urca spre nord din câmpia de la Crau, traversând lanțul munților Alpilles de la Mouriès până la Eygalières. Vorbeam puțin, încercând să-mi dau seama de unde au aflat țiganii de sipetul egiptean, cum i-au descoperit ascunzătoarea și de ce l-au furat. Tot atâtea întrebări care, în ciuda eforturilor mele, rămâneau fără răspuns. Sau, cine știe, poate Borgèse mi-a dat, în ciuda aparențelor, câteva indicii: țiganii interveneau ori de câte ori secretele jocului erau amenințate.

Ceea ce însemna, bineînțeles, că aceste secrete erau în pericol. Rromii se vor fi gândit, probabil, că misterioasa Organizație care trăgea firele încă de la început

și căreia îi aparținea asasinul ar putea pune mâna pe sipet, dacă acesta ar fi rămas în posesia mea. Dacă așa stăteau lucrurile și ei aveau dreptate, înseamnă că eu însumi eram în pericolul de a cădea, într-un fel sau altul, în mâna lor, o perspectivă deloc încurajatoare. Dar dacă asasinii au pus mâna pe prietenii noștri, care au intrat de bunăvoie în gura lupului, și vor încerca să îi folosească drept monedă de schimb pentru a obține jocul? Pe de altă parte, în afară de regretatul Sagamoro, nimeni nu știa de existența lui: să fie cu putință ca asasinul să îl fi făcut să vorbească înainte de a-l ucide?

Dacă împingeam paranoia mai departe, mă puteam întreba dacă nu cumva rromii nu erau mână-n mână cu asasinii. Oare să se fi angajat să ducă ei jocul egiptean Organizației, regrupându-și astfel forțele pentru a dobândi mai repede misterioasa putere promisă jucătorilor Marelui Joc? Eram derutat, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât situația devenea mai complexă, mai încurcată. Eram pierdut.

Singura linie dreaptă – dincolo de autostrada pustie pe care dricul nostru gonea în mijlocul resturilor vegetale – era cea a acțiunii: trebuia să îmi găsesc prietenii care erau la Rezidență, să pun mâna pe asasin și să îl neutralizez, să îl fac pe Baskerville să vorbească, pentru a înțelege mizele și scopurile întregii afaceri. Nu era timp de gândit acum, trebuia să acționez, de altminteri acesta a și fost sfatul pe care mi l-a transmis Tullia, prin intermediul lui Peste. Să acționez.

Am traversat satul Mouriès și am urcat spre coline, ezitând puțin dinaintea drumului pe care trebuia să

îl urmăm: muntele ne ridica dinainte o barieră aparent de netrecut, ce părea a contrazice harta pe care o aveam în fața ochilor. În sfârșit, Destet: era începutul trecutului. Drumul se întorcea, șerpuia pe sub pini. Siluetele lor negre, din ce în ce mai rare pe măsură ce urcam, se decupau în stroboscopul străbătut de fulgere, părând a se mișca sub fiecare străfulgerare. Virajele deveneau tot mai strânse, am fost nevoit să încetinesc. Și bine am făcut: un morman de bolovani și trunchiuri de arbori bloca șoseaua, exact la ieșirea dintr-o curbă.

Am coborât din mașină sub ploaia șfichiuitoare, ca să evaluez pagubele. Un fulger a căzut peste unul dintre piscurile din apropiere, întinzând un ac orbitor deasupra șoselei, ca o punte suspendată. Întreg pământul a răspuns cu o cutremurare arsurii fulgerului, o stâncă s-a prăvălit pe pantele noroioase ale colinei, zdrobind în cale arborii de mirt și de cârmâz. M-am apropiat de obstacol, încercând să îi evaluez mărimea în întunericul străpuns de fasciculele luminoase ale farurilor. În spatele geamurilor, ghiceam chipurile îngrijorate al lui Fang Yin și al Aparecidei.

Femeia stătea la marginea drumului, apăruse în fața mea de parcă ar fi răsărit din neant. La început am făcut un gest de uimire, dar apoi, când am observat că nici rochia ei albă, nici lungile ei plete castanii nu se clinteau sub rafalele de ploaie, că furtuna din jurul nostru nu o atingea, mi s-a făcut pur și simplu părul măciucă. S-a uitat la mine ca o oarbă, fără nicio expresie, un strigoi sau un vampir ivit de nicăieri. O

Doamnă Albă, o devoratoare de călători rătăciți, îmi șoptea o voce ascunsă în străfundurile mele. Din tufișurile din spatele ei parcă se auzeau niște mârâituri și mi s-a părut că zăresc acolo, jos, o pereche de ochi roșii. Amintirea fiarei care m-a atacat la Eduardo m-a făcut să înlemnesc. Un zâmbet vag a luminat chipul femeii.

– Destinul tău nu se oprește aici, nu te teme. Urmează-ne.

– Eu... dar cine sunteți? Ce faceți aici?

– Tu ești rătăcitorul, tu ești cel care ar trebui să știe că întâlnirile nu sunt niciodată rodul întâmplării... Hercule ți-a vestit deja această întâlnire și, înaintea lui, Mamele! Oare ai uitat?

– Dar... dar nu ne aflăm în Limburi! Cum e cu putință?

– Suntem la Destet, la răscruce de drumuri, la răscruce de destine, suntem sub luna lui Hecate, a Medeei și a lui Circe, suntem sub luna sabaturilor și a ielelor care bântuie printre muritori, suntem la răspântia dintre lumi, acolo unde visele capătă substanță, iar realul se transformă în miraj. Urmează-ne.

– Ce e creatura aia de acolo, din hățiș?

– E ghidul tău. Vrei să o vezi?

– Mă sperie!

– Pe drept cuvânt! Și totuși, îți face o onoare rar întâlnită: rar se întâmplă ca Tarasque să se înfățișeze dinaintea muritorilor!

– Ta... Tarasque?

Un foșnet în tufișuri, un mârâit de mii de ori mai puternic decât tunetul, vântul și fulgerul. Ochii roșii s-au ivit din nou, înaintau acum spre mine, inchizitoriali. Un cap de șarpe, un arhetip de dragon. Fulgerul a lovit din nou pe creste, iar imaginile s-au amestecat, nu puteam discerne contururile colinelor de corpul imens al creaturii care se afla în fața mea, părea a se undui pe munți, imensă, gigantică, solzii ei se confundau cu bolovanii împrăștiați pe sol. Știam că, dacă aș fi trecut în Limburi, creatura și peisajul s-ar fi contopit și m-aș fi trezit înfășurat în inelele imensului ei trup. Ochii ei ardeau, gura s-a deschis și a scos un nou răget, făcând pământul să se cutremure. Fulgerul a luminat din nou înălțimile, care s-au unduit ca o creastă de dinozaur. A dispărut cu totul trecutul din Destet, în jurul meu nu au mai rămas decât resturile fosilizate ale creaturii care se trezește din nou la viață. Este sora șerpilor-curcubeu care mi-au vorbit în Australia, a Hidrei care bântuia odinioară hățișurile din apropiatul Crau, o întruchipare a forțelor telurice primitive, o divinitate htoniană, e o creatură a originilor, incredibil de veche, și iată tocmai ea îmi oferă ajutor.

– Urmează-ne. Ea te va conduce în locul în care trebuie să te afli, te va ajuta să traversezi munții prin subteranele universale, pe aceleași drumuri folosite odinioară de Hercule și de Orfeu, prin grotele secrete în care Cerber, vărul ei, păzește porțile celorlalte universuri, unde Capra de Aur îi dă pierzaniei pe aventurierii care vor a-i jefui comoara. Urmeaz-o, Matthias, a venit să te conducă spre destinul tău.

– Și... prietenii mei?
– Care prieteni?
Când m-am întors către mașină, nu mai era nimic, nimic altceva decât un drum pustiu deasupra căruia dansau fulgere.

CONFUZIA CELUI RĂSTURNAT

13

Asupra Arlesului s-a abătut potopul: ecranul negru al cerului s-a deschis într-o gură de tenebre, din care au ieșit ploaia, vântul și fulgerul, asemenea cavalerilor Apocalipsei. Rhônul fierbea, curentul a măturat malurile fluviului, purtând crengi uscate, saci de gunoi, mașini. Un câine mort plutea pe apa întunecată ca un balon caraghios de carnaval, pântecele lui umflat fiind numai bun de luat la țintă de rafalele de ploaie, care îl antrenau la întâmplare pe firul apei, în spirale, pentru a-l izbi apoi de unul dintre stâlpii podului. În urmă cu câteva veacuri, era un fapt obișnuit ca fluviul să aducă astfel în oraș cadavre culese de prin toate cetățile din amonte, cu o monedă în mâini sau în gură, destinată plății cheltuielilor cu înhumarea la Alyscamps.

Locuitorii Arlesului, cum era de așteptat, au dispărut. Au dat bir cu fugiții de pe bulevardul Lices, străjuit de hoteluri particulare și case burgheze din piatră în nuanțe de ocru, un loc extrem de animat la căderea serii. Turiștii s-au risipit care încotro, negustorii

cu tarabe și-au strâns în grabă marfa lor nenorocită compusă din statui africane și pânzeturi viu colorate; orchestra sud-americană care bătea tobele și sufla în trestii în colțul străzii Convalescence des Hommes a tulit-o, fără a mai aștepta faimosul condor. Magnifica fațadă sculptată a catedralei Saint-Trophime, biciuită de ploaie, părea a pluti deasupra stratului gros de grindină care răpăia în pustia piață République.

În clădiri s-au aprins luminile, apoi s-au stins rapid. Pană generală de curent. Arles s-a cufundat în întuneric, din centrul vechi al orașului până la locuințele sociale ale cetății, de la arenele romane până la centrele comerciale, de la străzile asfaltate până la scurtăturile cu ieșire la autostradă. S-a stins o întreagă litanie de învățăminte celebre care aduceau laude consumului la prețuri ce sfidează orice concurență, o salutară aripă a obscurității expediindu-i în neant pe Ed Midas și Bricorama, Chausseria și Mondial Moquettes, Eléphant Bleu și pe Ronald MacDonald.

În fostul ospiciu, devenit clinică psihiatrică, apoi centru de primire, domnește bezna. Și aici s-au stins luminile, generând un imens val de urlete de spaimă. Grupul electrogen propriu a încercat, o clipă, să aprindă puțină speranță în bietele minți ale pacienților, dar în cele din urmă a căzut sub atacurile repetate ale furtunii. Infirmierii fugeau în toate părțile, încercând să adune oile și să le încuie în camerele lor.

Hercule își făcuse deja turul, repartizând cu grijă prețioasele bomboane, câte cinci pentru fiecare dintre prietenii lui, toate de culori diferite. Și se distra de

mama focului, Hercule al nostru, era și foarte excitat, pe fața lui grasă se lățea un zâmbet imens, dinții mici îi luceau în întuneric, de parcă ar fi crănțănit viața, de parcă ar fi înfulecat lumea. A râs, un râs pantagruelic, bubuitor, și râsul celuilalt Hercule, al gigantului, al eroului a răsunat și el în plan secund, mai puternic decât tunetele și fulgerele, mai puternic decât țipetele infirmierelor și urletele internilor: Hercule vede pentru prima oară lumea, aproape că se simte capabil să îi perceapă imensitatea și complexitatea. În cele din urmă, nu e chiar atât de teribilă lumea asta.

Gata, a uitat de inima lui de sticlă, înaintează, descoperă. În spatele lui, chițăind, râzând, cutremurându-se, se ițea o cohortă ieșită din tablourile unui Bosch sau ale unui Bruegel, o mulțime veselă de ratați, de obezi și de diformi, de bătrâni fără dinți, de maxilare cu prognatism și plete vâlvoi, o mulțime uitată de mongoloizi și de psihotici, treziți brusc de miracolul chimiei, și-au uitat spaimele personale, conexiunile neuronale deficitare, și-au dat mâna, pipăindu-se, conectați, descoperind cu extaz frontierele propriilor corpuri, uniți cu toții într-un același elan, într-o aceeași energie, ca și cum prin această adunare colectivă s-ar fi simțit întregiți. O maree ca pijamale din bumbac scrobit, dornică să exploreze dincolo de barierele puse cu răbdare în calea ei, dornică să se lase în voia pulsiunilor, ca un baraj ale cărui diguri au explodat în timpul furtunii.

Ca o maree în creștere, în plină explozie hormonală, valul năvălește spre porțile centrului, zgâlțâind

genţile pline cu pilule, lăsând în urmă un covor de pastile colorate. Au înconjurat maşinile personalului, incapabili să le folosească în ciuda numeroaselor încercări. Dar Hercule ştia exact unde trebuiau să meargă, marele Hercule i-a arătat locul, i-a explicat cum să pună mâna pe una dintre infirmiere şi să o pună să conducă autobuzul până la grădina fermecată, până la grotele pline de comori, unde sunt doamne foarte frumoase şi multe lucruri foarte bune de mâncat.

S-au înghesuit vreo treizeci într-un microbuz, claie peste grămadă, chiţcăind de bucurie şi excitaţie, strânşi unul în altul şi fremătând ca nişte păstrăvi într-un acvariu. La volan, supraveghetoarea răpită, terorizată, se străduia să înţeleagă indicaţiile lui Hercule, care flutura, cu gesturi ample şi neîndemânatice, un scalpel. Maşina a demarat într-un tunet de aplauze şi ţipete, tropăituri, capete izbite de geamuri în absurde manifestări de bucurie. Autobuzul s-a îndepărtat în noapte, în ploaie, urmat de toţi cei care nu au mai încăput în el. A luat-o spre Eygalières.

În curtea inundată a centrului de primire, o pastilă de Ecstasy se dizolvă lent într-o crăpătură, chipul lui Mickey întipărit pe rombul albăstrui se estompează şi se deformează încet, maxilarul i se alungeşte, ochii i se înfundă şi dispar, urechile i se lipesc de o frunte îngreunată, apoi dispare cu totul în bezna grea.

La câtiva kilometri distanţă, în grota Templierilor, nepăsător la furtuna din jur, Clint Baskerville supraveghea ultimele pregătiri pentru a doua manşă a Marelui

Joc. În mai puțin de trei ore, vor fi jucate ultimele levate, iar Organizația își va putea extrage, din străfundurile arhetipurilor antice, noi surse de putere; a treia și ultima parte a procesului se vor declanșa astfel asemenea unui mecanism implacabil. Până în zorii zilei totul se va fi terminat.

Într-una dintre sălile secrete din spatele grotei, Baskerville a făcut un semn maestrului pivnicer.

– Stabiliți comunicarea, vă rog!

– Am înțeles, domnule!

Bărbatul s-a așezat pe unul dintre soclurile din piatră, în poziție de meditație. Clint îl privea intrând în transă cu un amestec de invidie și dispreț: el însuși nu avea niciun fel de har parapsihologic, unicul lui talent era bine ancorat în lumea fizică, în domeniul gestionării și al fluxurilor financiare, în cel al organizării și planificării. Așa se face că era nevoit să apeleze la ajutorul altcuiva. Dar odată jocul complet, toate astea se vor schimba, fără îndoială, căci se aștepta ca atunci să dezvolte și el noi facultăți extrasenzoriale.

Vocea ezitantă, slabă a maestrului pivnicer s-a înălțat în grotă:

– Sunt aici.

– Manșa se încheie. Au rămas doar ultimele trei arcane, cum am stabilit. Totul este așa cum trebuie?

– Din câte pot eu întrezări, da. Dar, după cum știți, intervenția mea e marginală, nu pot influența decât într-o foarte mică măsură desfășurarea evenimentelor.

– Ați putea urmări mișcările grupului? Nu aș vrea să apară surprize neplăcute.

– Un moment, vă rog...

– Sigur, sigur...

– Papesa e la câțiva kilometri de centrul dumneavoastră, împreună cu două femei. Una dintre ele este Aparecida, care e rănită. Pe cealaltă nu o cunosc, e o asiatică. Nu reușesc să vizualizez Nebunul, dar trebuie să fie în apropiere, așa simt.

– E normal? De ce nu este cu ele?

– Totul e în regulă, s-a dat jos din mașină, acum îl văd.

– Perfect. Și ceilalți?

– Forța s-a alăturat jocului vostru, am simțit de aici extragerea. Spânzuratul e la locul cuvenit de mai multă vreme, dar nu pot să-l urmăresc, de vreme ce grupul lor s-a despărțit. Cât despre XIII, acesta rămâne în întregime în mâna dumneavoastră...

– Da, da, e sub supraveghere, nu vă faceți probleme.

– Doriți și altceva? Sunt puțin obosită, distanța... și apoi, nu îmi prea place sistemul ăsta de transă, cere prea multă energie.

– La dumneavoastră totul e sub control?

– Nicio schimbare.

– Bine. Pe curând, Tullia!

14

I-am urmat pe Doamna Albă și pe dragonul teluric pe colinele din Destet, în hățișul de spini și de

străfulgerări. M-am strecurat, cu inima bătând să-mi sară din piept, printre blocurile de stâncă măcinate de furtuni, până la intrarea în abis. Am mers în beznă, într-un negru absolut, acolo unde până și ideea însăși de lumină e imposibilă, agățat de coada solzoasă a lui Tarasque, ignorând tot ce încerca să mă rețină. Am lăsat în lumea oamenilor furia, toate bucuriile și durerile, căci acolo unde mergeam asemenea emoții nu aveau niciun sens.

Am trecut pe lângă porțile în spatele cărora domnea nebunia, de după care răzbăteau cântece nemaiauzite. Am mers pe urmele nebunilor și ale poeților, am visat în grota în care înoată sirena[1], am contemplat digitalina deschizându-se deasupra unui covor din filigrane de argint, de plete și de ochi, am plâns în brațele nimfelor mărunțele cu păr verde și am văzut, într-o tenebroasă și profundă unitate, cum își răspund parfumurile, sunetele și culorile.

Am murit în aceste abisuri insondabile: mi-am smuls unul câte unul oasele trupului și le-am închis într-un sac croit din propria mea piele, bătându-mă apoi pentru el cu câinii sălbatici și lupii care mă asaltau. Din intestinele mele am încropit o scară, pentru a mă cățăra spre sferele superioare, unde am plutit alături de spiritele pure. M-am plimbat prin visele celor

---

[1] Cititorul va fi recunoscut, în acest paragraf, poeme ale lui Gérard de Nerval, Arthur Rimbaud, Guillaume Apollinaire și Charles Baudelaire (n.a.).

vii, printre regretele celor morți și le-am redus pe toate la o șaradă uriașă.

Am văzut cum Tarasque se desface într-o spirală dublă, infinită, și în străfundul tenebrelor am perceput pulsația vitală care poruncește haosului, bătaia inimii universului.

Am dansat cu quarcii în supa primitivă și m-am întors.

Am traversat muntele și m-am trezit într-o grotă, în mijlocul unei pentagrame. Țineam de coadă un șobolan care mă fixa cu ochii lui roșii, neclintit, de parcă ar fi vrut să se asigure că ajunsesem cu bine acolo unde trebuia să ajung.

Nu mă întrebați ce s-a întâmplat de fapt: amintirile mele au consistența viselor, se estompează ori de câte ori încerc să le cuprind și să le torn în tiparul cuvintelor.

Eram acolo unde trebuia să fiu: în cea mai adâncă dintre grotele Templierilor, în subteranele fermei lui Nostradamus.

Eram în buza capcanei, cu o fracțiune de secundă înainte de a se închide.

15

Crupierul l-a căutat zadarnic pe Baskerville în încăperile în care se ținea recepția și prin birouri. I-a măsurat atent pe toți invitații, a încercat să dea de el prin toate mijloacele: telefoane, mesaje, întrebări

adresate personalului Rezidenței. Zadarnic. Era din ce în ce mai mânios.

În jurul lui, petrecerea era în toi, luminată de miriade de lumânări. Serata se menținea în limitele bunului-simț, era evident că imposibilitatea de a se izola prin cotloanele întunecate ale grădinii înghețase veleitățile erotice ale unora și altora. Doar câteva grupuri de trei sau patru persoane au dispărut discret, ascunse prin corpurile clădirii principale, trezindu-se brusc în situația de privilegiați, nefiind nevoiți să înfrunte furtuna pentru a le oferi partenerilor episodici confortul unei camere. Aceste schimburi discrete rămâneau totuși mult sub nivelul activității care dominase precedentele manifestări: acum, invitații se buluceau în jurul bufetului și se îndopau în mod civilizat, nelăsându-se în general pradă alcoolului, iar cei mai aventuroși dintre ei abia ce prizau, ici-colo, câte o linie de praf alb, doar așa, ca să intre în atmosfera serii.

Crupierul rămânea la pândă, cu toate că știa că Baskerville nu se va arăta. Probabil rămăsese în grotă, acolo unde urmau să se încheie ultimele trei contracte. Deloc liniștitoare, această perspectivă. Conform înțelegerii, trebuia să livreze acolo cea de-a douăsprezecea victimă... cu riscul de a nu putea ieși decât cu mare dificultate din hățișul de săli subterane. La dracu', toate astea nu aveau niciun sens, riscul era mult prea mare, absența lui Baskerville era un indiciu suplimentar că se punea ceva la cale. Și ninja? Unde naiba era? Instinctul îi șoptea că era prin preajmă, spionându-l, supraveghindu-l, dar nu reușise încă să-l repereze.

Și-a strâns paharul cu apă minerală cu atâta furie, că l-a spart în pumn, tăindu-se superficial. Durerea i-a luminat gândurile: da, trebuia să plece. Imediat. Dacă exista vreo urmărire, atunci era limpede că hăituitul, vânatul era el. Tatuajul îl predestina să fie cea de-a treisprezecea victimă, era o certitudine și nu mai conta dacă pricepea sau nu natura capcanei care i se întindea, a pica în ea însemna cu siguranță a pierde.

S-a răsucit pe călcâie, hotărât să se îndrepte spre ieșire și să o ia la fugă. Chelnerul nu l-a putut evita, platoul de argint a zburat în aer într-un vuiet de cupe de șampanie și strigătele ori înjurăturile invitaților stropiți. Bărbatul se pierdea deja în mii de scuze când a zărit sânge de la rana Crupierului pe cămașa lui albă.

– Vai, domnule, sunteți rănit, sângerați, un ciob, fără îndoială, sunt dezolat, trebuie să...

– *It's OK. I was leaving...*[1]

– *Sir, you cannot leave now, please, follow me, I'll have a doctor examine your hand...*[2]

Chelnerul îl măsura insistent, apucându-l de braț pentru a-l trage mai încolo, departe de femeile care se întrebau dacă nu cumva ar trebui să se schimbe, departe de bărbații care își tamponau disprețuitori smochingurile, departe de ceilalți ospătari care se

---

[1] „E în regulă. Tocmai plecam", în lb. engleză în original (n. tr.).

[2] „Domnule, nu puteți pleca acum, vă rog să mă urmați, voi chema un doctor să vă examineze mâna...", în lb. engleză în original (n. tr.).

îngrămădeau să șteargă urmele. Uitându-se în ochii bărbatului, Crupierul a înțeles că nimeni nu se putea sustrage destinului: cea de-a douăsprezecea lui victimă era exact în fața lui, trăgându-l de mânecă pe un culoar ce ducea în clădirea administrativă, un culoar pustiu, nu era nimeni acolo, se aflau exact în locul în care el însuși se gândise să îl atragă sub un pretext oarecare; iată, chiar viitoarea lui victimă îl instala acum în biroul în care își lăsase cătușele și cagula, acolo unde urma a o ameți cu globul pământesc care împodobea șemineul, pentru ca apoi să o târască în grote... dar nu, nu, hotărâse să fugă, trebuia să fugă înainte de a nu fi prea târziu.

A vrut să se ridice, să părăsească fotoliul în care fusese instalat de ospătar. Dar în pragul ușii stătea un bărbat cu zâmbetul pe buze, iar în spatele lui se ițea o femeie cu rochie decoltată, cu părul tuns scurt. Din câțiva pași, bărbatul străbătu încăperea, adresându-i-se într-o franceză rapidă din care nu a priceput nimic:

– Bună seara, sunt doctorul Bertin. Mi s-a spus că sunteți rănit. Arătați-mi despre ce e vorba, să evaluăm împreună gravitatea plăgii...

– Cred că acest domn nu vorbește franceza, interveni ospătarul.

– *Ah! Well, may I look at your hand, Sir? My name is Bertin, I am the house doctor, please don't worry*[1].

---

[1] „Ah! Ei bine, pot să mă uit la mâna dumneavoastră, domnule? Sunt doctorul casei, vă rog să nu vă faceți griji...", în lb. engleză în original (n. tr.).

Martine, ești amabilă să îmi aduci trusa de prim ajutor din rezervă?

Voilà! Unul dintre puține cuvinte în franceză pe care le știa, un cuvânt care deschidea poarta tuturor scenariilor, tuturor parolelor, un cuvânt indisociabil de acest ton de o evidentă aroganță și autosatisfacție, tipic franțuzesc. *Voilà*, își spuse Crupierul, zărind în prag o altă siluetă, o siluetă înveșmântată în negru, cu cagulă, o siluetă plămădită din beznă și tenebre, care a zburat dintr-odată de pe peretele de care stătuse agățată, ca un păianjen care coboară pe firul lui.

Kumonusu a închis ușa după el, fără a face nici cel mai mic zgomot. La fel de tăcut, cu o mișcare vie, agilă, s-a aplecat înainte, ca o cobră care dansează. Martine s-a prăvălit pe parchet fără să scoată nici măcar un suspin. Șarpele negru a pivotat, s-a înclinat iar în față, și doctorul Bertin a căzut pe covorul țesut din lână. Doamne, oare tipu' ăsta nu face niciodată niciun zgomot, nimic, și-a spus Crupierul, nici măcar nu sunt sigur dacă are umbră?!

– *This one is your responsability! Quick!*[1]

Fără a sta pe gânduri, din reflex, Crupierul a întins dosul palmei ca o secure, a țintit partea laterală a gâtului, a lovit cu precizie, exact cât să își năucească victima. Ospătarul nici nu a apucat să își dea seama ce se întâmplă, a căzut în genunchi ca un bebeluș adormit.

---

[1] „Ăsta e responsabilitatea ta. Repede!“, în lb. engleză în original (n. tr.).

– *The car is there. We take these two also, the man is needed.*[1]

Da, era nevoie, aveau nevoie de toate cadavrele astea, de toate victimele astea pentru cine știe ce plan măreț pe care Crupierul nu izbutea să îl priceapă. Doctorul corespundea celei de-a paisprezecea victime, Crupierul își amintea acum, era ca și cum creierul lui ar fi regăsit o memorie străveche, ca și cum ar fi putut din nou să numere dincolo de cifra treisprezece.

Să fi fost resemnare în fața fatalității, oboseală, lehamite? Să fi fost supunerea implantată în el, ancorată în profunzimea ființei sale, o obligație, un reflex? Crupierul l-a ajutat pe Kumonusu să încarce corpurile inerte în mașină și, sub rafalele de ploaie, au pornit la drum spre grotă.

Orchomène stătea de pază, nu departe de intrarea în Rezidență. Are fața trasă, ochii roșii de cât se holbase la grilaj, de cât se străduise să ghicească printre rafalele de ploaie și printre fulgere plăcuțele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor care au trecut pe poartă după prânz. A vărsat pe fereastră sticla de apă minerală în care urinase, pentru a nu fi nevoit să își părăsească postul de observație. Ispita somnului era acolo, dincolo de crampele care îi sfâșiau mușchii amorțiți. Nicio veste, nici din interiorul domeniului, nici din exterior. A mijit ochii, pentru a-și umezi

---

[1] „Mașina e aici. Îi luăm și pe ăștia doi, e nevoie de bărbat", în lb. engleză în original (n. tr.).

puţin globii oculari, mult prea uscaţi. Pleoapa îi tresare dureros, iată că începe din nou. Încă o dată, doar...

Se trezeşte tresărind, farurile au aruncat o fantă de lumină sub pleoapele închise, la dracu', a lăsat să treacă o maşină, era prea departe pentru a-i mai vedea numărul de înmatriculare. Ieşise deja, dispăruse în ploaie. Simţea în mod confuz că a făcut o greşeală, că maşina asta era importantă, nu era o limuzină asemenea celor care au trecut pe aici, era prea înaltă, mai curând un 4 x 4 sau ceva de genul acesta. Ezita, nu ştia ce să facă, să o urmărească, să îşi părăsească postul.

Totul s-a precipitat dintr-odată, o siluetă s-a aruncat asupra maşinii, a început să bată în geam, o altă maşină s-a îndreptat spre ei, fasciculul luminos al farurilor e brăzdat de ploaie, un moment de ezitare, îl recunoaşte pe chilian, tipul tatuat care era cu Max, se pregăteşte să lase în jos geamul maşinii, dar celălalt fuge deja spre a doua maşină, o opreşte... Fir-ar să fie, de ce a trebuit să adoarmă chiar acum, demarează, e limpede că trebuie să urmărească maşina care a plecat, se înscrie pe şosea cu toată viteza, depăşeşte dricul claxonând, are timp să vadă chipul Aparecidei, accelerează, trebuie să prindă din urmă jeepul, tipul tatuat nu are decât să urce în dric.

Sala subterană seamănă cu un decor de teatru. Două trunchiuri de copaci au fost plasate la câţiva paşi unul de altul, ramurile de la bază au fost tăiate cu grijă, pe fiecare dintre ele se observau câte şase cioturi vegetale micuţe şi un fel de furcă în vârf. Zbirilor lui Baskerville le-au trebuit zile întregi până ce au găsit

trunchiurile potrivite. Un butuc de lemn pus de-a curmezişul completează spânzurătoarea improvizată, care se înalţă deasupra unei gropi. Câteva fire de iarbă desăvârşesc decorul.

Crupierul e singur cu ospătarul încă năucit: japonezul plecase cu ceilalţi doi captivi, probabil era undeva, prin subterană, pregătindu-se să-i dea raportul lui Baskerville. Aparatul de fotografiat e aşezat jos, în faţa spânzurătorii, alături e şi cartea Spânzuratului, pentru a-i sluji drept model.

Asasinul îi pune victimei o jiletcă viu colorată şi nişte încălţări mulate, o ţinută ridicolă, care îi dă un fals aspect de saltimbanc. Îi leagă cu grijă mâinile la spate. Şi peruca, la naiba, o perucă blondă cu care trebuie să îi acopere părul negru ca tăciunele. *Voilà.* Nu îi mai rămâne decât să îl spânzure pe tipu' ăsta de piciorul stâng şi să îl ţină aşa, cu capul în jos, ca să îi facă poza.

Să îi aşeze piciorul drept în poziţia cuvenită. Să îl facă să deschidă ochii. Şi să îi scoată limba, aşa cum se precizează în note. Ciudat, dar Crupierul îşi doreşte ca totul să meargă bine, ca omu' să nu se zbată prea tare, să se lase cu înţelepciune în mâinile lui. E ostenit, epuizat de punerile astea în scenă, care nu îi mai furnizează nicio plăcere, doar o spaimă surdă. Cu ăsta, al doisprezecelea, s-a terminat numărătoarea inversă. Crupierul vrea să înţeleagă, refuză să fie doar un asasin, un executant, un călău. Vrea ca tot sângele ăsta vărsat, care cu puţin timp în urmă încă îl mai îmbăta, să capete un sens.

Da, tipul se lasă în voia lui. Nu și-a venit cu totul în simțiri, dar Crupierul îi șoptește la ureche în engleză să stea cuminte la pozat și după aceea, ai să vezi, o să se termine repede, nu ai să simți nimic. Celălalt a încuviințat din cap, de jos în sus și de sus în jos. Peruca blondă se freacă de pământ, Crupierul face fotografia așa cum se cuvine, perfect încadrată.

Într-o sală vecină, Clint Baskerville supraveghea pregătirile pentru extragere pe un monitor video – majoritatea încăperilor din grotă erau prevăzute cu asemenea sisteme. E puțin cam crispat, cam tensionat, de obicei nu prea dă târcoale în imediata vecinătate a morții.

Văzând cuțitul Crupierului scânteind, s-a întrebat pentru o clipă dacă ar fi fost în stare să îl țină, să îl folosească, să taie efectiv gâtlejul care se oferea, să treacă peste resemnarea victimei. Răspunsul era simplu: nu. Clint Baskerville nu executa decât în atmosfera elegantă a biroului său, sacrifica pioni pe eșichierul conceptual al firmei, al capitalismului și al Organizației. Modul lui de operare nu rezida în acțiune, ci în inacțiune: să nu facă, să nu facă ceva, orice, să întoarcă privirea la momentul potrivit, să ignore întrebările, să se eschiveze în spatele unui protest, să nu creadă în nimic, doar în propria-i putere, în propria-i bogăție, metode utilizate de mii de ori, arme derizorii, care își extrag puterea doar din acceptarea de către ceilalți. Nu, Clint Baskerville nu ar fi fost în stare să mânuiască vreodată cuțitul, nu ar fi putut suporta

căldura cleioasă și dulceagă a sângelui pe mâini, toate astea nu ar fi putut depăși nivelul fantasmelor.

Când Crupierul a ridicat lama pentru a-și tăia victima cu o mișcare precisă, Clint Baskerville și-a întors privirea.

Una e să dai instrucțiuni, să alegi victimele, să te asiguri că ele sunt *conforme*, și alta e să vezi carnea contractându-se, mușchii tresărind, ochii căscându-se de spaimă, de durere, de neant. Până acum, pentru Clint Baskerville Marele Joc a fost doar un demers pus în slujba unui obiectiv, uciderile au fost generate de expresia unor trebuințe inițiale, de *proces*, au fost niște sarcini simple încredințate unor executanți. În acest moment cu încărcătură atât de materială, Clint a înțeles intuitiv că faptul de a rămâne așezat, uitându-se la ecranul de plasmă din fața lui, ar fi fost... murdar, da, deplasat. Din coordonator, comanditar, ar fi trecut la statutul de observator, de voyeur, ar fi fost înghițit în execuție – un joc involuntar de cuvinte care i-a smuls un rictus – și-ar fi abandonat rolul de pilot, de strateg, și-ar fi slăbit poziția, rolul lui esențial în construcția fragilă pe care s-a priceput să o dirijeze atât de bine.

Așa că, pe măsură ce minutele treceau, pe măsură ce asasinul își încheia treaba în grota învecinată, Clint se străduia să se gândească la altceva, să uite ochii acestui mic scormonitor care a crezut să străpunge secretele Organizației, care și-a imaginat că poate deturna firul istoriei, că poate distruge sistemul capitalist cu câteva clicuri de mouse, că poate revoluționa

societatea şparlind, de ici, de colo, câteva resturi electronice de la masa marelui banchet planetar. Atâta naivitate, atâta prostie... Astfel de idei erau un adevărat nonsens, arătau o totală neadaptare la lumea zilelor noastre. Dacă Max Lambert a fost ales să întruchipeze Spânzuratul, dincolo de legăturile lui cu Matthias, atunci pentru asta a fost ales: venise marele moment de a-l pune la punct, se făcea doar dreptate, nimic altceva, a sfârşit ca toţi tâlharii de teapa lui, ca toţi banditii la drumul mare, ca toţi teroriştii.

Clint Baskerville a aruncat o privire la ecranul video: totul se terminase. Crupierul îşi ştergea lama cuţitului de jiletca victimei. O mare de sânge care, în lumina crudă a grotei, părea aproape verzuie, se lăţea la picioarele sale. Asasinul fixa camera cu ochi cenuşii. A rămas nemişcat lângă cadavrul care, odată trecut jetul iniţial, se golea acum încet de sânge.

Crupierul, graţie unei intuiţii de felul celor tot mai frecvente în ultimele zile, ştia deja că uşa încăperii era zăvorâtă. A rămas aşadar imobil, resemnat, în vreme ce balta de sânge îi ajungea aproape de vârful pantofilor. Nu îi mai rămânea decât să aştepte.

DURERILE TRANSFORMĂRII

16

Convoiul a trecut granița italiană sub privirile disprețuitoare ale vameșilor, care au rămas la adăpostul gheretei lor vitrate. În cea de-a doua rulotă, Lyuba mângâia cu nonșalanță blana lui Jacinto, în vreme ce îi arăta lui Rodrigue Borgèse plăcile din aur înșirate pe măsuța din furnir.

– Vezi, s-a întunecat și cea de-a douăsprezecea arcană, la fel ca și cele dintâi. Sacrificiile pe care le-au realizat le permit să extragă însăși energia jocului, asta chiar dacă nu îi înțeleg întreaga complexitate... Astăzi, aceste simboluri sunt o limbă moartă, nimeni, nici măcar inițiații din neamul meu, nu le mai poate descifra, și totuși învățăceii ăștia vrăjitori au izbutit să adune mai multă putere ca nimeni altcineva în douăzeci de veacuri, de parcă ar fi niște maimuțe care rescriu Biblia, bătând la întâmplare în tastatura unui calculator.

– Dar cum e cu putință, Lyuba? Nu poate fi vorba despre o coincidență...

– După părerea mea, au avut norocul sau geniul de a nu încerca să înțeleagă simbolurile: au reușit

să străpungă ceața pistelor false și a contradicțiilor care ascundeau nucleul de adevăr al jocului pentru că au dat atenție detaliilor celor bune. Și-au ales victimele bazându-se pe aceste interpretări, redecupând muncile unora și ale altora. Au rejucat piesa fără a-i înțelege sensul. Victimele sunt cele care au adus acest sens.

– Oamenii pe care i-au asasinat întruchipează cu adevărat diferitele arcane?

– Fără îndoială, cred că le cunoșteau în mod inconștient sensul profund. Viața lor, evenimentele prin care au trecut, comportamentele pe care le-au adoptat pentru a merge înainte, toate acestea au făcut din ei un fel de specialiști în fiecare dintre arcane. Nu punerea în scenă a fiecărei crime e aducătoare de putere – așa cum s-ar putea crede –, ci cunoașterea imensă, concretă, pe care toți acești bieți oameni au dezvoltat-o de-a lungul vieții lor. Ea e cea care s-a absorbit încetul cu încetul și a întunecat plăcile din aur. Imbecilii ăștia sunt pe punctul de a construi o bombă atomică și ei nici măcar nu au habar...

– Dar cum vor să utilizeze puterea pe care o extrag din aceste asasinate?

– Nu o biată bătrână ca mine îi poate întreba una ca asta... Dar dacă ar fi să fac unele presupuneri, aș spune că păstrează o amintire din fiecare crimă, ceva care rezumă, într-un fel sau altul, memoria victimelor lor, de pildă obiecte care le-au aparținut nefericiților.

– Și apoi?

– Presupun că ar putea folosi aceste obiecte ca pe un joc de tarot. De pildă, dacă extragi Nebunul și cartea XIII, ai de-a face cu o extragere proastă, de acord?

– Da, firește, criză afectivă gravă, absența obiectivelor, consultantul e pierdut, rămâne încremenit, prostit. Cele două transformări se anulează.

– Ei bine, imaginează-ți că în loc să facă extrageri pentru un consultant selecționează ei înșiși un consultant pentru extragerile lor... Ceea ce ar avea mai multă logică, nu?

– Aha, am înțeles... Se focalizează asupra unei ținte și își construiesc extragerea pornind de la jocul lor, pentru a obține efectele dorite, nu?

– Exact, exact. Cred că aici s-a ajuns. Marele Joc pe care sunt pe cale de a-l compune ar trebui să le permită să obțină rezultatele dorite prin simpla efectuare a extragerilor adecvate.

E târziu, iar Jacinto cască de-i trosnesc maxilarele, apoi se ghemuiește pe genunchii Lyubei.

– Și jocul egiptean? Ce legătură are cu toate astea?

– Cred că era vorba despre un fel de nadă pentru Matthias.

– O nadă? Dar bietul băiat nici nu e conștient cu ce e pe punctul de a se confrunta...

– Se prea poate ca el să nu fie conștient, dar a fost ales, și nimic din ceea ce i se întâmplă nu e întâmplător. În spatele lui se află anumite forțe, forțe străvechi, care doresc să mențină echilibrul. Într-un anumit sens, Marele Joc e în întregime pe umerii lui: ceea ce va

deveni el în cursul acestui pelerinaj va decide succesul sau eșecul partidei în curs.

– Și atunci de ce i-ați sustras jocul?

– Dacă Matthias cade, dacă se alătură taberei dușmanilor noștri, fie din slăbiciune, din prostie ori printr-o alegere voluntară, nu trebuie ca aceștia să găsească în desaga lui puteri suplimentare. Așadar, sub protecția noastră, acest joc se va alătura celui al Sarei.

– Prin urmare, ne îndreptăm spre India, nu?

Jacinto a ciulit brusc urechile, în timp ce ochii lui de jad clipeau prietenoși. Bipedul care împărtășea cu ei intimitatea acestei călătorii se dovedea a fi mai interesant decât părea la prima vedere, oricum mai plăcut decât nătărăul care conducea vehiculul. A ezitat o clipă, apoi s-a cocoțat pe genunchii lui și a adormit la loc, torcând, legănat de zgomotul motorului.

Cele două mașini s-au oprit în parcarea pentru oaspeți, la câteva zeci de metri de intrarea în grotă. Fang Yin, Aparecida, Esteranguy și Peste au ieșit din dric și s-au repezit să se ascundă după grămezile de bolovani. Orchomène a coborât și el din mașină și, ignorând rafalele de ploaie, s-a dus direct la Toyota 4 x 4 care fusese lăsată chiar în fața intrării, pipăindu-i capota.

– Motorul e cald încă. Și uitați-vă la urmele astea din noroi: din interior au fost târâte corpuri. Asta e mașina, aș putea să bag mâna în foc.

– Max e înăuntru? a întrebat Fang Yin.

– Dacă nu ne înşelăm în raţionamentele noastre, da, acolo e. Împreună cu cei pe care îi căutăm.

– Şi cu Matthias, simt asta, a adăugat Esteranguy.

Jeannette a recunoscut imediat locul. A încercat să zboare în interiorul grotei, dar se simţea de parcă ar fi părăsit-o şi ultimele puteri. A reuşit să se aşeze pe spatele lui Peste, între aripile papagalului. Îi simţea inimioara de pasăre bătând sub ea, imediat sub ea, iute, iute, şi se străduia din răsputeri să îi transmită o rugăminte tăcută: „Du-mă tu, te rog, eu nu mai pot." Papagalul a întors capul şi s-a uitat la ea plin de compasiune.

Fang Yin şi Aparecida s-au apropiat de poarta grea din lemn care bara intrarea în grotă.

– Hei, fetelor, aşteptaţi, nu puteţi intra acolo aşa, se capul vostru. Rămâneţi în maşină, mă duc eu cu Esteranguy. Cu astea, spuse Orchomène, fluturând două pistoale.

– Prietenul meu a fost răpit de asasini şi tu vrei să mă joc de-a v-aţi ascunselea? Te înşeli amarnic, băiete. Şi nu-ţi face griji, află că ştiu să mă apăr.

Fang Yin îl privi pe Orchomène drept în ochi, ca o tigroaică al cărui pui a fost furat.

– Şi eu ştiu să mă apăr, interveni Aparecida, desfăcându-şi bluzonul şi scoţând la iveală un set de lame pivotante. În plus, ştii foarte bine că vei avea nevoie de mine: Esteranguy nu ştie să se bată.

– Fie, a încuviinţat Orchomène, după o evaluare rapidă a opţiunilor.

Fang Yin era pe punctul de a deschide poarta grea de lemn, care nu era încuiată, când în parcare a năvălit

un microbuz. Dar mult prea repede pentru a putea spune că era sub controlul şoferului. Abia au apucat să se ascundă în spatele blocurilor din piatră, că maşina a derapat şi s-a izbit de jeep. Uşile s-au deschis cu un fâşâit mecanic, precum o doză de cola, dar zgomotul acesta a fost rapid acoperit de o izbucnire de hohote şi ţipete.

Cei scăpaţi din centrul de primire au năvălit în grotă ca o gaşcă veselă, neobservându-i pe adulţii surprinşi, ghemuiţi în spatele bolovanilor. Hercule deschidea calea, fluturând scalpelul şi arătând spre înainte. Ţipetele lor vesele răsunau în catedrala de piatră, apoi s-au stins, încetul cu încetul. Peste a zburat în urmărirea lor, cu Jeannette cocoţată în spatele lui.

– Primul... primul cu scalpelul, mi s-a părut că îl recunosc pe Hercule, nepotul lui Max... Cum e cu putinţă?

– În orice caz, trebuie să mergem şi noi, bieţii puşti vor fi făcuţi una cu pământul, dacă îi lăsăm acolo de capul lor.

În spatele lor a răsunat claxonul microbuzului: infirmiera se prăbuşise peste volan.

17

Reţeaua de săli subterane este un adevărat labirint. O succesiune de galerii, de grote naturale, de spaţii parţial amenajate. Cu toate acestea, era o singură cale,

la fel ca în labirinturile medievale, unde sunt suficiente puțină răbdare și absența deplină a simțului orientării pentru a nu fi descumpănit de bruștele schimbări de direcție. Înaintez pe bâjbâite pe întuneric – sursele de lumină sunt rare și nu vreau să acționez cele câteva întrerupătoare întâlnite în cale, de teamă că voi fi reperat. Odată risipită ezitarea inițială, mă las cu totul în voia înțelepciunii șobolanului care m-a întâmpinat în sala pentagramei: e mereu cu câțiva metri în față, așteptând să îl ajung din urmă, fixându-mă cu ochii mici, roșii, înainte de a-și continua înaintarea.

Părăsesc partea veche, artizanală a subteranelor. Podeaua din pământ bătătorit face progresiv loc dalelor din beton, grinzile au dispărut și ele, camerele sunt acum amenajate ca niște birouri, deși mi-e greu să înțeleg ce activități profesionale s-ar putea desfășura în aceste stranii cămăruțe din adâncuri. Liniștea nu e întreruptă decât de lipăitul lăbuțelor ghidului meu improvizat, *lip, lip.* Ajungem într-o sală cu pereții gemând de rafturi cu cărți: tomuri vechi, manuale de vrăjitorie, tratate cabalistice, un perete întreg consacrat tarotului, cu un număr impresionant de manuscrise originale. *Lip, lip.*

Pereții următoarei încăperi sunt acoperiți de postere. Reproduceri la scară a câtorva arcane: am recunoscut Justiția, Eremitul și Roata Norocului. Unele detalii au fost mărite, altele estompate, completate prin sigle și note cifrate. Formule matematice. Fotografii mărite ale unor chipuri, câteva barate cu o cruce: candidații la sacrificiu, cei care nu au fost reținuți.

Dar şi cei care au fost selecţionaţi pentru acest joc morbid: ochii trişti ai lui Bernardo Sagamoro mă fixează de pe coala de hârtie lucioasă pe care au fost imprimaţi. Dacă până acum mai era loc de îndoială, de acum înainte era cât se poate de evident că mă aflam în vizuina organizatorilor, a celor care au pus la cale uciderile, au ales victimele şi au orchestrat punerea în scenă. M-am cutremurat. *Lip, lip*. Şobolanul înaintează către următoarea încăpere. Prea cufundat în gânduri, nu aud vibraţia electrică a camerei. Obiectivul ei pivotează, pentru a mă urmări.

Din nou, pereţii sunt plini de reproduceri gigantice, note, scheme. Forţa. Spânzuratul, în jiletca lui galbenă. Urlu: fotografia lui Max este prinsă pe perete lângă afiş. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, de parcă ar vrea să îmi sară din piept şi să-mi iasă pe gură. Intestinele mi se încolăcesc, genunchii îmi tremură, în gură am un gust pregnant de sânge. Nu, nu, e imposibil, nu pot să... Unde e, unde e Max, să-l găsesc, să-l previn, repede. Un telefon, trebuie să plece de la petrecere. Fug pe coridoarele goale, intru fără niciun fel de precauţie în birourile pustii.

Şobolanul a rămas în urmă. Se uită cu un ochi suspicios la camerele care pivotează pe soclurile lor metalice. Apoi face cale-ntoarsă, dispărând în întuneric. *Lip, lip*. Rolul lui în această poveste s-a încheiat.

O altă încăpere, o boltă de calcar, cu bănci din piatră. Uşa următoare, care mi-ar fi permis să înaintez, este încuiată. La dracu'! Mă întorc. Totuşi, nu mai există nicio altă trecere. Mă izbesc în uşă. Refuză să cedeze.

Ezit o clipă, apoi inspectez camera în care mă aflu. Pe unul dintre jilțurile din piatră zăresc o telecomandă.

Apăs la întâmplare pe butoane.

Într-un colț se aprinde un ecran video. Apare asasinul. Recunosc ochii cenușii ai bărbatului zărit în ascensorul de la Corbusier. Câmpul se extinde. În mână ține un cuțit. Zoom în spate. Obiectivul mătură locul.

Asist la uciderea lui Max. Bolboroseala sângelui care îi țâșnește brusc din gâtlej, în timp ce fixează camera, de parcă ar fi știut că sunt acolo... Sângele izbucnește, o cascadă de sânge. Un trup se golește în câteva minute.

Nu sunt sigur dacă am reușit să articulez sau nu un urlet dinaintea cumplitului spectacol. Cred, mai curând, că gura mea s-a căscat, fără a izbuti să articuleze vreun sunet. E plină de sânge: sângele meu, mi-am mușcat limba. Cel al lui Max. Eu l-am ucis, eu sunt cel care l-a trimis la abator. În genunchi în fața ecranului video, întind mâinile spre suprafața vitrată, încerc să îl strâng pe Max în brațe, împietrit, înlăcrimat.

Sânge. Peste tot. Pe ecran. În gura mea. În tâmplele mele. Un văl roșu. Lacrimi de sânge. Pe mâinile mele. Eu l-am ucis, la fel de sigur de parcă eu aș fi ținut cuțitul. Jur că îl voi omorî pe asasin cu mâinile mele. E acolo, în spatele ecranului, acum își șterge cuțitul de trupul încă palpitând al lui Max. Trupul lui Max spânzurat cu capu-n jos. Max Lambert. Un calambur de prost-gust, o glumă morbidă, ca și cum organizatorii acestui joc smintit m-ar lua peste picior, mi-ar

spune că ar fi trebuit să mă aştept la asta, că ar fi trebuit să ştiu, că era ceva evident. Acum îi uram şi mai mult pe monştrii ăştia. Îi voi nimici cu mâinile mele.

Aşa să fie, sânge pentru sânge. Fie ca răzbunarea să îmi lumineze de acum înainte calea, iar mânia şi ura să îmi stea alături. Ele îmi fac deja nările să freamăte, îmi încremenesc privirea. Îmi mobilizează energia, o pun în circulaţie prin muşchii anchilozaţi. Doar datorită lor izbutesc să mă ridic şi să merg spre uşa încuiată.

Cineva, care avea cunoştinţă de prezenţa mea aici, a descuiat-o.

18

În spatele ecranelor video, Clint Baskerville se cutremură. Perii roşcaţi se zbârlesc sub efectul pielii de găină. El e cel care a conceput mecanica infernală ce se desfăşoară, în faţa ochilor lui, ale cărei imagini le captează pe monitoare: a prevăzut cel mai mic detaliu, cea mai măruntă izbucnire. Da, fireşte, Matthias a apărut în subteranele de sub ferma alchimistului, în vreme ce era aşteptat la intrarea principală – dacă ar fi prevăzut asta, ar fi plasat câţiva acoliţi în preajmă. Un detaliu infim...

Bertin e la dispoziţia lui în sala cuvelor, sub supravegherea maestrului pivnicer: japonezul va opera în curând cea de-a paisprezecea extragere a Marelui Joc, ultima din acest ciclu. Bravul Bertin, mereu călduţ,

mereu oscilând între voința de a face bine și propensiunile lui către putere și dominație. Cu micul lui trafic de droguri cu tot, cu o mână te droghez, cu o mână te vindec... O Temperanță perfectă – sub cuvele de vinificare, chiar în fața fântânii... Va trebui să hotărască ce se va întâmpla cu Martine, a văzut deja prea multe pentru a fi lăsată în viață.

Un val de pișcături străbat din nou antebrațul lui Clint Baskerville în timp ce îl urmărește pe Matthias prin rețeaua video. Durerea care se citește pe chipul fostului său colaborator îl lasă indiferent. În schimb, îl face să se cutremure capacitatea lui de a prevedea, de a calcula, de a decortica mecanismul trecerii la act. În incredibila complexitate a lumii, a știut să ia deciziile bune la momentul potrivit. Da, e tare. În timp ce asistă la desfășurarea perfectă a planului lui, trece în revistă momentele critice, zonele de risc, se îndoiește preț de câteva secunde: Clint Baskerville se simte viu, e în întregime, în mod deplin, viu. Și când vede chipul lui Matthias împietrindu-se, nările îngustându-se la două mici fante, lacrimile secându-i, Baskerville *știe* că totul e jucat, că a câștigat partida. Se simte inteligent, ceea ce îi place mai mult decât orice altceva.

Totul e pregătit: acum poate descuia poarta, pentru a putea avea loc cea mai importantă întâlnire a acestui ciclu. Creatura lui Clint împotriva celei a japonezilor, indescifrabilul împotriva celui fără nume, naivitatea rătăcirii împotriva fatalității transformării finale.

Îi ordonă lui Kumonusu să se ducă lângă încăperea respectivă: lupta care se anunță e una trucată,

câștigătorul e deja stabilit. Asasinul japonez are rolul de a interveni pentru ca rezultatul să fie în conformitate cu așteptările pariorilor – altminteri, Matthias nu ar avea nicio șansă.

Când au început să conceapă Marele Joc, cu câțiva ani în urmă, strategii Organizației au identificat două arcane esențiale: Nebunul și Arcana fără Nume. Nebunul, pentru că el urma să însoțească partida până la capăt și să fie în rezonanță cu diversele extrageri. Un amestec complex de inocență și intuiție, de revoltă și supunere în fața autorității, de curiozitate aventuroasă și comportamente previzibile. Atunci, s-a decis că selecționarea unui astfel de candidat se va face, înainte de toate, pe baza personalității sale: spre deosebire de celelalte arcane, nu conta ce realizase înainte, simbolistica lui rezida mai puțin în istoria personală cât în schimbările pe care le putea induce în situațiile în care era plasat. Organizația și-a focalizat rapid cercetările asupra Franței, o țară de romantici și idealiști, iar P. & L. a constituit pepiniera ideală pentru alegere. Unde puteai evalua mai bine pertinența unui candidat la postul de Nebun dacă nu într-o agenție de consultanță?

Baskerville își amintea de ziua în care îl recrutase pe Matthias, spunându-și: „Poate ăsta? Are potențial. Va trebui urmărit, ajutat să evolueze." Când ipoteza inițială a început să se confirme încetul cu încetul, satisfacția lui a fost imensă. Apoi decizia finală: da, aveau în sfârșit Nebunul. Nu le mai rămânea decât

să organizeze concedierea, incitarea la călătorie, plecarea spre Chile. Departe de a fi fost o hotărâre bruscă, alegerea aceasta a fost insidios pregătită, picurată în urechea lui Matthias: era esențial să ajungă la Veghetori. Firește, a dispărut pentru câteva luni, dar în cele din urmă a ajuns acolo unde trebuia, tot dispozitivul era pe poziție pentru a-l îndrepta în această direcție. Totul fusese prevăzut: Papesa dezincarnată va furniza Tulliei ocazia de a penetra Cercul, întâlnirea cu Matthias, regăsirea lui Max, în sfârșit, adevărata cheie de boltă a edificiului, care va face din Nebun un actor al Marelui Joc, nu doar un simplu spectator. Bună treabă, într-adevăr, Baskerville avea de ce să fie mândru.

Cât despre Arcana fără Nume, s-a decis la acea vreme să fie *fabricată*. Responsabilitatea a fost atribuită facțiunii japoneze a Organizației: o misiune îndeplinită cu succes de rivala lui Clint, cea care prezida dezvoltarea sectei în Asia și căreia îi va reveni sarcina realizării celei de-a treia manșe. Clint nu cunoștea în amănunt modul în care a fost aceasta îndeplinită. Știa doar că Crupierul fusese un marinar, aflat la post pe una dintre bazele militare americane din Okinawa. Și că nord-coreenii au jucat un rol fundamental în formarea asasinului. I s-a raportat că submarine mici aparținând nord-coreenilor au fost utilizate pentru a-l livra Organizației, pe o plajă din insula Sado, pe acela care, după mai bine de un an de spălare a creierului, a devenit asasinul fără nume utilizat pentru primele extrageri. Se zvonea că, pentru a se asigura că va rămâne pe vecie cel fără de nume, toți cei care i-au cunoscut

adevărata identitate au fost eliminați. Și că tatuajul care îl va identifica pe vecie drept Crupier fusese realizat de o „comoară vie“ a arhipelagului și costase o avere.

O frântură de secundă, Clint Baskerville s-a întrebat ce putea simți un om care murea fără să știe cine era. A fost întrerupt din gândurile sale de semnalul de alarmă care a început să țiuie: în grotă au pătruns intruși.

Lupta se dezlănțuise în sala cuvelor.

Acoliții care rămăseseră ascunși în apropierea intrării au fost surprinși de ciudata năvală: se așteptau la infiltrarea discretă a unui grup mic, condus de Matthias, nicidecum la o gloată agitată de debili, de puști, de mongoloizi și de bătrâni devorați de ticuri. Greu de luat în serios atacul a treizeci de smintiți în pijamale din bumbac. Dar energia incredibilă a atacatorilor i-a obligat rapid la o apărare în forță, iar unul dintre paznici, zdrobit de cinci-șase evadați – dintre care și un obez –, și-a pierdut sângele rece și a deschis focul la întâmplare.

Râsetele și strigătele voioase care răsunaseră până atunci au încetat brusc, în timp ce ecoul împușcăturii răsuna încă în rețeaua de grote. Unul dintre intruși, un trisomatic la vreo douăzeci de ani, se ținea cu greu pe picioare, cu o mână la piept. Ochii lui tulburi se învârteau în toate părțile, căutând o explicație pentru durerea intensă care îi sfâșia pieptul. Gura i s-a rotunjit, dinții, mici și regulați ca unii de lapte, scânteiau de după spuma care îi curgea din gură. A slobozit un urlet scurt, un țipăt de fiară prinsă în capcană,

apoi a căzut de pe picioarele lui crăcănate; spuma de pe buze s-a înroşit, apoi s-a transformat într-un firicel de sânge.

Mulţimea de atacatori înlemnise, holbându-se la scenă. Apoi au ţâşnit din nou ţipete, ţipete de furie şi durere, zeci de strigăte care se împleteau într-un cântec de război. Invazia cea veselă s-a transformat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, cel mai neînsemnat dintre instrumente a devenit o armă de temut: bolovani, cioburi de sticlă, revolverele smulse de la cingătoarea paznicilor. Hercule îşi mânuia scalpelul cu o tehnică uimitoare, croindu-şi drum însângerat către spatele grotei, unde se afla sala cuvelor. Când Jeannette a trecut pe deasupra lui, pe spatele lui Peste, a avut senzaţia că un gigant, la fel de imaterial ca şi ea, era suprapus peste adolescent, ghidându-i atacurile şi eschivele.

Când Orchomène, Esteranguy, Aparecida şi Fang Yin au pătruns, la rândul lor, în prima grotă, nu au mai găsit decât muribunzi şi cadavre. Apărătorii s-au regrupat în sala cuvelor, dincolo de un coridor îngust. La picioarele cilindrilor imenşi incrustaţi cu simboluri astrologice, maestrul pivnicer, ajutat de un acolit, protejat de un cordon de paznici, încerca să transporte trupurile inerte, bine legate ale lui Martine şi doctorului Bertin. Doar o duzină de evadaţi au supravieţuit primului atac. Orchomène a deschis focul asupra gărzilor, pentru a putea ajunge la prizonieri: credea că una dintre siluetele legate era Max. Fang Yin şi Aparecida îl acopereau. Prima demonstra că

stăpânește o tehnică fără greș de arte marțiale, neezitând să intre în luptă cu mâinile goale, în timp ce cea de-a doua nu intervenea decât cu precauție, mulțumindu-se să își arunce stiletele și rozetele la momentul oportun. Esteranguy, înarmat cu un simplu ciomag din lemn, asigura spatele grupului.

Maestrul pivnicer a înțeles că nu putea scăpa de această hoardă dezlănțuită, întărită acum cu luptători îndemânatici și bine înarmați, care se îndreptau cu toții spre el. A ordonat unui acolit să se ducă să îl avertizeze pe Baskerville, era nevoie de întăriri din exterior.

Asasinul mă așteaptă în fața cadavrului lui Max. Are încă pe mâini sângele prietenului meu, chiar dacă cuțitul îi este imaculat. Rămân nemișcat în fața pasajului îngust de la intrare. Ochii cenușii ai ucigașului îmi studiază cu atenție fiecare mișcare.

Când înțelege că nu sunt înarmat, mult mai slab decât el și de-a dreptul terifiant, un zâmbet palid îi înflorește pe chip. Face un pas spre mine, ținând cuțitul înainte, simulând un atac. Fac un pas în spate, atât de lent, că ar fi avut timp să îmi taie beregata de o sută de ori. A vrut doar să îmi evalueze reacțiile, dar a fost o greșeală din partea lui: forțându-mă să mă mișc, asasinul a reușit să alunge teama care se ascundea înlăuntrul meu. Un torent de foc mi-a năvălit dintr-odată prin vene, mi-a întețit bătăile inimii, creierul meu macină mii de ipoteze deodată, evaluându-mi șansele de supraviețuire și de victorie.

Fără îndoială, ucigaşul a sesizat transformarea de pe chipul meu, cred că în acel moment anume a înțeles exact imensitatea urii şi hotărârea care mă animau. A făcut, la rândul lui, un pas înapoi, în timp ce eu îmi reluam poziția inițială. Ne priveam acum în ochi, nu mă puteam împiedica să mă gândesc la un pas de dans, un passo-doble sau un început de tangou, înainte ca violența să câştige în fața seducției. Bărbatul continua să mă măsoare fără a scoate un sunet. Ochii lui cenuşii, ca două perle negre, căpătau irizații albăstrui, ca nişte puțuri de petrol în care m-aş fi putut îneca. Zâmbetul i s-a şters de pe chip, buzele aproape că au dispărut. Îi văd pectoralii fremătând într-o inspirație profundă, maxilarul pătrat crispându-se imperceptibil. E concentrat, va trece la atac. A decis să nu îşi asume niciun risc, ştiu: atacul lui va fi mortal. În minte mi se derulează mai multe scenarii de eschivare, dar bărbatul s-a pus deja în mişcare, ca filmat cu încetinitorul, alunecă spre mine, fiecare fibră îi e încordată, e incredibil de frumos şi de agil.

O minge de pene năvăleşte în încăpere piuind strident, un țipăt care îți sfâşie timpanele. Peste se năpusteşte spre fața ucigaşului, cu ghearele înainte, căutându-i ochii. Bărbatul, luat prin surprindere, încearcă să se apere cu mâinile, reuşeşte să pareze atacul în ultima clipă. Papagalul zboară într-un colț, fără suflare. Simt prezența lui Jeannette, e acolo, pe umărul meu, şopteşte: „Limburile! Limburile!"

Bărbatul cu ochi cenuşii îşi trece mâna peste față, în apropierea ochilor, acolo unde ghearele i-au străpuns

carnea. De parcă s-ar fi mângâiat, atât de precis, de delicat era gestul lui. Sclipesc câțiva stropi de sânge. Nimic comparabil cu sângele deja vărsat, cu balta stacojie de sub cadavrul atârnat al lui Max. Imaginea mă înrăiește și mai mult.

Acționez atunci așa cum trebuia să acționez, asemenea războinicului în care m-au transformat don Carlos și Eduardo, acționez cum mi-a recomandat Tullia prin vocea lui Peste, cum mi-a sugerat Jeannette cu ultimele ei puteri. Acționez cum au prevăzut Mamele, cum au anticipat Heracles și Mezcalito. Acționez pentru a-mi satisface mânia și ura pe care le-am invocat, de teama de a nu fi hipnotizat de seducția intensă pe care o exercita asupra mea ceea ce reprezenta acest bărbat.

Exact în clipa în care s-a repezit din nou asupra mea, am trecut în Limburi, am oprit timpul.

Lama lui nu mi-a străpuns încă trupul, a rămas la mai puțin de un centimetru de carnea mea. Trupurile noastre s-au regăsit întru eternitate într-o îmbrățișare, epidermele noastre s-au unit, perii noștri s-au amestecat, irigându-ne sistemele nervoase cu influxuri tulburătoare. Sudoarea, perla interstițiul îngust care ne despărțea, sclipea, ne înveșmânta în straie scânteietoare de lumină. Tangoul s-a preschimbat într-o coridă încremenită.

Ecranele video nu îi puteau transmite lui Clint Baskerville nimic din ceea ce se petrecea: acesta și-a spus că circuitul de imagini va fi fiind în pană, s-a oprit brusc asupra unui cadru: Matthias și Crupierul încremeniți

în această poziție ridicolă, ca și cum o casetă erotică s-ar fi încâlcit într-un magnetoscop, cu banda prea întinsă între capetele de decriptare, gata-gata să se rupă. A lovit cu brutalitate monitorul, în speranța futilă că acest gest îl va determina pe Kumonusu să intervină, că Matthias va ieși victorios din acest duel. Imbecilul, nu a luat nici măcar armele pe care i le-a lăsat la îndemână, s-a aruncat cu mâinile goale în brațele ucigașului! Baskerville latră de ciudă în sala de control. Acum, totul depinde de Kumonusu...

Acesta din urmă e gata să intervină din ascunzătoarea lui, aflată la nici câțiva metri de cei doi adversari. Percepe infinit mai bine decât Baskerville realitatea înfruntării. Antrenamentul îi permite să aprecieze tehnica perfectă de luptă a Crupierului; dar cultura și sensibilitatea lui – care, departe de a fi incompatibile cu activitățile sale criminale, erau chiar leagănul lor – impregnate de poveștile istorice despre samurai și ronini angajați în lupte pe viață și pe moarte dictate de onoare sau de fatalitate îi ordonau cu atât mai mult să stea la distanță. Kumonusu a apreciat, ca un adevărat cunoscător, factura clasică a scenei, i-a simțit erotismul profund, amestecul fatal de dorință sexuală și ură, frumusețea formală a luptei amplificând tragedia care le-a adus pe aceste două ființe față în față. A văzut în privirile celor doi, în maniera în care trupurile lor se ofereau și se cuprindeau că nu va fi deloc cazul să intervină. Absorbit de spectacol, Kumonusu nu a realizat că timpul s-a oprit.

Eu contemplu oul de lumină al adversarului meu, îi observ cele mai mici detalii, încet, am la dispoziție o eternitate pentru a studia semnul straniu care îi împodobește fibrele luminoase în locul unde se afla tatuajul; caut punctul de ancorare al ființei lui, în jos, un punct care ar trebui, mai mult sau mai puțin, să corespundă ombilicului. Proiectez înainte excrescențele de lumină, extrăgându-mi seva forțelor din ura și mânia care mă însuflețesc și, implacabil, cu răceală, trag, smulg fibrele de lumină, desfac coconul Crupierului, fibră după fibră. Vreau să îi fac rău, să îl fac să sufere, să-l pedepsesc pentru moartea lui Max, da, sigur că da. Dar e și altceva, un sentiment tulburător pe care refuz să îl analizez, care îmi dublează mânia.

În timp ce tentaculele mele pătrund în străfundul ființei lui, mă încearcă plăcerea intensă de a-l distruge, de a-l nimici. Cu fiecare atac, mă copleșesc valuri de plăcere, dar și viziuni stranii. Un bărbat suspendat de niște lanțuri într-un depozit, într-o oribilă ceremonie sado-masochistă. O femeie, despre care știu că e Jeannette, violată într-un cimitir. O alta, cu ochi de căprioară, prăvălită pe un scaun stomatologic, cu rochia roșie năclăită de sânge. Fiecare fibră smulsă Crupierului îmi produce o nouă viziune, sunt în interiorul lui și îi absorb memoria, ca și cum aș fi săvârșit eu însumi extragerile. Împăratul înecat în acvariul lui. Papa, agonizând în mausoleul imund pe care și l-a construit o viață întreagă. Trioul incestuos al Îndrăgostitului. Carul, prizonier al trecutului lui, ca și al manejului în care a fost doborât.

Trag în continuare de fibrele Crupierului, trebuie să îi distrug inima, cu cât înaintez mai adânc în el, cu atât îl simt deschizându-se, palpitând, ca și cum mi s-ar dărui cu totul, ca și cum ar vrea să îmi împărtășească toate aceste amintiri, ca și cum ar căuta această contopire cu mai multă violență decât mine, o nevoie imperioasă de a se abandona, de a se oferi, care îmi exacerbează violența și mă poartă, încetul cu încetul, pe culmile plăcerii.

În grotă, suntem înlănțuiți într-un mod perfect, necesar, sudoarea șiroiește pe carnea noastră încordată, privirile ni se îmbrățișează reciproc. Pe buzele noastre așa de apropiate simțim căldura răsuflării celuilalt, aceleași molecule ne umplu plămânii, și alunecăm unul către celălalt într-o comuniune smintită, buzele noastre se ating într-o descărcare electrică ce se sparge undeva, în Lumea Cenușie, care răsună în întreg universul. Aud țipete de groază care răsună dinspre munții chilieni, din subteranele insulei Paștelui până în deșertul australian. Îi simt pe observatorii înnebuniți din Limburi, un clinchet de clopoței, raza verde a copilului - viță-de-vie, cutremurarea Mamelor, freamătul lui Tarasque. Gigantul Hercule se oprește din hohotit în vreme ce șerpii universali se răsucesc în spirale incerte. În grotă, Crupierul și cu mine zâmbim, în pragul extazului.

Smulgerea frânturilor din ființa lui mă umple de plăcere, le împrăștii apoi, una după alta, pe tot cuprinsul Lumii Cenușii. Mi se pare că aud țipetele vorace ale șacalilor certându-se pe bucățile din oul

de lumină al ucigaşului. Toate acestea sunt, pentru mine, tot atâtea încurajări de a-mi continua lucrarea de distrugere. Dacă am început prin a ucide în numele lui Max, în numele unchiului lui Esteranguy, în numele tuturor victimelor Marelui Joc, acum știu că acestea nu erau decât niște măști în spatele cărora se ascundea propria mea juisare.

El se abandonează cu bucurie asalturilor mele furioase; cu cât pătrund mai adânc în el, cu atât îl simt aspirându-mă, atrăgându-mă, întâmpinându-mă. În pragul orgasmului, îmi oferă ultimele fibre ale coconului lui, infirmiera infanticidă care se credea Justiția, Eremitul orbit de lanterna lui, tripleta aleatorie a Fortunei și leul supus de Forță. Se golește în mine grăbit, cu voluptate, iată acum și sacrificarea lui Max. Îmi oferă în cele din urmă și propria lui distrugere, predându-mi angoasele și trupul lui aspirat de neant.

Abia ce am puterea de a trece în lumea normală înainte de a leșina. Ultimul lucru pe care îl aud e un plescăit de bucurie; în spatele meu, în Lumea Cenușie, palida lucire care era Jeannette fuge și se cufundă în ovalul întunecat al asasinului, în spațiul vid lăsat de fibrele pe care le-am smuls.

Nu aud torsul mărunțel al camerei de luat vederi, habar nu am de surâsul de ușurare care se lățește pe fața lui Baskerville care imortalizează în fotografie această a treisprezecea extragere, ajustând zoomul numeric pentru a încadra mai îndeaproape tatuajul Crupierului.

Kumonusu iese din ascunzătoare: cei doi bărbați zac, fără suflare, unul lângă altul, ca înlănțuiți. Se îndreaptă către cel mai tânăr: are pulsul slab, dar e viu. Nicio rană. Se apropie și de corpul inert al Crupierului, caută un semn de viață, cât de firav. Nimic. Asasinul e mort. Kumonusu se șterge pe frunte, ușurat și el. E încă în plină erecție, excitat.

Pleacă în căutarea lui Baskerville: talentele lui sunt necesare pentru ultima extragere a celui de-al doilea ciclu.

Nu aude foșnetul țesăturilor, frecarea imperceptibilă a cărnii în mișcare. În spatele lui, Crupierul sau mai exact cea care l-a înlocuit în interiorul trupului lui se întoarce la viață, se ridică încet, ca un dansator de but, trecând imperceptibil de la poziția culcat pe spate la cea verticală.

Primul lucru pe care îl face Jeannette după ce reușește să își controleze corpul cel nou este să caute ceva de mâncare. E în stare să înfulece și un șobolan viu, la nevoie. Aruncă o privire pofticioasă spre Peste, care începuse să își vină în simțiri în colțul în care fusese azvârlit, dar izbutește să își înfrâneze pornirea inițială: pleacă să scotocească după mâncare prin birourile pustii, lăsându-l pe Matthias să își vină în fire.

NEPLĂCERILE COMPROMISULUI

19

Clint Baskerville înainta în spatele lui Kumonusu spre sala cuvelor, de unde trebuiau să îl recupereze pe Bertin și să efectueze ultima extragere. Baskerville și-a chemat la apel toți acoliții și toți paznicii din grote: o duzină dintre aceștia înaintau alături de ei în subterane, echipați cu arme luate din încăperea de securitate. Sperau să-i împingă pe atacatorii din sala cuvelor spre intrarea în grotă, acolo unde urmau să aștepte serviciile de ordine de la Rezidență și de la Doamna Albă, care porniseră deja într-acolo. Oricât de haotică ar fi părut, situația nu era tocmai îngrijorătoare: dintre evadații de la centrul din Arles nu au rămas mult de o duzină și, cu toate că prietenii lui Matthias erau luptători experimentați, nu erau totuși decât patru; avantajul numeric și cel al armelor asigurau Organizației o victorie facilă.

Au năvălit în sala cuvelor, deschizând imediat focul. Trei handicapați s-au prăbușit, cu pijamaua din bumbac pătată de sânge. Camarazii lui Matthias s-au repliat spre intrarea în grotă, sub comanda unui bărbat

durduliu, pe care Baskerville nu îl cunoștea. Au rămas ascunși în coridorul de acces, apărați de tiruri de blocurile din piatră, nedeschizând foc decât sporadic – în mod cert erau pe punctul de a-și epuiza muniția –, dar nimerind în plin de fiecare dată. Acoliții lui se apărau și ei cât puteau de bine, dar mulți dintre ei au căzut, morți sau răniți.

– *Where is Bertin?*[1] schelălăi Baskerville, speriat de ideea că doctorul ar fi putut fugi.

– *He is there. With his disguise.*[2] – răspunse japonezul, ochii lui negri, impasibili, ignorându-l complet pe Baskerville.

– *You go and fetch him!*[3]

Paznicii care au supraviețuit au reușit să înainteze spre culoarul ce ducea la intrarea în grotă. Se mențineau în poziție de ambuscadă pe cele două laturi ale peretelui, gata să lanseze atacul asupra micului grup de intruși.

După ce le-a făcut semn celorlalți să se replieze pe culoarul de piatră, Orchomène s-a întors către Aparecida.

– Nu putem rămâne aici. Dacă primesc întăriri, vom fi prinși între două focuri. Trebuie să ieșim.

---

[1] „Unde e Bertin?", în lb. engleză în original (n. tr.).

[2] „E acolo. Cu deghizare cu tot", în lb. engleză în original (n. tr.).

[3] „Du-te și adu-l!", în lb. engleză în original (n. tr.).

– E cam târziu, probabil au dat deja alarma. Și prizonierii?

– Matthias e în grotă, știu eu, spuse Esteranguy.

Fang Yin a dispărut pentru câteva clipe. S-a întors cu un zâmbet satisfăcut: plasase câteva vehicule în fața intrării în grotă și scosese cheile din contact. Orchomène i-a adresat un surâs crispat: inițiativa ei va furniza noilor sosiți nu atât un obstacol cât un adăpost. Analiza situația pe cât de profesional era în stare. Erau patru. Șase, dacă-i punea la socoteală și pe cei doi pasageri ai autobuzului: un mărunțel costeliv și o femeie la vreo treizeci de ani care își smucea periodic capul, cu un rictus necontrolat. Aparecida mai avea doar câteva proiectile. El avea două revolvere, dar nu prea mai avea gloanțe. Fang Yin și Esteranguy erau neînarmați. Poarta grea de la intrare era zăvorâtă. Singur, Orchomène ar fi putut apăra coridorul de acces către sala cuvelor pentru vreo zece minute, după care ar fi rămas fără muniție.

– Verificați dacă mai există vreo cale de acces, haideți, repede! Eu acopăr culoarul. Și percheziționați-i pe morți și pe răniți, poate găsiți niște arme.

Hercule era ascuns între cuve, în sala cea mare unde adineauri se ținuse petrecerea. Hercule nu pricepea ce s-a întâmplat. Oameni răi i-au atacat. Le-au făcut rău prietenilor lui. Și lui Hercule i-au făcut rău, are o bubă mare pe braț. Sângerează, iar lui Hercule îi vine să plângă în hohote, dar se teme să nu facă zgomot. E singur cu oamenii răi în sala cea mare.

Inima lui Hercule bate tare, repede de tot. Dacă se sparge sticla? Hercule e foarte îngrijorat, scoate un geamăt, nu se poate împiedica.

Marele Hercule îi spune să se mişte, repede. Oamenii răi au auzit strigătul, vin spre el.

Hercule se caţără în spatele cutiilor mari din metal, se ascunde printre tuburi. Nu miroase prea frumos, aduce a medicamente. Hercule înaintează, îi aude pe oamenii răi scotocind în spatele lui, acolo unde era cu câteva clipe în urmă.

De acolo unde se află acum, Hercule vede o doamnă foarte frumoasă. E adormită. Seamănă cu Doamna Nopţii. E legată, e prizoniera celor răi. Hercule se apropie. O sărută, o sărută cu foc pe gură, dar ea nu se trezeşte. E şi un bărbat acolo. Ah, e doctorul cel amabil de la Centru, cel care are grijă de Hercule. Cu scalpelul, Hercule taie legăturile care strâng mâinile doctorului şi ale doamnei celei frumoase.

Când am deschis ochii, asasinul era aplecat deasupra mea. Cu o mână îmi sprijinea capul, cu cealaltă îmi picura între buze un lichid cald. Alcool. Ochii lui cenuşii erau două bălţi cu apă întunecată, două lacuri vulcanice adânci şi încremenite care ascundeau focul pământului.

– Eu sunt, Matthias. Jeannette.

Nu-mi credeam urechilor. Bolta de piatră a prins a se învârti într-un sens, în vreme ce corpul meu o pornise în sens invers. Am recăzut, preţ de câteva minute, într-un întuneric odihnitor. Când am deschis din nou

ochii, ucigașul era ghemuit lângă mine. Mânca biscuiți cu ciocolată. Mi-a pus unul în gură.

– Trebuie să îți recapeți puterile. Ești slăbit.

– Jeannette?

– Da.

– Ai... ai intrat în corpul lui?

– Nu știu exact ce s-a întâmplat. A fost... Te-am simțit cum tragi din el, cum deschizi un spațiu în el și am înțeles că erai pe punctul de a-l extirpa, așa, ca pe un melc, și atunci... atunci am împins. Când el a căzut în afară, eu eram deja *înăuntru*, și aici am rămas.

– Doamne!

O frântură de secundă, m-am întrebat ce va fi simțind acum Jeannette. Era singură în noul trup sau asasinul îl locuia în continuare, ascuns undeva, prizonier al unui trup care, iată, nu îi mai aparținea?

– La drept vorbind, aș fi preferat un corp de femeie. Doar că... Dar nu mă pot plânge, nu e rău și, apoi, e în stare bună. Va trebui să mă obișnuiesc.

– Ceilalți?

– I-ai lăsat în primele săli. Ar trebui să ne alăturăm lor, dar nu pari a fi în stare să...

Căutând un punct de sprijin pentru a mă ridica, m-am răsucit pe-o parte. Cadavrul lui Max se bălăbănea încet deasupra unei băltoace de sânge. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, o ploaie sărată și amară care mi-a dat puterea de a mă ridica, de a înainta pe coridorul de legătură. Jeannette mergea în spatele meu, gată să mă susțină.

Un piuit: Peste înainta spre noi, șchiopătând, cu o aripă frântă, ca un accent circumflex pe care îl târa după el. L-am ridicat cu grijă și l-am așezat pe umărul meu. Pasărea a început să îmi pigulească urechea. Înaintam spre sala cuvelor.

Cele trei gărzi care au supraviețuit tirurilor bine țintite ale lui Orchomène au securizat locul: atacatorii au fost împinși în grota de la intrare, unde vor fi rapid neutralizați de întăririle care urmau să se desfășoare în exterior. Baskerville și Kumonusu aveau acum câmp liber: au început să scoată diferite piese ale costumului cu care urmau să își împopoțoneze victima. Sala era presărată de cadavre, cei săraci cu duhul erau uniți întru încremenire cu membrii sectei.

– Bună seara, Clint!

– Ah, Matthias... Mă tem că ai ajuns cam târziu. Kumo?

Silueta întunecată s-a răsucit și a luat-o către mine. Stăteam la capătul culoarului, cu un pistol luat de la un cadavru vârât sub cureaua pantalonilor, la spate. Jeannette rămăsese în urma mea. Am făcut câțiva pași spre bărbatul îmbrăcat în întregime în negru. El s-a oprit, din proprie inițiativă, exact în raza unuia dintre puținele becuri care mai funcționau. Mă fixa prin fanta îngustă a capișonului. Încet, cu siguranță, și-a dus mâna la gât și și-a tras de pe față strania mască.

Mi-a încremenit inima în piept când chipul deformat al bărbatului a explodat în lumină. Un chip în întregime ars, cu care chirurgia nu a făptuit niciun

miracol. Gura era ca un hău căscat, care lăsa vederii dinții, ca niște clești. Pielea era grunjoasă, bășicată, ca o înșiruire de ouă de broască. Nasul se reducea la două găuri în vârful unei mase informe de carne. Din oroarea absolută care era acest chip, omenești au rămas doar ochii, negri, adânci, în care se citea o hotărâre deplină. Bărbatul din fața mea trecuse probabil prin martiriu și era convins că ceva mai rău de atât nu i se putea întâmpla. Am rămas fără glas, cu răsuflarea tăiată.

Nici măcar nu am văzut când a ajuns peste mine. M-a imobilizat la pământ, cu gesturi precise, ținându-mă sub genunchiul lui.

– *Don't kill him! Just knock him down and let's proceed with the other one.*[1]

Bărbatul legat – despre care voi afla în curând că era doctorul Bertin – și-a recăpătat cunoștința exact în acel moment. A înțeles rapid de ce se afla acolo și a dat să se repeadă al Baskerville, înjurându-l. Clint i-a izbit o lovitură violentă cu piciorul, care l-a trimis la pământ. A adunat apoi diferitele accesorii necesare pentru punerea lui în scenă, rochia colorată, urcioarele pe care Temperanța urma să le țină în mâini.

Apoi totul s-a derulat cu viteza fulgerului.

Jeannette a ieșit din culoarul de piatră și a înaintat către Kumo. L-am simțit fremătând, iar greutatea genunchiului care îmi apăsa pieptul a dispărut.

---

[1] „Nu-l omorî! Doar pune-l la pământ și hai să ne ocupăm de celălalt", în lb. engleză în original (n. tr.).

– *No, no! You are dead! I checked!*[1]

Jeannette a mai făcut doi pași, dar bărbatul și-a venit deja în fire și, din combinezonul negru, a scos un pumnal din oțel.

În același moment, un vălătuc omenesc a țâșnit dintre tuburile peste care căzuse Bertin. S-a năpustit la Baskerville, cu o străfulgerare argintie în mână. Bărbatul cu chipul distrus nici măcar nu a întors privirea, pumnalul lui a plecat șuierând și s-a înfipt în pieptul adolescentului. Pijamaua i s-a umplut imediat de sânge. Baskerville, care se dăduse câțiva pași în spate pentru a face față atacului, s-a împiedicat în faldurile deghizării prevăzute pentru Bertin și a căzut. În timp ce se ridica, a năvălit Peste dinspre culoar și, zburând într-o aripă, s-a repezit la fața lui Baskerville, care a urlat când o gheară i s-a înfipt în ochi. Încerca să alunge pasărea care a trecut în spatele lui, zgâriind, sfârtecând, mușcând.

Am reușit să mă îndepărtez de Kumo. Jeannette a tras de două ori, dar bărbatul a anticipat tirul. A sărit în direcția lui Baskerville. Gloanțele lui Jeannette au străpuns inoxul cuvelor: din ele au țâșnit două șuvoaie de lichid roșiatic, stropind dalele, adăugând rubiniu petelor întunecate care înconjurau cadavrele.

Din noua lui poziție, Kumo a scos mai multe proiectile din tunică; se uita când la mine, când la Jeannette. Rozetele ninja au sclipit cu o lucire sinistră. Fără

---

[1] „Nu, nu! Ești mort! Am verificat!", în lb. engleză în original (n. tr.).

a mă gândi, am tras. Brațul mi-a zburat în spate – nu anticipasem reculul.

Kumo a sărit într-o parte. Glonțul meu l-a atins pe Baskerville, încurcat în fustele colorate ale travestiului ca într-un sari. L-a lovit drept în frunte, făcându-i un *bindi* însângerat, o bijuterie stacojie întru gloria soarelui pe care nenorocitul ăsta nu-l va mai vedea niciodată răsărind. În spatele lui, Peste bătea din aripi, de parcă ar fi încercat să îl împiedice să se prăvălească la pământ.

În coloana de lumină ce venea dinspre boltă, corpul lui Baskerville s-a frânt de mijloc și s-a prăbușit la pământ, cu chica roșcată plutind deasupra orbitelor goale.

Am rămas încremeniți, înconjurați de cadavre. Uimirea care mă încerca a lăsat loc satisfacției: reușisem să îl răzbun pe Max și să pun punct partidei, suprimându-l atât pe asasin, cât și pe comanditar. Dar ura și mânia care mă copleșiseră au dispărut și, pe măsură ce observam toate cadavrele din sală, eram din ce în ce mai buimăcit.

Am recunoscut-o pe Martine, care ieșea de după țevi. S-a repezit la cadavrul lui Baskerville și l-a înlănțuit, plângând.

Doctorul Bertin s-a aplecat asupra corpului neînsuflețit al lui Hercule, clătinându-și capul de la stânga la dreapta, în semn de neputință. Pijamaua pătată de sânge semăna cu o piele de leopard, aproape la fel ca tunica gigantului din Limburi.

Am simţit mâna Crupierului, vreau să spun a lui Jeannette, cuprinzând-o pe a mea cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să mă scoată din toropeală.

Kumo a căzut dintr-odată din plafon, deasupra culoarului, şi a dispărut în meandrele subteranelor înainte ca noi să fi apucat să băgăm de seamă că scăpase.

Orchomène şi Aparecida au ieşit de pe coridorul de piatră din faţa noastră şi s-au apropiat de noi. Cei trei paznici care blocau trecerea au depus armele din clipa în care Baskerville s-a prăbuşit.

Un cuplu straniu, în pijamale, s-a îndreptat cu timiditate spre doctorul Bertin. Se ţineau de mână şi se împiedicau printre cadavre. Medicul i-a cuprins în braţe şi le-am auzit suspinele răsunând în gol.

Fang Yin s-a apropiat de mine, întrebându-mă unde era Max, iar când şi-a dat seama, din privirea mea, că nu îl va mai revedea, s-a repezit la mine urlând şi izbindu-mă cu pumnii în piept.

Cuvele de vinificaţie continuau să se golească.

Chipul lui Esteranguy, care rămăsese la intrarea în sală, era străbătut de şiroaie de lacrimi. Oare ce va fi văzut? Ce va fi înţeles? Am vrut să mă apropii de el, dar i-am văzut oroarea din priviri, care prevestea o mişcare de recul, şi am încremenit. Puteam înşela o lume întreagă, mă puteam amăgi chiar şi pe mine însumi, dar nu pe Esteranguy.

El ştia că de fapt îl ochisem cu răceală, cu grijă, pe Clint Baskerville. Creatura a ales să se elibereze de lanţuri. Am vrut să îi explic, cuvintele se zbăteau deja să îmi iasă din gură, dar în scurt timp au fost înghiţite,

acoperite de o avalanșă colorată, de ceea ce simțisem în timpul luptei mele cu Crupierul, de plăcerea de a face rău, de a distruge ceva frumos, de a continua să acționezi chiar și atunci când o firavă voce lăuntrică te imploră să te oprești.

Esteranguy putea înțelege foarte bine toate acestea, dar nu le putea accepta. Actele mele erau mai puternice decât vorbele, vorbeau de la sine, dezvăluiau cu nespusă cruzime o realitate care... O realitate care nu îmi repugna, dar care se prea poate să mă fi surprins. În ciuda durerii mele, orice altă considerație ar fi fost ipocrită.

Ceva s-a frânt în inima mea, dând frâu liber unui val de lacrimi – care nu va izbuti însă niciodată să stingă incendiul pe care îl aprinsesem și care îmi răvășise viața.

20

Ne-am cufundat în subterane, evitând lupta cu întăririle care păzeau ușa de la intrare. În timp ce prietenii mei dădeau jos cadavrul lui Max, din care se scursese tot sângele, eu mă izolasem într-o încăpere învecinată, fără îndoială un post de control. Mai multe ecrane video transmiteau imagini din diferite săli. I-am văzut pe paznici înaintând cu prudență în grota de la intrare.

Pe unul dintre ecrane a apărut brusc, în prim-plan, figura uni asiatic, o fată androgină cu părul tuns scurt. O clipă, am crezut că era Fang Yin, filmată de aproape de una dintre camerele de securitate, dar în scurt timp mi-am înțeles greșeala. Bărbatul sau, mai curând, femeia făcea semne ca și cum mi s-ar fi adresat.

Am mișcat unul dintre cursoare pe tabloul de bord.

– *Can you hear me, mister Burokero*[1]*? Can you hear me?*[2]

Am dat mecanic din cap.

– Doream să vă adresez felicitările noastre. Ați realizat o extragere magnifică. Cred că Clint Baskerville întruchipează o Temperanță perfectă, nu? Ce credeți?

Pe ecran, în locul chipului a apărut o imagine înțepenită, cea a lui Clint Baskerville fulgerat de glonțul meu, rupt în două, prăvălit la pământ cu urcioarele în mâini, cu ochii goi fixați în depărtare, aripile lui Peste împrumutând figurii blonde un aer de înger. Mă sufocam.

– Chiar dacă această extragere nu este întru totul în conformitate cu previziunile noastre, am fi imbecili dacă am refuza compromisul pe care ni l-ați oferit. Inițiativa dumneavoastră ne bucură și se înscrie perfect

---

[1] Burokero: în japoneză, numele proprii străine sunt scrise și pronunțate folosindu-se un sistem silabic în care vocalele mute nu există. „Burokero“ este o transcriere fonetică aproximativă a lui „Broquère“ (n.a.).

[2] „Mă auziți, domnule Burokero? Mă auziți?“, în lb. engleză în original (n. tr.).

în contextul Temperanței. Regretatul nostru Clint se încadrează perfect în parametrii acestei arcane, iar tehnicienii mei mi-au confirmat deja că extragerea este cu atât mai bogată cu cât ați realizat-o dumneavoastră înșivă, domnule Burokero.

Gura mea întredeschisă refuza să scoată fie și cel mai mărunt sunet.

– Sunteți pe cale de a vă înfrunta propriii demoni, dragul meu. Sunteți pregătit pentru a treia manșă. În mod sigur, vom avea ocazia de a ne revedea curând: permiteți-mi să vă urez bun-venit în Japonia pentru urmarea acestei partide. Și, dacă îmi mai pot permite să adaug, *gambatte kudasai*[1].

Când Jeannette a venit să mă caute în sala de control, eu contemplam prostit un ecran gol.

21

Eram la Destet, aproape de capătul lumii, în pădurea de pini care urca pieptiș pe crestele munților Alpilles.

Mergeam la oarecare distanță de Esteranguy. Amândoi eram absorbiți în gândurile noastre. Realizasem eu însumi două extrageri ale ciclului. Eram oare pe cale de a deveni asasinul, noul crupier pe această smintită tablă de joc? Deloc încântat de a fi căzut în capcana evidentă întinsă de Organizație cu Arcana

[1] „Curaj!“ (n.a.).

fără Nume, le depășisem de bunăvoie speranțele, ucigându-l și pe Baskerville. Departe de a fi întrerupt partida, o relansasem. Dezvăluindu-mi astfel la lumina zilei dimensiunile cele mai întunecate ale personalității mele, am reușit să îl înspăimânt pe cel care mă iubea.

Înaintam greoi, cărând rând pe rând cadavrele lui Max și Hercule.

Am pus o mână pe brațul lui Esteranguy, în speranța de a-l trage o clipă deoparte. Ah, Dumnezeule, câte nu se pot transmite printr-o vagă atingere a pielii! De parcă șerpii tatuați de pe trupul lui m-ar fi mușcat cu toții în același timp, de parcă toate păsările de pe falezele din Orongoro s-ar fi prăvălit deodată în mare, pentru a nu mai ieși vreodată la suprafață.

Ochii negri ai lui Esteranguy erau la fel de duri și imobili precum cei ai statuilor *moai* care întorceau spatele mării, refuzând pentru eternitate să mai privească valurile care le-au purtat suferințele exilului și i-au făcut prizonieri ai acestui pământ neprimitor.

Mi-am retras mâna, nu aveam curajul să îi vorbesc. Nu exista cale de întoarcere, *rewind* nu mai era cu putință.

Am săpat cu mâinile goale în pământul acid de sub stejari și arborii de sâmbovină. Am aliniat cu grijă cele două morminte, îngropând, unul lângă altul, unchi și nepot. Paolo și Ninette, cei doi supraviețuitori de la centrul din Arles, au pus flori pe morminte. Ne-am recules acolo vreme îndelungată.

Ni s-a alăturat și Martine, într-un foșnet de tufișuri. Căra în spate cadavrul lui Clint Baskerville. A început să sape fără a scoate o vorbă, ceva mai încolo. Mâinile îi erau pline de sânge. Fang Yin s-a dus prima să o ajute. Un gest frumos, chiar dacă iertarea era absentă: era un mod de a spune că, în cele din urmă, nu au rămas decât victime. Chiar dacă unele au fost deja îngropate, iar altele erau în continuare în viață.

Bertin a plecat cu Martine, Paolo și Ninette.

Aparecida și Orchomène se țineau de mână, vorbeau cu voce scăzută cu Esteranguy. Știam că discută despre Chili, despre Mutti și despre unchiul lui Esteranguy.

Eram pierdut, descumpănit. Jeannette s-a apropiat. Mi-a arătat discul pal al soarelui, care străpungea cu greu ceața deasă din jur.

– Acolo, jos, acolo trebuie să mergem, Matthias.

Inima mi s-a strâns la ideea de a face primul pas.

Cam la acea vreme, în câmpia Pô, departe, spre est, Lyuba îl trezea pe Rodrigue Borgèse și îi arăta cea de-a treisprezecea și cea de-a paisprezecea arcană din sipetul egiptean.

– Privește, privește! Uită-te câtă dreptate am avut, plăcile astea două s-au înnegrit de tot! Și cartea Nebunului, uite ce pătată e acum! Fie ca Sara să ne aibă în pază!

SFÂRȘITUL CELUI DE-AL DOILEA CÂNT

CELE ȘAPTE CĂRȚI SACRIFICATE ÎN CEL DE-AL DOILEA VOLUM

Pentru a citi *Trilogia Arcanelor* și a însoți personajele în straniile lor călătorii, nu e nevoie să știi să extragi cărțile, nici măcar să cunoști tarotul.

În orice caz, pentru neofiți - printre care mă număr și eu - poate părea mai dificil să navigheze într-un alfabet simbolic într-atât de bogat, îndelung studiat și comentat de-a lungul veacurilor de o multitudine de autori și exegeți, experți sau amatori, credincioși sau atei, pretinși deținători ai adevărului revelat sau partizani ai unei lente apropieri individuale.

Suma reflecțiilor lor e o pădure deasă, cu numeroase cărări, în care indicatoarele contradictorii îl pot condamna pe doritorul de plimbare la o nesfârșită rătăcire. Prin urmare, fiecare va trebui să își afle propria cale. Cum notează Alexandro Jodorowsky în *La Voie du Tarot*, jocul de tarot reprezintă un „instrument esențialmente proiectiv, nu există în el o formă definitivă, unică, perfectă".

În ceea ce mă privește, l-am utilizat drept materie primă, o tramă romanescă propice imaginației. Descrierile următoare

nu au alt scop decât furnizarea câtorva indicii asupra pistelor pe care le-am reținut și explorat în această a doua serie de arcane majore.

Există o expresie populară care spune „neînduplecat ca Justiția". De altminteri, chiar Justiția e cea care deschide al doilea septenar, dreaptă ca un „I" pe tronul ei, impasibilă, cu spada înălțată spre cer, cu balanța în echilibru, ne fixează drept în ochi, de parcă ar încerca să ne evalueze.

Dar de la neînduplecare la orbire nu-i decât un pas, iute depășit: care este codul, care este legea? Dar dacă deciziile date sunt în conformitate doar cu o interpretare absolut personală a lumii? Când vrei prea mult să judeci fără a încerca să îi înțelegi pe ceilalți, când cauți perfecțiunea, riști rapid să te închizi într-un sistem deviant. De altminteri, dacă te uiți cu mai multă atenție la spadă, vei observa că nu e chiar atât de dreaptă pe cât pare. Iar balanța nu se sprijină, și ea, pe genunchiul doamnei?

Eremitul ar putea fi un călător ostenit care se sprijină în baston, un noctambul care își luminează calea într-o noapte fără lună. Alegorie simplă a unui căutător, a unui ghid sau a unui inițiat, dar cu o adăugire: aceasta implică înțelepciune și solitudine. Dar și egoism, firește, asta dacă Eremitul nu urmărește un scop superior, iar asceza lui e doar o cale spirituală.

Ar putea fi Nebunul însuşi, care şi-a păstrat bastonul de călătorie - asta în condiţiile în care acesta din urmă ar avea un scop. Dar dacă înţelepciunea pe care Eremitul a acumulat-o de-a lungul călătoriilor sale l-a făcut să înţeleagă că itinerarul lui e rotund şi el se învârte în cerc, precum un hamster în cuşcă? Oricum ar sta lucrurile, trebuie să găsească o portiţă de ieşire şi, de ce nu, să renunţe la ceva pentru a putea trece la alt nivel. O cunoaştere greu de împărtăşit.

ROATA NOROCULUI

Ah, ce ilustraţie stranie! Pentru prima dată în joc, pe carte nu figurează niciun personaj omenesc: trei monştri micuţi care - iată! - se învârt în cec, prizonieri ai unui echilibru instabil pe care îl alimentează ei înşişi. Oare aceasta să fie situaţia de care fugea Eremitul?

Maimuţa şi iepurele - căci despre ele este vorba - sunt îmbrăcate ca nişte animale savante. Cât despre drăcuşorul încoronat care tronează în vârf, acesta ar putea fi un sfinx, de altminteri are şi un zâmbet misterios. Oare se află acolo pentru a-i proteja pe ceilalţi sau pentru a-i supraveghea de pe misterioasa lui platformă?

Haideţi, nu are rost să citim răutate aici, doar suişurile şi coborâşurile existenţei, repetiţia schemelor, ciclul natural al afacerilor şi al biologiei, asta în ciuda agitaţiei micilor noştri camarazi.

Ei bine, Forța ne aduce într-o simbolistică mai familiară. Tânăra care poruncește fiarei, mai precis o hrănește, să fie ea virgină, precum Diana, zeița vânătorii din mitologie, sau asemenea lui Blandine, cea care îmblânzea leul? Va fi ea în stare să domesticească pulsiunile animale, violența și ferocitatea, poate chiar și sexualitatea compulsivă?

Suntem forțați să constatăm că tânăra femeie controlează lucrurile. Se controlează, în mod cert, și pe sine, în permanență. Veșmintele ei sunt fără de cusur, pălăria ne amintește de Scamator, de maestrul iluzionist. Ia te uită, să ne aflăm oare la circ? Să fie vreo șmecherie, ceva, în acest număr de dresură?

Eh, dacă acesta e numărul lor obișnuit, probabil că l-au repetat de nenumărate ori. Să sperăm că vor reuși să iasă din rutină și să își croiască un nou început.

Vorbeam, parcă, despre un nou început, nu despre o execuție. Ne așteptam la un fel de înălțare, nu la o atât de violentă întoarcere la pământ. Chiar dacă, la urma urmelor, Spânzuratul nostru nu pare foarte nefericit, ba chiar zâmbește, un zâmbet la fel de misterios ca al Giocondei.

Să ne concentrăm puțin asupra acestui personaj curios, care nu mai este legat de lume decât printr-o coardă, mai bine zis printr-un fir. Și apoi poziția asta a lui, nu, sincer, spuneți și voi dacă nu seamănă cu o postură yoga!

Să fie oare cu putință ca Spânzuratul să nu fie un condamnat, ci mai curând o ființă care și-a ales poziția, care meditează și contemplă lumea în alt mod? Evident, astfel de comportamente ar putea părea suspecte, așa că ne putem cu ușurință imagina că discreția e necesară... Fără a mai pune la socoteală faptul că, stând cu capul în jos, se expune tuturor pericolelor. De la meditație la sacrificiu...

Iată unul dintre pilonii Marelui nostru Joc. Arcana fără Nume! Prea adesea asimilată morții, cu toate consonanțele ei negative.

Dar, dacă ne gândim mai bine, nu vi s-a părut că e ceva mai simpatic, încă de la începutul acestui al doilea volum? Aproape uman, asta în ciuda pulsiunilor lui ceva cam suspecte. Bun, nu mai vorbim despre fizicul lui, căci sub acest aspect tânărul nostru e avantajat, le seduce atât pe femei – îi cad toate la picioare! –, cât și pe bărbații, chiar și pe eroul nostru.

Cei doi au destule puncte comune. Căci necunoscutul nostru întruchipează transformarea profundă, mutația radicală, schimbarea absolută, asemenea Nebunului, chiar dacă acesta din urmă are nevoie de timp, este înscris pe orbita lentă a călătoriei și în această rătăcire laborioasă, în timp ce XIII este în ardere, în fulgurantă.

Ultima victimă este o tânără femeie.

Ei, stați așa, ne-am păcălit, cele două aripi care i se înalță din spate fac din ea un înger. Or, după cum bine se știe, îngerii nu au sex.

Și ce încearcă să ne spună îngerul acesta? Să ne toarne puțină apă în vin? E pe punctul de a ne arăta un exemplu demn de urmat? Personal, nu am deloc încredere în oamenii care se propun pe ei înșiși drept modele, căci puțini sunt cei care o fac din rațiuni corecte.

Să lăsăm la o parte dimensiunea angelică și să ne imaginăm o clipă că acesta va fi cunoscut toate excesele: un fost drogat la putere, cum – din păcate – există mulți, un dependent de muncă ce aspiră să iasă din anonimat...

Cert este că tipului ăstuia îi place la nebunie să se joace de-a îngerul păzitor. Și că trebuie să cântărească de fiecare dată cu mare grijă argumentele pro și contra înainte de a lua deciziile.

Sper că nu are rost să vi-l prezint încă o dată pe eroul nostru. Îl așteptam într-un loc, dar iată-l în altul. La fel de indecis, la fel de schimbător, bate lumea în lung și-n lat.

Ah, firește, s-a mai potolit puțin sub aspect geografic în acest al doilea volum, vorbim numai despre o călătorie de la Paris la Marsilia și în munții Alpilles, de data asta nu prea ai la ce să visezi... dar tocmai asta e: tipul ăsta pare a visa mereu cu ochii deschiși, e mereu gata să se arunce în locuri imposibile, să deschidă porți cu tot soiul

de chestii nu foarte clare... Nu întotdeauna foarte ortodoxe, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Dar s-a și schimbat mult de la începutul aventurii. Vi se pare simpatic? S-ar spune că se străduiește din răsputeri să joace tare și nu prea pare a-i păsa de pagubele colaterale. Aceasta să fie cea mai bună modalitate de a înainta?

PENTRU A AFLA MAI MULTE...

Tarotul divinatoriu

Alexandro Jodorowsky & Marianne Costa, *La Voie du Tarot*, Albin Michel, 2004.

Sylvie Lacombe, *Initiation pratique au Tarot de Marseille*, Editura Exclusif, 2003.

Papus (doctor Gérard Encausse), *Le Tarot des Bohémiens*, Editura Dangles.

Aleister Crowley, *Le Livre de Thot*, Urania.

Oswald Wirth, *Le Tarot des Imagiers du Moyen Âge*, Tchou.

Anonyme, *Méditations sur les 22 Arcanes Majeurs du Tarot*, Editura Aubier, 1980, 1984.

Și pentru a păstra legătura:
http: //www.lechantdesarcanes.com

MULȚUMIRI

Lui Élisabeth, pentru care concordanța timpurilor nu are niciun secret și ale cărei corecturi minuțioase au contribuit enorm la îmbunătățirea manuscrisului inițial.

Lui Puce, David și Olivier, permanenți cititori fideli, pentru comentariile lor pertinente.

Lui Françoise și Hugues, Christelle și David, Philippe și Denis, ale căror terase – care se înalță fie deasupra munților Alpilles, fie deasupra Mediteranei sau Pacificului – au găzduit, de-a lungul ultimelor luni, eforturile de scriere sau de corectare a cărții.

Tuturor cititorilor care mi-au împărtășit, pe blogul meu sau prin e-mail, plăcerea de a citi primul cânt al acestei trilogii – mesajele lor mi-au luminat zilele în repetate rânduri.

Tuturor infirmierilor și infirmierelor care sper din suflet că mă vor ierta pentru libertățile pe care mi le-am luat în privința nomenclaturii îngrijirilor la domiciliu.

Lui Dan Simmons, pentru al său magnific *Carrion Comfort*, din care am împrumutat metoda utilizată de Crupier pentru asasinarea lui Bernard Sagamoro.

Și îi mulțumesc lui Francis, condamnat să citească doar lucruri deja auzite și să recitească doar fragmente dezordonate, pentru redutabilul nivel al exigenței sale – o stimulare esențială atât în materie de scriitură, cât și în viața de zi cu zi...

CUPRINS

SUSPANS

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

Antonio Gala, *Memoria ocultă a lui Antonio Pérez*
I.J. Parker, *Rashomon*

Marele Joc continuă, implacabil.
A venit ceasul confruntării dintre Crupier şi Matthias...

CANICULA LUI 2003...

într-o Franţă în agonie, sufocată de arşiţă, sfâşiată de mutaţii profunde, Organizaţia îşi află terenul de joc propice pentru teribilele sale manevre.

ŞAPTE VICTIME...

au fost alese pentru a întruchipa arcanele cunoaşterii: Justiţia, Ermitul, Roata Norocului, Forţa, Spânzuratul, XIII, Temperanţa. Dar în scenă intră noi actori. În liniştea straniilor proprietăţi provensale, crimele se înmulţesc, iar munţii Alpilles ai lui Nostradamus, precum şi Marsilia meşterilor tarotieri se transformă într-un câmp de luptă însângerat.

PLANUL DIABOLIC AL ORGANIZAŢIEI,

înţesat de trădări şi lovituri de teatru, îi va izbi în plin pe Matthias şi pe prietenii lui, care, împinşi de forţe oculte, vor plăti un preţ greu pentru a rămâne la masa de joc.

ISBN 978-606-8134-96-3

www.nemira.ro